


# Nap nap után



David Levithan

Mit gondolsz, milyen lehet:  
mindennap másik testben ébredni,  
mindennap másvalaki életét élni,  
mégis mindennap ugyanazt a lányt szeretni?



Az Every Day sorozat első része

Dream  
válogatás

david levithan

nap  
nap  
után

*Dream,  
válogatóé*

írta: David Levithan A mű eredeti címe: Every Day

Fordította: Vince Judit

Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi Nyelvi  
korrektor: Bondár-Puskás Edit Műszaki szerkesztő: Szuperák  
Attila

© David Levithan 2012 © Vince Judit 2014 © Maxim  
Könyvkiadó Kft. 2014

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Adam Abernathy 2012

ISSN: 2063-6989

ISBN: 978 963 261 511 0 (puhatáblás), kiadói kód: MX-875 ISBN:

978 963 261 512 7 (keménytáblás), kiadói kód: MX-876



Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: [info@maxim.co.hu](mailto:info@maxim.co.hu)

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

*Paige-nek*  
(Kísérje minden napodat öröm és megelégedettség!)



## 5994. nap

Felébredtem.

Azonnal tudnom kellett, kinek a testében vagyok aznap. Nem is a test számít - kinyitom a szemem, ellenőrzöm a bőröm színét a karomon, világos-e vagy sötét, a hajamhosszú-e vagy rövid, vajon kövér vagyok-e vagy sovány, fiú vagy lány, sebhelyes vagy makulátlan. A testhez könnyű alkalmazkodni, pláne, ha hozzá vagy szokva, hogy minden reggel másikban ébredsz. Sokkal nehezebb rájönni a körülötted lévő összefüggésekre, ami maga a szövvényes élet.

Ami engem illet, minden áldott nap másvalaki vagyok. Persze tudom jól, ki vagyok - saját magam -, ugyanakkor valaki más is.

És ez így van, mióta az eszemet tudom.

Tájékozódok. Felébredek, kinyitom a szemem, látom: ez egy új reggel, és ez itt egy új hely. Az elmém üdvözlésképpen információkkal áraszt el aznapi személyiségemről. Ma tehát Justin vagyok. Valahogy tudom, hogy igen, Justin vagyok, ugyanakkor azt is tudom, hogy valójában nem ő vagyok, csupán egy napra bújok a bőrébe. Körülnézek: ez az ő

szobája. Az ő otthona. Pontosan hét perc múlva megszólal az ébresztője.

Sohasem öltök alakot kétszer ugyanabban a testben, most viszont tudom, hogy ez a típus már voltam egyszer. Ruhák szanaszéjjel. Jóval több videojáték, mint könyv.

Bokszeralsó van rajtam. A szám ízéből ítélve dohányzom.

Annyira azért nem, hogy reggel első dolgom legyen rágyújtani.

- Jó reggelt, Justin - üdvözlöm. Kíváncsi vagyok a hangjára.

Jó mélyen szól. A fejemben mindig másképp hallom a hangomat.

Justin amúgy nemigen ad magára. Viszket a fejbőröm. Alig bírom nyitva tartani a szemem. Nem sokat aludhattam.

Már most tudom, hogy nem fog tetszeni ez a mai nap.

Nehéz dolog olyasvalaki testébe költözni, akit nem kedvelek, mivel ennek ellenére tisztelnem kell őt. A múltban előfordult, hogy ártottam az alteregóimnak, amit később nagyon megbántam. Azóta elővigyázatosabb vagyok.

Annyi bizonyos, hogy csakis velem egykorúak testében lakhatom. Nem fordulhat elő, hogy egyik nap tizenhat, másnap viszont hatvanéves vagyok. Állandóan tizenhat vagyok.

Nem igazán értem, hogy működik ez. És főleg, hogy miért. De már rég felhagytam vele, hogy kiderítsem az okát. Sohasem fogok rájönni, mint ahogy a közönséges halandó sem mérheti fel ép ésszel létezésének értelmét. Egy idő után egyszerűen csak el kell fogadni, hogy *vagyunk*. Képtelenség megfejtetni, hogy mi okból. Elméleteket persze gyárthatunk, de bizonyíték sosem lesz rá.

Csak tényeket vagyok képes felfogni, az érzelmek nem juhiak el hozzám. Tudom, hogy ez itt Justin szobája, de

fogalmam sincs róla, hogy szereti-e, vagy sem. És talán épp arra készül, hogy megölje a szomszéd szobában alvó szüleit.

Vagy annyira gyámoltalan lenne, hogy a mamájának kell ébresztenie minden reggel? Nem tudhatom. Mintha teljesen kiszorítanám az alteregóm személyiségét. Annak persze kifejezetten örülök, hogy az idegen testekben a saját fejemmel gondolkodhatok, mégis jól jönne egy kis belső útmutató. Mindnyájunkban ott lakozik a rejtély, érdekes ezt belülről látnom.

Megszólalt az ébresztő. Előhalásztam egy pólót és egy farmert, de hirtelen bevillant, hogy a srác tegnap is ezt viselte.

Másikat választottam. Elindultam a fürdőszobába, hogy zuhanyozás után felöltözök. Justin szülei már a

konyhában voltak. Fogalmuk sem volt róla, mi minden változott meg tegnap óta.

Tizenhat év alatt volt időm gyakorolni. Nem szoktam hibázni.

Többé már nem.

Hamar kiismertem magam a családi viszonyokon: Justin reggelenként rendszerint nem beszélget túl sokat a szüleivel, ezért én sem tettem. Egészen jól érzéltem már, hogy mit várnak el tőlem. Kiráztam a dobozból egy kis gabonapelyhet, a tálat aztán a mosogatóba tettem, felkaptam Justin kulcsait, és már húztam is el.

Tegnap egy lány testében voltam körülbelül kétórányi távolságra innen. Azelőtt meg egy fiúéban, egy háromórányi távolságra lévő városban. De már el is felejtettem a részleteket. Muszáj, mert egyébként nem fog eszembe jutni, ki is vagyok valójában.

Justin hangos és ocsmány zenét szokott hallgatni egy hangos és ocsmány rádióállomáson, ahol hangos és ocsmány műsorvezetők hangos és ocsmány viccekkel próbálják átsegíteni a hallgatókat a reggeleken. Valahogy ennél többet nem is óhajtottam tudni Justinról. Beléptem a memóriájába,



hogy kiderítsem a suliba vezető utat, a parkolóhelyét, az öltözőszekrényét. A zárkombinációt is. Tudnom kellett a srácok nevét is, akikkel a folyosókon összefutok.

Néha egyszerűen képtelen voltam mindezt végigcsinálni.

Bizony előfordult, hogy nem mentem iskolába, és kihagytam az egész napi macerát. Ilyenkor azt szoktam eljátszani, hogy nem érzem jól magam, aztán ágyban maradok, és elolvasok néhány könyvet. Máskor viszont kifejezetten izgatnak az új kihívások: új sulis, új barátok. Egyetlen napig.

Ahogy előszedegtettem a könyveket Justin szekrényéből, a szemem sarkából láttam, hogy egy lány megáll mellettem.

Felé fordultam, és az arcáról az érzelmek egész skáláját olvastam le - puhatolózó volt és várakozó, ugyanakkor ideges és ujjongó is. Nem volt nehéz rájönnöm, hogy Justin barátnőjével állok szemben. Senki más nem viselkedne ennyire nyugtalanul a srác jelenlétében. A lány csinos, de nem hivalkodik vele. Inkább elbújik a haja mögé, és ha jól látom, örül is, meg nem is, hogy összefutottunk.

Rhiannonnak hívják. Egyszer csak beugrott, hogy ez lehet a neve. Nem is értem, hogyan történt, hiszen nem ismerem ezt a lányt. Mégis határozottan tudom.

Ez már nem Justin gondolata, hanem az enyém. Pedig nem is akarok figyelni rá. Nem én vagyok az, akivel ez a lány beszélni akar.

- Hahó - szólaltam meg túlzott lazasággal.

- Hahó - mormogta vissza.

Lehorgasztotta a fejét, és mintás Converse cipője tanulmányozásába fogott. Girbegurba vonalakból egy város sziluettje rajzolódott ki körbe az oldalán. Valami történhetett közte és Justin között, de nem tudtam rájönni, mi az.

Valószínűleg a srácnak fel sem tűnhetett.

- Minden rendben? - kérdeztem.

Meglepetten nézett rám, sőt, leplezni próbálta. Justinra nem jellemző az efféle szívélyesség.

Különös, de hallani akartam a válaszát. Annál is inkább, mert Justin nem volt kíváncsi rá.

- Persze - felelte bizonytalanul.

Nehéz volt ránézni. Tapasztalatból tudom, hogy a lányok rejtegetik az igazi énjüket. Ő is ezt tette, ugyanakkor szerette volna, ha belé látok. Pontosabban Justin lásson ő belé. És a belső énje itt van, karnyújtásnyira tőlem. Várja, hogy szavakká formálódva előtörjön.

A lányon annyira eluralkodott a szomorúság, hogy eszébe sem jutott, mennyire kiül az arcára. Úgy hittem, jól értelmezem a viselkedését - egy pillanatig valóban úgy hittem -, de aztán a letargiáján hirtelen áttört az eltökéltség, sőt, egyenesen a bátorság.

Vége rám emelte a tekintetét. - Még mindig haragszol rám? - kérdezte.

Eszembe nem jutott volna haragudni rá. Inkább Justinra nehezteltem, amiért ez a lány ilyen mellőzöttnek érzi magát mellette. Minden mozdulata erről árulkodik. Ha a srác a közelében van, kicsire húzza össze magát.

- Nem - feleltem. - Egyáltalán nem haragszom rád.

Azt mondtam neki, amit hallani akart, mégsem hitte el.

Mintha egy szál rózsát nyújtottam volna neki, de ő csak a töviseket látta volna.

Semmi közöm ehhez az egészhez, tudtam jól. Csupán egy napra jöttem. Nem tudom megoldani senki szerelmi zűrjeit. Mint ahogy az életét sem tudom megváltoztatni senkinek.

Elfordultam tőle, kivettem a könyveket, és bezártam a szekrényt. A lány még mindig ugyanúgy állt ott, lecövekelve rossz párkapcsolata kétségbeejtő magányában.

- Akkor hát ebédelhetünk együtt? - kérdezte.

Könnyű lett volna rávágnom, hogy: nem. Elég gyakran megis teszem, elég, ha megérezem, hogy az alteregóm be akar vonni a saját életébe, már húzok is el az ellenkező irányba.

De volt ebben a lányban valami - talán a körberajzolt tornacipője, a felszikkázó bátorsága, a megbántottsága -, ami maradásra és cselekvésre készítetett. Éveket töltöttem el az emberek között, anélkül, hogy valaha is megismertem volna őket, ezen a reggelen azonban, ezen a helyen, és ennek a lánynak a közelségében éreztem, hogy valami vonz felé. És akkor egy gyenge - avagy erős - pillanat erejéig megadtam magam a csábításnak. Elhatároztam, hogy követni fogom, és megtudok róla többet is.

- Semmi akadály - válaszoltam. - Nagyszerű lenne, ha együtt ebédelnénk.

Láttam rajta, hogy megint túllőttem a célon. Justin nem lelkesedne ennyire.

- Túltárgyaltuk - tettem még hozzá.

A lány egészen megkönnyebbült. Pontosabban engedélyezett magának egy aprócska, felszabadult sóhajt. A srác memóriájából megtudtam, hogy több mint egy éve vannak együtt. Közelebbit azonban nem sikerült kiderítenem, ugyanis Justin nem emlékezett a kapcsolatuk pontos kezdetére.

Ekkor a lány a kezemért nyúlt. Meglepett, milyen jólesik az érintése.

- Örülök, hogy nem haragszol rám - mondta. - Azt szeretném, ha minden rendben lenne.

Bólintottam. Egy dolgot határozottan megtanultam az idők folyamán: mindenki azt szeretné, ha rendben mennének a dolgai. Nem kívánunk magunknak semmi fantasztikusát, hihetetlen, vagy bármi kiemelkedőt. Boldogan megelégszünk azzal, ami csak egy kicsit is oké.

Becsengettek.

- Később találkozunk - mondtam.

Egyszerű, hétköznapi ígélet volt, Rhiannon számára mégis a csillagos eget jelentette.

Eleinte nehezen kezeltem, hogy nem kötődöm senkihez, és nem marad nyoma az ottlétemnek. Amikor fiatalabb voltam, ki voltam éhezve a barátságokra, és az emberek közelségére. Anélkül alakítottam ki kötelékeket, hogy tisztában lettem volna vele, milyen gyorsan és végérvényesen befejeződhetnek. Személyes sorsomként éltem át másokéit; mintha a barátai az enyéme lettek volna, a szüleik pedig az én szüleim. Egy idő után azonban megálljt parancsoltam magamnak. Túl fájdalmas volt a megannyi szakítás.

Sodródom csupán, magányos vagyok, ugyanakkor független és szabad. Sohasem azonosultam felvett alteregóimmal.

Nem kellett megfelelnem sem a társaim, sem pedig a szüleim által támasztott elvárásoknak. Az embereket részleteikben láttam, de az egészre koncentráltam, nem a részletekre.

Megtanultam, milyen nézőpontból figyeljem őket, és jó megfigyelő vált belőlem. Nem vakít el a múlt perspektívája, és nem befolyásol a jövőé sem. Kizárólag a jelen érdekel, mert az a végzetem, hogy a jelenben éljek.

Tanulok is. Előfordul, hogy a tanórákon olyan dolgokról van szó, amit már számtalanszor hallottam, és megtanultam. Máskor tök új dolgok kerülnek elő. Belépek a testbe, belépek a memóriába, és ott informálódok, onnan tanulok. A tudás az egyetlen, amit magammal vihetek, ha távozok egy testből.

Most tehát jóval több tudással rendelkezem, mint amire Justin valaha is szert tehet. Itt ülök a matekórán, kinyitom a füzetét, és olyan tételeket írok le, amikről nem is hallott.

Én ismerem Shakespeare, Kerouac és Dickinson munkásságát. Holnap vagy egy hét múlva vagy éppenséggel soha, Justin el fogja olvasni ezeket, a saját kézírásával rótt sorokat, és fogalma sem lesz róla, hogy kerültek oda, meg mi is ez az egész.

Csupán ennyi közöm lehet az alteregóimhoz.

Minden más steril és érzelemmentes.

Rhiannon beférközött a tudatomba. Apró részletek villantak be, szivárogtak át Justin memóriájából. A haja esése, ahogy rágja a körmét, a hangjából kiérződő elszántság és csüggedés, mind véletlenszerűen kiragadva. Láttam, ahogy Justin nagyapjával táncol, mert az öreg kívánsága volt, hogy egy csinos lányt felkérjen. Láttam, ahogy egy horrorfilm alatt eltakarja a szemét, és jóleső borzongással tekint ki az ujjai közül. Ezek mind kellemes emlékek, nem is vagyok kíváncsi más egyébre.

Délelőtt mindössze egyszer láttam őt, amikor elhaladtunk egymás mellett a folyosón, az első és második óra közötti szünetben. Rámosolyogtam, a lány pedig visszamosolygott rám. Ilyen egyszerű. Egyszerű, mégis bonyolult, mint a legtöbb igaz dolog az életben. Azon kaptam magam, hogy a második, majd a harmadik és a negyedik óra utáni szünetben is keresem őt a tekintetemmel. Pedig nem is akartam, mégis. Egyszerűen csak látni akartam.

Bonyolult ügy.

Mire elérkezett az ebédidő, egészen kimerültem. Justin szervezetét a túl kevés alvás viselte meg, engem viszont a nyugtalanító gondolatok.

Justin öltözőszekrényénél vártam rá. Megszólalt a jelzőcsengő. Aztán kicsengettek. Rhiannon sehol. Talán máshol kéne várnom? Lehet, hogy Justin elfelejtette a randit?

Ha erről van szó, a lány valószínűleg már hozzászokhatott. Épp feladtam volna, amikor megjelent. A folyosók szinte teljesen kihaltak, az éhes csorda elvonult. Közelebb jött hozzám, mint az első találkozásunkkor.

- Szia - mondtam.

- Szia - felelte.

Rám nézett. Justin teszi meg az első mozdulatot. Justin határoz a dolgok felől. Ő mondja meg, hova menjenek, mit csináljanak.

Le voltam sújtva.

Már annyiszor láttam ezt! A viszonzatlan odaadást.

Beletörődünk abba, hogy a számunkra kicsit sem megfelelő emberrel kerültünk össze, mert rettegünk a magánytól. A reményt megmérgezi a kétség, a kétséget pedig újraszínezi a remény. Valahányszor ezeket az érzelmeket látom az emberek arcán, teljesen letaglózva érzem magam. Rhiannonra tekintve azonban a csalódottságon kívül mást is észrevettem.

Gyengédséget, lelki finomságot. Tudtam, hogy Justinnak még csak fel sem tűnt. Én azonban rögtön megláttam benne valamit, amit mások nem.

Fogtam a könyveimet, és a szekrénybe zártam.

Odasétáltam a lányhoz, és könnyedén megérintettem a karját.

Fogalmam sem volt róla, mit teszek. Tettem, amit tennem kellett.

- Gyere, menjünk el valamerre! - mondtam. - Hová szeretnél?

Elég közel álltam hozzá, hogy lássam, kék a szeme. És elég közel álltam hozzá, hogy észrevegyem, senki sem kerülhet hozzá elég közel, hogy igazán meglássa a szeme kékségét.

- Nem tudom - felelte.

Megfogtam a kezét.

- Gyerünk! - biztattam.

Már nem nyugtalanságot éreztem, hanem vakmerőséget. Először kéz a kézben andalogtunk. Aztán egymás kezébe kapaszkodva futásnak eredtünk. Szédítő tempóban rohantunk át a sulin, körülöttünk minden jelentéktelenné törpült. Felszabadultan nevtünk. Szekrényébe zárta a könyveit, aztán kiszabadultunk az épületből a levegőre, a frissességbe, a napfénybe, a fák közé, ahol kevésbé nyomasztott minket a való világ. Megszegtem a szabályokat, amikor elhagytam az iskola épületét, majd Justin autójába ülve elfordítottam a kulcsot.

- Hova menjünk? - kérdeztem tőle újból. - Hová mennél szívesen?

Először fel sem fogtam, mennyi minden múlik a válaszán.

Ha azt felelte volna, *Gyerünk a plázába*, akkor elfordulok tőle.

Ha azt, hogy *Menjünk hozzád*, akkor is. Ha azt mondta volna, *Igazából nem akarok hiányozni a hatodik órától*, akkor is elfordítom tőle az arcom. Nem tehettem volna mást.

De ő így felelt: *Az óceánhoz szeretnék menni. Vigyél az óceánhoz.*

És ekkor teljes szívemből felé fordultam.

Egy teljes órába telt, míg odaértünk. Szeptember végén jártunk Marylandben. A levelek még zölden pompáztak, de megérezték a változást. Már halkultak, fakultak a lombok. Várták az őszt.

Hagytam, hogy Rhiannon válasszon a rádióadók közül. Meglepetten vette tudomásul, én pedig nem bántam. Elegem volt a hangos és ocsmány zenéből, és éreztem, hogy ő is így van vele. A lány dallamokat varázsolt a kocsiba. Ismerős nóta csendült fel, és én énekelni kezdtem.

*Ha tehetném, kiegyeznék Istennel...*

Rhiannon arckifejezése csodálkozóról gyanakvóra váltott.

Justin ugyanis nem szokott fennhangon énekelni.

- Mi ütött beléd? - kérdezte.
- A zene - válaszoltam.
- Ja, persze.
- De tényleg.

Jól megnézett magának, aztán elmosolyodott.

- Ha csak ez hiányzik - mondta, és új dalt keresett a rádióban.
- Nem sokkal később torkunk szakadtából üvöltöttünk a zenére.

Egy nóta könnyed, mint a luftballon, de fel is repít a magasba.

Mintha szétmállott volna körülöttünk az idő. Rhiannon már nem foglalkozott velem, mennyire más most minden. Sodródott az eseményekkel.

Szeretném megajándékozni egy jól sikerült nappal. Csak eggyel. Régóta bolyongok már céltalanul, most pedig kaptam egy tünékeny lehetőséget, hogy bizonyíthassak. Egyetlen napom van csupán, hogy adhassak valami jót. Miért ne használnám ki? Miért ne ragadnám meg a pillanatot, és csapnék a lovak közé, amíg lehet? A szabályokat most én írom, és úgy, ahogy nekem tetszik.

Mikor vége volt a számnak, Rhiannon leengedte az ablakot, és új zene után kutatott az adókon. Leengedtem a többi ablakot, gázt adtam, mire a szél átvette az uralmat az utastérben, összeborzolta a hajunkat, mintha már nem is egy autóban ülnénk, hanem a sebesség, a gyorsaság repítene minket. Új dallam szólt a rádióból; beleburkolóztunk, és megfogtam Rhiannon kezét. Mérföldeket autóztunk így, miközben faggattam. Érdekelt, hogy vannak a szülei, milyen az élet a nővére nélkül, aki nemrég kezdte az egyetemem, és szerinte miben különbözik az idej tanév a tavalyitól.

Nehezen nyílt meg. Minden válaszát úgy kezdte, *Nem is tudom*. Pedig igenis tudta, ha kapott tőlem elég időt és teret a válaszadásra. A mamája jól van, a papája már nem



annyira. A nővére nem igazán mutatkozik otthon, de ezt megérti. Az iskola csak iskola maradt, szeretne már túljutni rajta, de aztán ott a kérdés, hogyan tovább.

Kérdezte tőlem, mit gondolok az egészről. - Őszintén szólva, én csak próbálok megélni egyik napot a másik után.

Nem sok, de mégis valami. Néztük az elsuhanó fákat, az eget, a jelzőtáblákat, az utat. Éreztük egymást. A világ akkor csak kettőnkből állt. Énekeltünk tovább a zenére. Önfeledtek voltunk, nem érdekelt bennünket, vajon eltaláljuk-e a hangokat, vagy netán elvétjük-e a szöveget. Közben néztük egymást, hiszen nem külön-külön énekeltünk, hanem duettben, bár nem vettük igazán komolyan. Ez is a társalgás egy formája - sok mindent megtudhatunk valakiről a történeteiből, de abból is, ha megfigyeljük, hogyan énekel, leengedi-e a kocsiban az ablakot, a térképről vagy a környezetéből tájékozódik, és vajon érzi-e az óceán illatát.

Ő mondta, merre menjünk. Letértünk a sztrádáról a nép- telen mellékutakra. Vége volt a nyárnak, mögöttünk állt a hétvége. Hétfő kora délután jártunk, és rajtunk kívül senki sem igyekezett a partra.

- Angolórán kéne ám lennem - szólalt meg Rhiannon.

- Nekem meg bioszon - feleltem, miután betekintést nyertem Justin órarendjébe.

Haladtunk tovább. Amikor először láttam őt, mintha zajló jégtáblákon egyensúlyozott volna. Most simább, biztonságosabb talajra ért.

Veszélyes játékot űztem. Justin nem volt jó Rhiannonhoz. Most már tudtam. Rossz emlékeket idéztem fel, könnyeket láttam, veszekedéseket, és alig elfogadható együttlétek nyomait. A lány mindig a srác rendelkezésére állt, aki ezt természetesnek vette. A barátainak is tetszett, Justinnak ez is legyezgette a hiúságát. De ez nem szerelem. Rhiannon olyan régóta sóvárog utána, hogy észre sem veszi, már nincs

miben reménykednie. Nem osztoznak meg a csendjeikben, mert folyton marakodnak. Többnyire Justin hibájából. Ha megpróbálnám, beelátnék a vitáikba. Nyomon követném, hányszor és hogyan törte őt darabokra. Ha valóban én volnék Justin, simán bele tudnék kötni. Akár most is. Beszólnék valamit, kiabálnék vele, megaláznám. Tudja ám, hol a helye!

Én azonban képtelen vagyok erre. Nem Justin vagyok, még ha a lány nem is tud róla.

- Lazuljunk - javasoltam.

- Rendben - felelte. - Jó lesz. Úgyis állandóan arról ábrándozom, hogy megszököm valahova, most pedig valóban megtettem. Egy napra. Ahelyett, hogy bentről kifelé nézegetnék az ablakból, most a túloldalára kerültem. Többször kéne ilyet tennem.

Rengeteg dolgot szerettem volna megtudni róla. Ugyanakkor, a kimondott szavak azt bizonyítják, lehet ebben a lányban valami, amit már eddig is ismertem. Ha eljutok odáig, rá fogok jönni, mi az. Felismerjük majd egymásban.

Leparkoltam az autóval, és elindultunk az óceán felé. Cipőinket az ülések alatt hagytuk. Amikor a partra értünk, és előrehajoltam, hogy feltúrjem a farmerom szarát, Rhiannon az óceánhoz szaladt. Felegyenesedtem, és láttam, ahogy körbeforog, belerugdos a homokba, miközben a nevemet kiáltja. Abban a pillanatban minden sugárzott körülöttünk. Olyan önfeledt volt, hogy akaratlanul is megálltam, és bámultam őt. Hogy szemtanúja legyek, és emlékeztessem erre magamat.

- Gyere már! - kiáltotta. - Gyere ide!

*Nem az vagyok, akinek hiszel*, akartam visszakiáltani. De nem lehetett. Persze, hogy nem.

Ott volt nekünk a part és az óceán. Ott volt nekem ő, és ott voltam neki én.

A gyerekkornak van egy része, amelyik gyermeki, és van egy másik része, amelyik megszentelt. Hirtelen megérintett bennünket a szent gyermekkor - lerohantunk a vízhez, éreztük, ahogy a hideg hullámok a bokánk körül fodrozódnak, majd lehajoltunk néhány kagylóért, mielőtt az árapály elragadja előlünk. Visszatértünk a ragyogás birodalmába, és térdig gázoltunk benne. Kitért karunkkal magunkhoz öleltük a szelet. Rhiannon játékosan lefröcskölt, mire én is támadásba lendültem. Elázott a nadrágunk, a felsőnk, de nem bántuk. Gondtalanok voltunk és szabadok.

Később arra kért, építsünk együtt homokvárat a parton, közben elmondta, hogy a nővérel ezt sohasem sikerült összehoznia, mert folyton versenyeztek - míg az a legmagasabb tornyokat célozta meg, Rhiannon a részletekre összpontosított, és babaházat képzelt el magának kastély helyett. Elég volt ránézni most a keze alatt formálódó csipkékre. Nekem nem voltak emlékeim homokvárakról, valahogy mégis fel tudtam idézni, hogyan építsem, alakítsam őket.

Miután elkészültünk a művel, lesétáltunk a vízhez, hogy lemossuk kezünkről a homokot. Hátrapillantottam, és láttam, ahogy lépteink nyoma egyetlen gyalogúttá áll össze.

- Mi az? - kérdezte arckifejezésemet fürkészsze.

Hogy magyarázzam el neki? Egyszerűen csak annyit mondtam:

- Köszönöm.

Úgy nézett rám, mintha sohasem hallotta volna ezt a szót Justintól.

- Miért is?

- Hát ezért itt - feleltem. - Mindenért.

Hogy kiszabadultunk a suliból. Meg a vízért, a hullámokért. Őérte. Mintha átléptünk volna egy másik idősíkba. Még ha nem is létezik olyan.

Rhiannon még mindig várta, vajon mikor bukik ki a nyers valóság, amikor az öröm szenvedésbe csap át.

- Minden rendben van - mondtam neki. - Nincs abban semmi rossz, ha valaki boldog.

Szemeit elfutotta a könny. Átöleltem. Rosszul tettem. Ugyanakkor jól is. Nekem is el kell hinnem, amit mondok. De a boldogság ritka vendég nálam.

- Én boldog vagyok - felelte. - Igazán.

Justin kinevette volna. Justin ledöntötte volna a homokra, és kihasználta volna. Sőt, el sem hozta volna Rhiannont az óceánhoz.

Belefáradtam, hogy nem érezhetek. Abba is belefáradtam, hogy nem kötődöm senkihez. Vele akartam maradni. Valóra akartam váltani a reményeit, még ha csupán egyetlen napom adatott is rá.

Az óceán morajlott, a szél pedig ott táncolt körülöttünk. Várakoztunk. Először csak egymásba kapaszkodva, aztán megérezve, hogy túlnőtt rajtunk a várakozás.

- Mi történik velünk? - kérdezte Rhiannon.

- Csss - válaszoltam neki. - Ne próbáld megfogalmazni.

Megcsókolt. Még nem csókoltam, és engem sem csókoltak, mert nem engedhettem meg magamnak. Ajka lágy volt, mint a virágszirom, és étellel teli. Áadtam magam a pillanatnak, nem sürgettem az idő múlását. Éreztem a bőrét, a leheletét. Felforrósodott körülöttünk a levegő, én pedig ki akartam élvezni, amíg lehet. Az ő szeme csukva volt, az enyém nyitva. Minden apró részletre, érzésre emlékezni akartam.

A csókon kívül több nem történt. De kevesebb sem. Időnként mozdult volna tovább, de nem hagytam. Átkaroltam a vállát, míg ő a hátamat simogatta. Belecsókoltam a nyakába. Ő a fülem alá adott egy puszit. Közben mosolyogtunk egymásra. Hiszékeny remény! Neki angolórán kéne

ülnie, nekem meg biológián. Szó sem volt arról, hogy ma itt fogunk kikötni, az óceánnál. Egy mozdulattal felrúgtuk a mások által felállított napirendünket.

Kéz a kézben sétáltunk végig a parton a lenyugvó nap fényében. Nem gondoltam a múltra. A jövő sem érdekelt. Túlradó hálát éreztem a nap, az óceán, a talpam alá simuló homok és Rhiannon kezembe bújó keze miatt.

- Ezt kéne tennünk minden hétfőn - szólalt meg. - És kedden. És szerdán. Meg csütörtökön és pénteken.

- Még a végén beleunnánk - feleltem. - így volt a legjobb.

- Akkor többször nem is jövünk ide? - kérdezte csalódottan.

- Hát, sohase mondd, hogy soha.

- Jó, nem mondom.

Rajtunk kívül csak néhány ember lézengett a parton. Főleg az idősebb korosztály képviselői tudták le napi sétájukat. Ahogy elhaladtunk mellettük, biccentettek, vagy odaköszöntek nekünk, mi pedig viszonztuk. Senki sem kérdezte meg, mit keresünk ott. Arra a délutánra odatartoztunk, mint bárki és bármi más.

A nap lenyugvóban volt, a levegő is lehűlt. Rhiannon megborzongott, így hát elengedtem a kezét, és szorosan magamhoz öleltem. Azt mondta, menjünk vissza az autóhoz, és vegyük elő az „összebújós” takarónkat a csomagtartóból. Meg is találtuk, ott hevert az üres sörösüvegek, az összetekert vezetékek, és a többi cókók alatt. Eltűnődtem, vajon milyen gyakran használhatta „arra” Rhiannon és Justin, de nem akartam utánaézni a srác emlékeiben. Inkább fogtam a takarót, visszamentünk a partra, és ott leterítettem. Hanyatt dobtam magam, arccal az égnek, Rhiannon pedig követte a példámat. Bámultuk a fellegeket, és hallgattuk egymás lélegzetvételét.

- Ez életem egyik legszebb napja - mondta Rhiannon.  
Anélkül, hogy felé fordítottam volna fejem, a kezéért nyúltam.

- Mesélj nekem a többiről! - biztattam.

- Nem is tudom...

- Dehogynem. Mondjuk az elsőről, ami eszedbe jut.

Rhiannon egy pillanatig elgondolkodott. - Á nem, mert hülyeség - rázta meg aztán a fejét.

- Mondd csak el!

Felém fordult, kezét a mellkasomra csúsztatta, és apró köröket kezdett rá rajzolni. - Valamiért az anya-lánya divatbemutató ugrott be. De ígérd meg, hogy nem fogsz kinevetni!

- Megígérem.

Tanít engem. Ellenőrzi, hogy őszinte leszek-e. Majd folytatja.

- Talán negyedekben történhetett. Renwick gyűjtést szervezett a hurrikán áldozatainak, és önként jelentkezőket kerestek az osztályunkból. Meg sem kérdeztem a mamámat, egyszerűen csak aláírtam a lapot. Aztán amikor hazaállítottam a hírrel - de hát, te tudod milyen a mamám. Megrémült. Még a szupermarketbe is alig lehet kimozdítani. Még hogy egy divatbemutató? Idegenek előtt? Mintha legalábbis

Playboy-fotózásra kérték volna fel. Istenem, ez aztán az ijesztő gondolat!

Kezét megpihentette a mellkasomon, és a távolba nézett.

- Viszont nem mondott nemet. Azt hiszem, csak most ébredék rá, milyen helyzetbe hoztam. Nem tiltakozott, nem követelte, hogy csináljam vissza az egészet. Amikor elérkezett a nap, elhajtottunk Renwickékhez, akik megmondták, hova menjünk. Először azt gondoltam, majd felöltöztetnek bennünket valamilyen egymáshoz passzoló öltözékbe. Ehelyett szabad kezet kaptunk, bármit választhattunk a bolt

kínálatából. így aztán belevetettük magunkat, és próbálgatni kezdtük a ruhákat. Akkoriban sokkal csajosabb voltam, mint manapság, ezért egy hosszú, fodros, világoskék estélyi mellett maradtam. Úgy gondoltam, az nagyon elegáns.

- Biztos előkelő lehettél benne.

Rám paskolt. - Csss. Hadd mondjam végig!

Rátettem a kezem az övére, majd hozzáhajoltam, és megcsókoltam.

- Csak rajta - mondtam. Imádtam a helyzetet. Az emberek nem szoktak nekem történeteket mesélni. Mindenre saját magamtól kell rájönnöm. Tudtam, ha valaki elmond nekem valamit, akkor elvárja, hogy emlékezzem rá. Ezt viszont nem garantálhatom, hiszen honnan is tudhatnám, hogy a távozásom után mi fog történni. Milyen kétségbeejtő lehet megbízni valakiben, azután meg elveszíteni a bizalmát! Ezért nem vállalom felelősséget.

De Rhiannonnak képtelen vagyok ellenállni.

Folytatta. - Szóval, kiválasztottam magamnak a majdani báli ruhámat. Aztán anya következett. Meglepődtem, mert ő is az estélyi mellett döntött. Addig talán még nem is láttam őt kiöltözve. Azon a napon nem én voltam Hamupipőke, hanem anya.

Miután végeztünk a ruhákkal, kisminkeltek bennünket. Tartottam tőle, hogy morcos lesz, de valójában nagyon is élvezte az egészet. Nem festették ki túlságosan, inkább csak hangsúlyozták a vonásait. És ennyi elegendő is volt, hogy igazán csinosnak látsszon. Tudom, hogy ma már nehéz róla elképzelni, de akkor úgy nézett ki, mint egy filmsztár. A többi anyuka is a csodájára járt, nem győzték dicsérni. Aztán elkezdődött a show, mi felvonultunk, az emberek pedig tapsoltak. Anya és én egész idő alatt mosolyogtunk, és olyan valóságos volt minden, érted?

A ruhákat persze nem tarthattuk meg. Hazafelé a kocsiban anya végig engem dicsért, hogy milyen ügyes voltam. Amikor megérkeztünk, az apám úgy nézett ránk, mint az ufókra, de rendes volt, és belement a játékba. Top modelleknek nevezett bennünket, és kérte, hogy előtte is vonuljunk fel, ott a nappaliban. Meg is tettük, és végigneveztük az egész estét. És ezzel ennyi. Nem hiszem, hogy az anyukám azóta viselt volna sminket. És belőlem sem lesz topmodell. A mai napról mégis az a régi jut eszembe, mert abban is volt valami változatosság.

- Úgy, mint a maiban - mondtam.
- Nem hiszem el, hogy ezt elmeséltem neked.
- Miért?
- Csak. Nem is tudom. Elég hülyén hangzik.
- Dehogy. Úgy hangzik, mint egy jól sikerült nap.
- És veled mi a helyzet? - tudakolta.
- Én még nem szerepeltem anya-lánya divatbemutatón - viccelődtem. Habár néhányon már részt vettem.

Gyengéden oldalba lökött. - Tudod jól, hogy értem. Meséld el egy szép napodat.

Justin memóriájából megtudtam, hogy tizenkét éves volt, amikor a városba költöztek. Bármelyik korábbi eseményt kiválaszthattam volna, de nem akartam. A saját emlékeim közül válogattam inkább.

- Tizenegy lehettem akkoriban. - Megpróbáltam felidézni a srác nevét, akinek a testében voltam, de nem ment. - Bújócskáztunk a srácokkal. Úgy értem, a nehezebb, erdei változatot játszottuk. Fel is másztam az egyik fára, bár azelőtt még sohasem tettem. Akkor viszont találtam egyet, aminek alacsonyan nőttek az ágai. Csak másztam egyre feljebb és feljebb. Úgy éreztem, mintha csak a sík talajon sétálnék. Az emlékeimben úgy élt, mintha a fa a végtelenbe nyúlna. Egyszer csak eltűntek körülöttem a



fák, én pedig másztam tovább a magamén a szédítő magasságba.

Emlékképek ugrottak be; a magasság, és az alattam elterülő város.

- Varázslatos volt - mondtam. - Leírhatatlan. Hallottam, hogy a barátaim kiabálnak utánam, de én már egy másik világba léptem. Felülről láttam mindent, és ez megrázó élmény, amikor az ember először éli át. Azelőtt nem ültem repülőn, sőt még egy igazán magas épület tetején sem voltam. Szóval ott lebegtem a hétköznapi életem felett, és magamtól kerültem oda, senki nem mondta, hogy ezt kell tennem. Csak másztam és másztam egyre feljebb és feljebb, hogy a végén elnyerjem a jutalmamat: madártávlatból szemléltem a világot, és élveztem, hogy csak egyedül magam vagyok. Erre volt szükségem akkor.

Rhiannon hozzám simult. - Bámulatos lehetett - suttogetta.

- Igen, az volt.

- Ez Minnesotában történt, ugye?

Valójában Észak-Carolinában. De Justin memóriájából megtudtam, hogy igen, ő akkor épp Minnesotában élt. Így hát bólintottam.

- Szeretnéd tudni, melyik napom volt még ehhez hasonló? - kérdezte Rhiannon, és közelebb bújott hozzám.

Átöleltem. - Persze.

- A második randink napja.

*Hiszen ez az első randink, villant át az agyamon. Istenem, de bonyolult!*

- Valóban? - kérdeztem.

- Emlékszel?

Belelapoztam Justin emlékeibe. Naná, hogy nem emlékezett rá.

- Dack bulija? - próbált segíteni.

Még mindig semmi.

- Khm... na, igen - kamuztam.  
- Nem is tudom - talán nem számított igazi randinak. Akkor futottunk össze másodszer. És, nem is tudom... olyan édes voltál. De ne gurulj be, rendben?

Kíváncsi voltam, hova akar kilyukadni.

- Ígérem, hogy nem fogok, sőt meg is esküszöm rá - fogadkoztam.

Elmosolyodott.

- Akkor jó. Csak éppen... mostanában folyton rohansz valahova. Persze szexelünk, meg minden, de hiányzik az... intimitás. Nem panaszkodni akarok. Úgy értem, minden oké. Néha azonban jólesik az ilyen együttlét is, mint a mai. Dack buliján is pont így voltunk együtt. Mintha megosztanád velem, amid van. Imádom! Most pont olyan vagy, mint régen, amikor még igazán figyeltél rám. Mintha azon a magas fa tetején engem találtál volna. És mindezt együtt éltük át. Pedig csak az egyik haver hátsó kertjében voltunk. Emlékszel, mikor arra kértél, hogy üljek a hold fényébe? *Ragyog tőle a bőröd*, ezt mondtad. Én is pont így éreztem. Hogy ragyogok. Miattad, ahogy néztél a holddal együtt.

Vajon tudja-e, hogy milyen elbűvölően fest a lenyugvó nap narancsszínű fényében? Odahajoltam hozzá; elrejtettem a nap elől. Megcsókoltam, aztán behunyt szemmel sodródni kezdtünk egymás felé, végül álomba zuhantunk. Ismeretlen érzés kerített hatalmába. Rhiannon közelsége nem csak fizikai értelemben hatott rám. A köztünk lévő kapocs ellentmond a ténynek, hogy alig néhány órája ismerem. Mindent felülírt az érzés, hogy tartozom valakihez.

Hogyan lehetne megragadni a pillanatot, amikor beleszeretünk valakibe? Hogy férhet ennyi intenzitás a perc töredékébe? Hirtelen rám tört a felismerés, miért hisznek

az emberek a „déja vu” érzésben, az előző életekben; eddigi éveim nem adnak magyarázatot arra, ami most lejátszódik bennem. Amikor szerelembe esünk, úgy érezzük, mintha a mögöttünk levő évszázadok és generációk összefogtak volna az érdekünkben, hogy ez a találkozás itt és most létrejöjjön. Bármily furcsán hangozzék is, az ember a szívében, a csontjaiban hordozza a megérzést, hogy az univerzum és az idő minden egyes darabkája, az összes titkos nyíl mind erre a helyre irányított, ahová most végre megérkeztél, és ahol mindig is lenned kellett.

Egy órával később ébredtünk Rhiannon telefonjának csörgésére.

Behunyva tartottam a szemem. Hallottam, ahogy felnyög. Hallottam, amint megígéri az anyukájának, hogy hamarosan otthon lesz.

Közben az óceán színe feketére, az égé pedig tintakékre váltott. Bőrünket csípte a hűvös levegő, felkaptuk a takarót, majd újabb lábnyomokat hagyva a homokban sietősen távoztunk.

Ő navigált, én vezettem. Ő beszélt, én figyeltem rá. Énekelgettünk is még. Aztán a vállamnak dőlt, én pedig hagytam, hogy egy kicsit még aludjon, és álmodozhasson.

Próbáltam nem gondolni rá, hogy mi következik ezután.

Próbáltam nem gondolni a végére.

Nem szoktam álmodokban figyelgetni az embereket, de ez most más volt. Rhiannon egészen más arcát mutatta, mint első találkozásunkkor. Még mindig sebezhetőnek tűnt, de nem túlérzékenynek. Néztem, ahogy álmában a nap összes feszültsége kijön rajta. Akkor ébresztettem fel csupán, amikor szükségem volt rá, hogy megmondja az irányt.

Az utolsó tíz percben Rhiannon azt ecsetelte, hogy másnap mit fogunk csinálni. Nehezemre esett válaszolgatni neki.

- Még ha nem is sikerül összehozni, azért ebédnél találkozunk? - kérdezte.

Bólintottam.

- Suli után pedig elmehetnénk valahová.

- Persze. De most még nem ígérhetek semmit.

Elgondolkodott. - Rendben van. Holnap úgysis kiderül.

Elég, ha a mai napot szépen fejezzük be.

Amint beértünk a városba, Justin memóriájából tájékozódva, Rhiannon útmutatása nélkül sikerült a házukhoz navigálnom. Nem mintha annyira akartam volna. Inkább elmenekültem volna vele.

- Meg is érkeztünk - jelentette ki, ahogy a feljárójukra hajtottunk.

Leállítottam az autót.

Áthajolt hozzám, és megcsókolt. Érzéseimet azonnal felkorbácsolta az íze, az illata, egész lényem, minden egyes lélegzétvétele, és a látvány, ahogy elhúzódik tőlem.

- Ez szép befejezés volt - nyugtázta. És mielőtt bármit is felelhettem volna, kiszállt a kocsiból, és elment.

El sem búcsúzhattam tőle.

Hamar rájöttem, hogy Justin szülei már hozzászótkak a srác kimaradozásaihoz és késéseihez. Megpróbálták feltartóztatni, amikor hazaért, de ő szó nélkül a szobájába menekült a fejmosás elől. A show pedig ment tovább.

Nekiláttam Justin házijának - erre mindig nagyon odafigyelek, hogy megbirkózzam velük -, de a gondolataim folyton Rhiannonra terelődtek. Elképzeltem őt otthon. Elképzeltem, ahogy úszik a boldogságban a mai nap után. Ahogy azt hiszi, hogy a dolgok megváltoztak, és Justin valamiért más lett.

Nem lett volna szabad ezt tennem vele. Tudtam, éreztem. Még akkor sem, ha az egész világegyetem állt is volna mellénk.

Órák hosszát ezen agyaltam. De már nem csinálhattam vissza. Nem tehettem semmissé.

Egyszer már voltam szerelmes, legalábbis egészen a mai napig azt hittem. Brennannak hívták a fiút, és nagyon is valóságosnak tűnt az egész, pedig csak a szavak szintjén zajlott. Heves, odaadó szavakat váltottunk egymással. Azt gondoltam ostobán, hogy kettőnkre közös jövő vár. De számomra a jövő, mint olyan, nem létezik. Megpróbáltam irányítani az eseményeket, de nem sikerült.

A mostani ügy bonyolultságához képest mondhatni, könnyű dolgom volt. Egy dolog beleszeretni valakibe. Az viszont más, ha érzed, hogy a másik is beléd szeret, és neked felelősséget kell vállalnod a szerelmedekért.

Számomra lehetetlenség, hogy ebben a testben maradjak. Még ha nem is alszom el, a változás akkor is végbemegy. Valaha úgy hittem, ha egész éjjel fenn maradok, nem kerülök új testbe. Ehelyett azonban valósággal kiszakadtam a régiből. És ha azt mondom, kiszakadtam, azt úgy is értem: minden egyes idegszálammal érzem, ahogy kihalnak, majd egy másik testbe löknek. Azóta átalszom minden egyes éjszakát. Nincs értelme harcolni ellene.

Rájöttem, hogy beszélnem kell Rhiannonnal. Megtaláltam a számát Justin telefonkönyvében. Nem hagyhatom abban a tudatban, hogy holnap minden ugyanígy megy tovább.

- Szia - szólt bele a telefonba.
- Szia - visszhangoztam.
- Koszi még egyszer a mai napot!
- Oké.

Nem akarom megtenni. Nem akarom összetörni. De muszáj lesz, nem igaz?

- Ami azt illeti... - kezdtem bele.

- Azt akarod mondani, hogy nem lóghatjuk el az órákat minden nap? Ez nem vallana rád.

Nem is.

- Tudod - folytattam -, nem szeretném, ha arra számítanál, hogy ezentúl minden nap a maihoz hasonló lesz. Mert az egyszerűen nem lehetséges, érted?

Hallgattunk. Megérezte, hogy nem stimmel valami.

- Igen, értem - felelte óvatosan. - Mégis azt hiszem, jobbra fordulnak a dolgaink. Meglátod.

- Nem tudom - mondtam. - Nem ígérhetek semmit. Ma így volt, holnap meg... nem tudom.

- Értem.

- Rendben?

- Rendben.

Felsóhajtottam.

Az persze előfordulhat, hogy valami nyomot hagyok Justin lelkében. Változhat ő maga is, és az élete is. Csak éppen nem fogok róla tudomást szerezni. Ritkán futok össze az alteregóimmal, miután elhagytam a testüket. Hónapokkal, sőt évekkel később. És sokszor fel sem ismerem őket.

Szeretném, ha Justin sokkal kedvesebb lenne a lánnyal. Viszont nem hitethetem el Rhiannonnal, hogy ez be is fog következni.

- Akkor ennyi volt - szólaltam meg végül, Justinra oly jellemző módon.

- Holnap látjuk egymást.

- Ja.

- És még egyszer köszönöm. Ha holnap meg is kell fizetnem az árát a mai napnak, akkor is megérte.

- Rendben van.

- Szeretlek - mondta.

És tényleg mondani akartam. Kimondani, hogy *Én is szeretlek*. Akkor és ott minden egyes porcikám ezt akarta kiáltani. De csak pár óra haladékot kaptam.

- Aludj jól - köszöntem el tőle, majd leraktam a telefont.

Justin asztalán egy jegyzetfüzet hevert.

- *Ne feledd, hogy szereted Rhiannont*, írtam rá a srác kézírásával. Kétlem, hogy emlékezne rá, mikor írhatta.

Odaültem a számítógépéhez. Megnyitottam a saját e-mail-jeimet, beírtam Rhiannon nevét, telefonszámát és e-mail címét, majd Justin címét és jelszavát is. Feljegyzést készítettem a nap eseményeiről. Végül elküldtem az e-mailt magamnak.

Nehéz perceket éltem át.

Már egészen hozzászoktam ahhoz, ami vagyok, és ahogyan élek.

Sohasem akartam maradni a nap végén. Alig vártam, hogy indulhassak tovább.

Nem úgy, mint ma.

Megrémültem a gondolattól, hogy holnap Justin lesz itt, nem pedig én.

Maradni akartam.

Imádkoztam, hogy maradhassak.

Behunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak maradhatnék.

## 5995. nap

Felébredtem, és az előző nap járt az eszemben. Öröm volt rá emlékezni, és fájdalmas volt tudomásul venni, hogy vége.

Már nem voltam ott. Nem voltam sem Justin ágyában, sem pedig a testében.

Ma Leslie Wong vagyok. Jól elaludtam, és egy női hang épp ordít velem.

- Ébresztő! - rázza az új testem. - Húsz perced van rá, hogy elkészülj, aztán Owen elindul!

- Rendben, anya - nyögtem.

- Anya?! Ha anyád itt lenne, nem is tudom, mit mondana!

Gyorsan belenéztem Leslie memóriájába. Ja igen, ő a nagymama. A csaj anyja már elment dolgozni.

Ahogy a zuhany alatt álltam, és próbáltam nem elfelejteni, hogy most aztán igyekeznem kell, hirtelen eszembe jutott Rhiannon. Biztos voltam benne, hogy róla álmodtam az éjjel. eltűnődtem, vajon az igazi Justin folytatta-e az álmomat. Úgy ébredt-e fel, hogy csupa szépet és jót gondolt róla?

Vagy csak az én emlékeimben él így tovább?

- Gyerünk már, Leslie!



Előjöttem a zuhany alól, megszártkoztam, majd gyorsan felöltöztem. Hamar rájöttem, hogy Leslie nem kifejezetten népszerű a társai körében. Néhány fényképet láttam csak, amelyeken pár egykedvű haver társaságában pózol, a ruhái pedig inkább illenek egy tizenhárom éves lány ruhatárába, mint egy tizenhat évesébe.

A konyha felé veszem az irányt, a nagy rám bámul.

- Nehogy itthon felejtssd a klarinétodat! - figyelmeztet.

- Nem fogom - mormoltam.

Az asztalnál ült egy srác, és ellenséges tekintettel méregetett. *Ez csak Leslie bátyja lehet*, gondoltam. És valóban, ő Owen, a végzős nagyfiú. Aki elvisz majd a suliba.

Már régen hozzászoktam, hogy a legtöbb családnál szinte egyformán zajlanak a reggelek. Kikászálódok az ágyból,

betámolygok a zuhany alá, reggelinél pedig csak odamorgok valamit a többieknek. Ha alszanak a szülők, lábujjhegyen kiosonok a házból. Bármilyen eltérés változatosságot jelent.

Ma reggel az jelentette a változatosságot, hogy amint beszálltunk az autóba, Owen már rá is gyújtott egy jointra. Feltételezem, hogy nála ez a reggeli rutin része lehet, ugyanis Leslie egyáltalán nem lepődött meg rajta.

Owen az út elején nem szólt hozzám, úgyhogy inkább kibámultam az ablakon.

- Figyelj, nem vagyok kíváncsi a véleményedre, rendben? - jegyezte meg végül. Addigra elszívta a jointot, de nem vettem észre különösebb változást rajta.

Jobban szeretek egykeként ébredni reggelenként az új családomban. Hosszú távon persze látom én, milyen előnyökkel jár, ha a testvérek meg tudják beszélni egymással a családi problémákat. Mivel nagyjából egykorúak, az emlékeik is hasonlóak, és szinte együtt öregszenek meg. Ezt megértem.

Rövid távon viszont akár pokollá is tehetik egymás életét. Eddigi, bátran kijelenthetjük, hogy meglehetősen szokatlan életemben a legtöbb szenvedést a testvérek okozták, még hozzá az idősebb, erősebb testvérek. Eleinte naivan azt hittem, hogy a testvérek között magától értetődő szövetség, azonnali kötődés van. Néha sikerült is megtapasztalnom ezt egy-egy családi kirándulás alkalmával, illetve laza vasárnapokon, amikor az egyetlen szórakozást a családtagok zrikálása jelentette. A hétköznapok azonban nem az együttműködésről, hanem a testvérharcról szólnak. Néha eltűnődöm rajta, vajon a srácok érzékelik-e, hogy a kishúg vagy az öcskös, akit aznap bitorlók, valahogy másképp viselkedik. Mivel annyi atrocitás ért már. Nyolcévesen a nővérem rábeszélte, hogy szökjünk meg együtt otthonról, majd magamra hagyott a pályaudvaron, ahol aztán órákig bolyongtam, mert féltem segítséget kérni, és a nővérem haragjától is féltem, amiért elrontottam a játékát. Ha fiúként ébredtem, és történetesen volt fiútestvérem, egész nap csépeztük, gyaláztukegymást.

Minden vágyam egy olyan testvér, aki nem sok vizet zavar. Először Owen is annak látszott, a kocsiban viszont rácáfolt a megérzésemre. Amikor azonban megérkeztünk a suliba, megint engem igazolt a viselkedésével. Tökéletesen beleolvadt a tömegbe, szinte láthatatlanná vált, engem pedig szó nélkül ott hagyott a sulis előtt, miután egy pillantással felmérte, hogy becsuktam-e a kocsis ajtaját.

- Mit nézel annyira? - kérdezte a hátam mögött egy hang, miközben a távolodó bátyám után bámultam.

Megfordultam, majd alapos kutatást végeztem Leslie memóriájában.

Carrie. Negyedikes koruk óta a legjobb barátnő.

- Csak a bátyámat.

- Miért? Ne is foglalkozz vele!

Fura, hogy én is pont ezt gondolom róla, de ha más szájából hallom, rögtön berzenkedni kezdek.

- Jaj, dehogy! - ellenkeztem.
- Szórakozol velem?

*Tud valamit, amit én nem,* gondoltam. Elhatároztam, hogy jobban odafigyelek arra, amit mondok.

Carrie inkább témát váltott.

- Mit csináltál tegnap este? - tudakolta.

Rhiannon jelent meg a lelki szemeim előtt. Megpróbáltam elfojtani feltörő emlékeimet, de nem volt egyszerű. Ha egyszer megtapasztaltad az örületet, nehéz elvonatkoztatni tőle.

- Nem sokat - vágtam rá, anélkül, hogy beleolvastam volna Leslie memóriájába. Ez a fajta válasz mindig hatásos, kérdéstől függetlenül. - És te?

- Nem kaptad meg az üzenetemet?

Motyogtam valamit arról, hogy a telefonom az utolsókat rúgja.

- Akkor már értem, miért nem kérdezel még rá! Képzeld, Corey visszajelölt, és majdnem egy órán át beszélgettünk!

- Nahát!

- Ugye? - Carrie elégedetten sóhajtott fel. - Végre valahára! Nem is értem, honnan tudta a neten használt nevemet. Te árultad el neki?

Megint vizsgáloódnom kellett egy kicsit Leslie fejében. Ennél a kérdésnél nagy a lebukás veszélye. Ha nem is most rögtön, akkor később biztosan. Ha Leslie letagadja, hogy Corey tőle tudta meg, Carrie meg kideríti az igazságot, az akár a barátságuk végét is jelentheti. De az sem jobb, ha Leslie bevallja, hogy ő volt az. Carrie meg rájön, hogy mégsem.

Corey, vagyis a harmadikos Corey Handlemann Carrie kiszemeltje már vagy három hete. Leslie alig ismeri a srácot,

és úgy láttam, nem adta meg neki a barátnője nevét sem. Szóval, biztosra mehetek.

- Nem - ráztam meg a fejem. - Nem én voltam.

- Nos, akkor igencsak megerőltette magát, hogy kitalálja - jegyezte meg Carrie. *Vagy csak egy pillantást vetett a Facebook profilodra, tettem hozzá gondolatban.*

Rögtön elszégyelltem magam, amiért ilyenek fordulnak meg a fejemben. Nehéz úgy barátkozni, ha nem érzek semmilyen kötődést, és kihasználom a kételyeimet. Pedig az igaz barátság arról szól, hogy nem húzunk hasznot egymás kétségeiből.

Carrie nagyon izgatott volt Corey miatt, így hát eljátszottam, hogy én meg miatta vagyok felszpannolva. Csak miután szétváltunk az osztályteremnél, utána támadt fel bennem a féltékenység, amiről korábban azt hittem, hogy kordában tudom tartani. Habár nem mantráztam folyton magamban, mégis előntött az irigység, amiért Carrie együtt lehet Corey-val, míg én soha többé nem láthatom Rhiannont.

*Nevetséges, korholtam magam. Nevetséges vagy.*

Ha valaki úgy kényszerül élni, ahogyan én, nem merülhet el a féltékenységben. Ha mégis megteszi, az érzés felőrli.

A harmadik óra zenekari próba volt. Azt mondtam a tanárnak, hogy otthon felejtettem a klarinétomat, pedig csak a szekrényemben hagytam. Leslie erre kapott egy intőt, és tanulószobára kellett mennie, de nem bántam.

Fogalmam sincs, hogy kell klarinéton játszani.

Hamar szárnyra kapott a pletyka Carrie-ről és Corey-ről. Mindegyik barátunk erről beszélt, és a többségük örült is neki. Azt viszont nem tudtam volna megmondani, vajon annak örülnek-e, hogy összejött egy szép pár, vagy inkább annak, hogy Carrie végre abbahagyja az ömlengést.

Amikor megláttam Corey-t ebédidőben, egy kicsit sem lepett meg, milyen jelentéktelen a srác. Ha valakit szeretünk, sokkal vonzóbbnak látjuk, mint amilyen valójában. De ez így van rendjén. Igazán szívderítő a gondolat, hogy érzelmeink ennyire képesek befolyásolni a pusztá tényeket.

Corey odaköszönt nekünk, de nem ült le közénk, holott szorítottunk neki helyet. Carrie-t nem rázta meg a dolog, örült, hogy Corey egyáltalán odajött, és így mindenki láthatta, hogy nem csak álmodta az egészet. Leslie-ről pedig bebizonyosodott, hogy nem béget együtt a nyájjal, vagyis a csóknál még nem jutott tovább. Vágyai netovábbja az ajkak találkozása.

Szerettem volna újból megszökni, és kihagyni a nap másik felét.

De Rhiannon nélkül nem lett volna az igazi.

Úgy éreztem, csak az időmet vesztegetem. De hát, mindig ez van. Az életem egyszerűen nem áll össze.

Kivéve egyetlen délutánt, amikor minden kerek egész volt.

Tegnap egy másik világba léptem. És vissza akarok térni.

A hatodik óra elején, rögtön ebéd után, arra lettem figyelmes, hogy a bátyúmat szólítják az igazgatói irodába.

Először azt hittem, rosszul hallok. Aztán körülnéztem az osztályban, és láttam, hogy a többiek mind engem néznek, Carrie tekintetéből pedig még szánakozást is kiolvastam. Szóval mégis jól hallottam.

Nem éreztem riadalmat. Úgy gondoltam, ha igazán nagy baj lenne, mindkettőnket hívtak volna. Senki sem halt meg a családból. A házuk sem égett le. Ez csakis Owen ügye lehet, nem az enyém.

Carrie levelet küldött: Mi történt?

Ránéztem, és megvontam a váltam. Honnan tudjam?  
Reménykedtem benne, hogy mindennek ellenére Owen hazavisz.

Kicsengettek. Fogtam a könyveimet, és elindultam angolórára. A *Beowulfot* vesszük, azzal meg nem lesz gond. Rengeteget tanultam már róla.

Tízlépésnyire lehettem az osztályteremtől, amikor valaki elkapta a karomat.

Megfordultam, és Owen állt előttem.

Vérző orral.

- Csss - intett le. - Gyere velem!
- Mi a baj? - kérdeztem.
- Maradj csendben, jó?

Riadtan tekintett körbe, mintha üldöznék. Úgy döntöttem, vele megyek. Még mindig jobb, mint a *Beowulf*.

Benyitottunk az egyik szertárba, és Owen maga után húzott.

- Te most viccelsz velem? - érdeklődtem szelíden.
- Leslie!

Oké, nem viccelődünk. Némán követtem, majd a villanykapcsoló után nyúltam.

Owen nagyon izgatott volt. Egy percre meg sem tudott szólalni.

- Mondd már el, mi történt! - sürgettem.
- Azt hiszem, bajban vagyok.
- Pfff. Hallottam, hogy behívtak az igazgatói irodába. Miért nem vagy most ott?

- Ott voltam. Úgy értem, mielőtt behívtak. De aztán... elmentem.
- Te megléptél az igazgató szobájából?

- Igen. Vagyis az előszobájából. Kimentek ellenőrizni az öltözőszekrényemet. Biztos vagyok benne.

Vér csöpögött le a szeme fölötti vágásból.

- Ki vert meg? - kérdeztem Owent.

- Nem fontos. Te csak fogd be, és jól figyelj arra, amit mondok, rendben?

- Figyelek, de nem árulsz el semmit!

Nem hiszem, hogy Leslie feleselni szokott a bátyjával. Nem számít, amúgy sem figyel rám igazán.

- Haza fognak telefonálni, érted? Falaznod kell nekem. - Kezembe nyomta a slusszkulcsot. - Tanítás után menj haza, és nézd meg, mi a helyzet otthon. Majd hívlak.

Szerencsére tudtam autót vezetni, így nem számított, hogy Leslie-nek van-e jogosítványa.

Mivel nem vitatkoztam vele, Owen úgy gondolta, hallgatás beleegyezés.

- Kösz - nyögte ki végül.

- Most az igazgatói irodába mész? - kérdeztem.

Szó nélkül otthagyt.

Carrie mesélte el a sztorit a nap végén. Igaz volt-e? Nem különösebben számított. Ezt tárgyalta ki mindenki, így aztán nekem is tudnom kellett róla.

- A bátyád és Josh Wolf összeverekedtek kint az udvaron ebédidőben. Azt beszélnek, a drog miatt történt, és a bátyád drogdíler. Mondjuk, azt én is hallottam, hogy szívja, de arról nem tudtam, hogy árulja is. A srácokat beterelték az igazgatói irodába, de a bátyád egyszerűen lelépett. Hangosbeszélőn kellett keresni. De szerintem nem ment vissza.

- Kitől hallottad ezt az egészet? - kérdeztem, Carrie ugyanis teljesen fel volt spannolva.

- Hát Corey-tól! Ő nem volt kint az udvaron, viszont a haverjai látták a bunyót, meg minden.

Most már leesett, maga a tény, hogy Corey-tól származik az információ, az igazi szenzáció! Carrie nem annyira önző, hogy elvárna tőlem az elismerést, főleg nem a bátyám rovására. De a napnál is világosabb, mi itt a lényeg.

- Haza kell vinnem a kocsit - mondtam. Hetedik óra alatt ellenőriztem a pénztárcámat, és örömmel fedeztem fel benne Leslie jogosítványát.

- Akarod, hogy elkísérjelek? - kérdezte Carrie. - Nem szeretném, ha egyedül néznél szembe a családdal.

Majdnem kísértésbe estem. Aztán, bár nem volt szép dolog tőlem, de elképzeltem, ahogy később mindent kitalál Corey-nak, és inkább nemet mondtam.

- Minden rendben lesz - nyugtattam meg. - Ha máskor nem is, most biztos én leszek a jó gyerek a családban.

Carrie felnevetett, inkább biztatásból, mint jókedvében.

- Mondd meg Corey-nak, hogy üdvözlöm - szoltam utána vidáman, miközben bezártam a szekrényem.

Újból felnevetett. Ezúttal tiszta szívből.

- Hol van Owen?

Alighogy átléptem a konyhaajtó küszöbét, elkezdődött a faggatózás.

Leslie anyja, apja és nagymamája mind felsorakoztak, nekem pedig nem kellett beleolvasnom a lány gondolataiba, hogy kitaláljam, délután háromkor nem sűrűn szokott náluk összegyűlni a család.

- Fogalmam sincs róla - feleltem. Örültem, hogy Owen nem részletezte az incidenst, így valóban igazat állítottam.

- Mit értesz azon, hogy fogalmad sincs? - kérdezte apám. Úgy látszik, ő a fő inkvizítor a családban.



- Csak azt, hogy tényleg nem tudom. Owen átadta nekem a slusszkulcsot, de nem mondta el, hogy mi történt.

- És te hagytad, hogy csak úgy elmenjen?

- Nem láttam, hogy üldözne volna a rendőrség - feleltem. Aztán elgondolkodtam, talán tényleg üldözi.

A nagyfi felhorkant.

- Te mindig is falaztál Owennek - emelte fel a hangját apám. - De ennek vége. Most szépen elmondasz nekünk mindent.

Észre sem vette, mennyit segített nekem ezzel. Most legalább megtudtam, hogy Leslie a bátyja pártját fogja. Jól sejtettem.

- Akkor te többet tudsz, mint én - mondtam.

- Miért verekedett össze a bátyád Joshsal? - kérdezte anyám lefegyverző kedvességgel. - Hiszen olyan jó barátok!

Emlékeim között kutatva a tízéves Josh Wolf képe jelent meg előttem, amiből arra következtettem, hogy régen jó barátok lehettek. De már nem azok.

- Ül le! - utasított apám, és a konyhaszékre mutatott.

Leültem.

- Szóval... hol van a bátyád?

- Esküszöm, hogy nem tudom.

- Igazat beszél - erősítette meg az állításomat anyám. - Tudom, mikor hazudik.

Kezdtém megérteni, miért menekül Owen a drogokhoz. Vajon Leslie is rákap hamarosan?

- Akkor hadd tegyem fel neked így a kérdést! - folytatta a vallatást apám. - A bátyád drogdíler?

Hm, jó kérdés. Bár a belső sugallatom szerint nem, mégis sok múlik azon, ami valójában történt köztük az udvaron Josh Wolffal.

Így inkább nem válaszoltam, csak magam elé meredtem.

- Josh Wolf szerint a kabátjában talált drogot Owentől vásárolta - tört ki apám. - Te mit gondolsz erről?

- Owennél is találtak drogot? - tudakoltam.

- Nem - válaszolta anyám.

- És az öltözőszekrényében? Azt is átkutatták?

Anyám a fejét rázta.

- Na és a szobájában? Ott találtatok valamit?

Anyám arcára kiült a meglepetés.

- Tudom, hogy körülnéztetek a szobájában - mondtam.

- Nem találtunk semmit - felelte apám. - Még nem. És még az autóba is benézünk. Úgyhogy, légy szíves, add ide a kulcsokat...

Reménykedtem benne, hogy Owen elővigyázatosságból már eltüntette a nyomokat. Különben is, nem az én dolgom. Áadtam a kulcsokat.

Hihetetlen, de az én szobámat is átkutatták.

- Sajnálom - mondta anyám könnyes szemekkel, az előtérben állva.

- Apád szerint Owen esetleg nálad rejthette el. A tudod nélkül.

- Értem - feleltem, és szerettem volna mielőbb egyedül maradni. - Akkor most nekilátok összepakolni.

Elkéstem. Megszólalt a telefonom. Úgy tartottam, hogy ne lehessen látni a kijelzőn Owen nevét.

- Szia, Carrie - szóltam bele.

Remélhetőleg Owen veszi a lapot, és lehalkítja a hangját.

- Nagyon haragszanak? - suttogta.

Kis híján felnevettem. - Mégis mire számítottál?

- Ilyen nagy a baj?

- Felforgatták a szobáját, de nem találtak benne semmit. Most az autó van soron.

- Ne mondd el neki! - szólt rám anyám. - Azonnal tedd le a telefont!
- Bocs, de anyukám nem engedi, hogy beszéljek róla. Hol vagy?

Hazaértél már? Visszahívhatlak?

- Nem tudom, mit tegyek.
- Igen, Owennek is haza kell jönnie előbb-utóbb. - Figyelj... találkozunk fél óra múlva a játszótéren,

rendben?

- Most mennem kell. Jó, rendben.
- Letettem. Anyám még mindig engem nézett.
- Nem én vagyok a fekete bárány - emlékeztettem.

Szegény Leslie holnap reggel nekiláthat a rendrakásnak a szobájában - nem bajlódhatok vele, hogy minden egyes tárgynak felidézsem a helyét a lány emlékeiben. Most meg kell találnom a játszótérret, ahol Owen vár rám. Van egy a házunktól négy háztömbnyire, egy általános iskola mellett. Szerintem az lesz az.

Nem volt egyszerű kisurranni otthonról. Megvártam, míg mindhárman visszatérnek Owen szobájába, hogy újból átkutassák, majd kiosontam a hátsó ajtón. Tudtam, hogy a tilosban járok - ha észreveszik, hogy eltűntem otthonról, nagyon megüthetem a bokámat. Ha viszont Owennel együtt jövök haza, minden meg lesz bocsátva.

Tisztában voltam vele, hogy a jelen történéseire kellene koncentrálnom, de folyton eszembe jutott Rhiannon. Nála is véget ért már a tanítás. Talán éppen Justinnal lóg valahol? És vajon jól bánik vele a srác? Nem maradt legalább egy kis hatása annak, ami tegnap történt?

Reméltem, de igazából nem számíthattam rá.

Owent nem láttam sehol, ezért a hintákhoz mentem, és ott váraкоztam egy darabig. Végül felbukkant a járdán, és odajött hozzám.

- Mindig ezt a hintát választod - mondta, és leült a mellettem levőre.

- Tényleg? - feleltem.

- Igen.

Elhallgattam, hátha van valami mondandója. De nem volt.

- Owen - szólaltam meg végül. - Mi történt valójában?

Megrázta a fejét. Úgy tűnt, nem akar beszélni róla.

Abbahagyta a hintázást, lábamat a földre tettem.

- Ne legyél hülye, Owen! Öt másodpercet kapsz, hogy elmondd, különben indulok haza, és egyedül maradsz a problémáiddal!

Owen meglepetten nézett rám, de a körülmények talán hihetővé teszik Leslie haragját.

- Mégis, mit szeretnél tudni? Josh Wolf szerzi nekem az anyagot. Ma összehaláztunk rajta - szerinte tartozom neki, szerintem meg nem. Elkezdett lökdösni, én meg visszalöktem. Erre rajtakaptak bennünket. Nála volt a drog, és azt állította, hogy én adtam el neki. Idióta! Én megmondtam, hogy Josh hazudik! Csakhogy ő a jó tanuló, ő jár fakultációkra, neki hisznek, nem nekem.

Owen egészen meggyőzte magát, hogy ez az igazság, én viszont nem tudtam eldönteni.

- Na, ide figyelj - kezdtem bele -, haza kell jönnöd! Apa darabokra szedte a szobádat, de nem találtak benne még semmit. Az öltözőszekrényed is tiszta, szerintem a kocsiban sem volt semmi, különben már hallottam volna róla. Pillanatnyilag minden rendben van.

- Egy szem drogot sem fognak találni, mert az utolsó spanglit ma reggel szívtam el. Ezért kellett kérnem Joshtól.

- Joshtól, a régi barátodtól.
- Te meg miről beszélsz? Nyolc éves korunk óta nem barátokozunk.

Az volt az érzésem, hogy Owennek utoljára akkor volt amolyan igazi barátja.

- Induljunk - nógattam. - Ez még nem a világvége.
- Te könnyen beszélsz.

Nem számítottam rá, hogy apánk megüti Owent. De amint belépett a házba, nekiesett, és ütötte, ahol érte.

Azt hiszem, én voltam az egyetlen, aki ezen őszintén megdöbben.

- Mit csináltál? - üvöltötte apám. - Milyen marhaságot csináltál?

Anyámmal közbe akartunk lépni, a nagyfi viszont csak a partvonalról szemlélődött, és furcsamód elégedettnek látszott.

- Nem csináltam semmit! - tiltakozott Owen.

- Akkor miért szöktél meg? Miért csaptak ki? A semmiért nem tesznek ilyet!

- Nem fogják kicsapni, ha elmeséli a dolgokat az ő szemszögéből is - szóltam közbe mély meggyőződéssel.

- Ne avatkozz bele! - figyelmeztetett apám.

- Miért nem ülünk le, és beszéljük meg az egészet? - vetette fel anyám.

Apám még mindig tombolt dühében. Én visszavonulót fújtam, amiről feltételezem, hogy nem gyakran fordul elő Leslie-vel.

Ilyen helyzetekben szeretném újból átélni az ébredés utáni röpké pillanatokat, amikor még nem tudom, mi vár rám aznap.

Végül tényleg leültünk, ez alkalommal a dolgozószobában. Vagyis inkább Owen, anyánk, és én - Owennel a kana-

pén foglaltunk helyet, anyánk a szomszédos székre telepedett. Apánk fel-alá járkált a szobában, a nagyi pedig megint csak külső szemlélő maradt, az ajtónak támaszkodva.

- Drogdíler lett belőled! - ordította apám.

- Nem vagyok drogdíler - felelte Owen. - Először is, ha tényleg az lennék, rengeteg pénzem volna. Meg egy halom drog elrejtve, amit már megtaláltak volna!

*Ó, fogd már be, Owen!*

- Josh Wolf a díler - szólaltam meg. - Nem Owen.

- Akkor mit csinált a bátyád - drogot vett tőle?

Ennél a pontnál úgy gondoltam, jobb, ha én is befogom.

- Nem a drog miatt verekedtünk össze - bizonygatta Owen. - Azt csak később találták meg nála.

- Akkor mégis min tudtatok így összeverekedni? - kérdezte ámulva anyám, mintha legalábbis rendkívüli dolog lenne, ha két kamasz srác jól meggyepálja egymást.

- Egy lány miatt - felelte Owen. - Egy lány miatt bunyóztunk.

Azon morfondíroztam, vajon a bátyám ezt korábban találta ki, vagy csak most pattant ki a fejéből. Akárhogyan is, pillanatnyilag ez tűnt az egyetlen elfogadható magyarázatnak, ami ráadásul a szüleinket is úgy-ahogy, de megnyugtatta. Senki sem szeretné ugyanis, hogy a gyereke akár vegye, akár árulja a drogokat, meg verekezésbe keveredjen mellé. Na de haverral bunyózni egy lány miatt? Az mindjárt más! Főleg, ha jól sejtem, a bátyám eddig egyetlen csajról sem tett említést itthon.

Owen rögtön észrevette, hogy biztonságos terepre tévedt, ezért rátett még egy lapáttal. - Nem szabad megtudnia! Vannak lányok, akiknek tetszik, ha verekednek értük a srácok, de ő nem ilyen.

Anya egyetértően bólogatott.

- Hogy hívják? - érdeklődött apa.

- Muszáj ezt?
- Igen.
- Natasha. Natasha Lee.

Na tessék, hát nem kínai lányt csinált belőle!? Bámulatos.

- Ismered ezt a lányt? - szegezte nekem a kérdést apa.  
- Igen - feleltem. - Nagyon helyes csaj. - Aztán Owen felé fordultam, és játékosan megfenyegettem az ujjammal. - De ez a Rómeó itt egy szóval sem említette, hogy bele van zúgva. Bár, ha jobban belegondolok, ez sok mindent megmagyaráz. Owen az utóbbi időben elég furcsán viselkedett.

Anya erre megint csak bólogatott.

- így igaz-

*A szemeim véreerek, akartam mondani. Rengeteg Cheetost eszem. Bámulok a levegőbe. Még több Cheetost tolok az arcomba. Biztos szerelmes vagyok. Mégis mi egyéb?*

És lám, néhány perccel ezelőtt még le akarták harapni a bátyám fejét, most pedig azon fáradozott mindenki, hogyan magyarázzák ki a viselkedését, elsősorban a szökését. Owen érdekében nagyon remélem, hogy Natasha Lee valóban létezik, és a sulinkba jár, akár bele van zúgva, akár nem. A neve nem mondott semmit, és Mába is kutattam, nem volt róla emlékem.

Apám egész megenyhült, amint felcsillant a fiacskája előtt a menekülés lehetősége. Ennek öröme jól meg is büntette Owent: vacsora előtt ki kellett takarítania a szobáját.

Nem tudtam elképzelni, hogy nekem is ilyen bánásmódban lett volna részem, ha megtépjük egymást a barátnőmmel egy srác miatt. De ez más lapra tartozik.

Követtem Owent a szobájába. Amikor már biztonságban voltunk, csukott ajtó mögött, szülők nélkül, így szóltam:

- Nahát, te aztán remekeltél!

Méla undorral tekintett rám. - Nem tudom, miről beszélsz. Húzzál kifelé a szobámból!

Tessék, ezért szeretek én egykeként ébredni!

Az az érzésem támadt, hogy Leslie hagyta volna a fenébe az egészet. Nekem is így kéne tennem. Felállítottam magamnak egy szabályt: ne bolygasd meg az életét senkinek arra az egy napra. Próbáld meg ugyanúgy élni az életét.

De most nagyon berágtam. Így aztán úgy gondoltam, kissé eltérek a szabálytól. Furcsamód, Rhiannon hatására is tettem. Még ha fogalma sincs arról, kicsoda Owen és Leslie. Vagy én ki vagyok.

- Na, idefigyelj, te hazudós majom! Fogd magad vissza, oké? Egyrészt, mert falaztam neked, másrészt meg jelenleg én vagyok az egyetlen a világon, aki rendes hozzád. Elég világosan beszéltem?

Owen összerezett, és bűnbánó képpel motyogott valamit maga elé.

- Jól van - nyugtáztam, és kifelé menet levertem egy-két dolgot a polcairól. - Most pedig kellemes takarítást!

Vacsora közben egy szót sem szóltunk egymáshoz.

Azt hiszem, ez elég gyakran előfordul nálunk.

Megvártam, míg mindenki aludni tér, aztán a számítógéphez ültem. Bepötyögtem Justin e-mail címét és jelszavát, majd bejelentkeztem a nevével.

Már várt egy levél Rhiannontól, 22:11-kor küldte.

J-

Nem értek semmit. Talán valami rosszat tettem?

Tegnap még minden olyan tökéletes volt, ma pedig megint szörnyen bántál velem. Ha valamit elszúrtam, kérek, mondd meg, és helyrehozom. Szeretném, ha



megint összetartoznánk, és mosolyogva búcsúznánk egymástól a nap végén. Nem úgy, mint ma.

Igaz szerelemmel,

R

Hátrahanyagoltam a székben. Azon nyomban válaszolni akartam neki, megnyugtatóni, hogy minden rendben lesz - de nem tehettem. *Te már nem Justin vagy, emlékeztettem magam. És nem vagy Rhiannonnal.*

Aztán arra gondoltam: *Mit tettem?*

Hallottam, ahogy Owen motoszkál a szobájában. Elrejtí a bizonyítékokat? Vagy túlságosan fel van zaklatva, és nem tud aludni?

Kíváncsi voltam, vajon holnap sikerrel jár-e?

De nem volt rá esélyem, hogy megtudjam.

Vissza akartam térni Rhiannonhoz és a tegnapi naphoz.

## 5996. nap

Nekem csak holnapom van.

Ahogy elaludtam, felsejlett előttem egy gondolat. Amikor azonban felébredtem, rájöttem, hogy nincs mögötte igazi tartalom.

Ma fiú vagyok, Skylar Smith a nevem. Focizom, bár nem vagyok egy futballsztár. A szobámban rend van, de nem az a pöpec, katonás. Megakad a tekintetem egy játékkonzolon. Ideje felébredni. A szülők még alszanak.

Négyórányi távolságra vagyok a várostól, ahol Rhiannon él. De Rhiannonhoz amúgy sem lehetek elég közel.

A legtöbb napomhoz hasonlóan a mai is eseménytelenül csordogál. Az egyetlen izgalmat az okozza, hogy gyorsan kapcsoljak az adott szituációkban.

Az edzés viszont megizzasztott. Az edző sorban szólít ki bennünket, én pedig örült gyorsasággal olvasok a srác memóriájában, hogy tudjam, ki kicsoda. Skylar ma nem fog kiemelkedően teljesíteni, de szégyenkeznie sem kell. Miattam.

Általában nem ügyetlenkedem a sportban, de azért tisztában vagyok a saját határainnal. Tizenegy évesen kemény leckét kaptam. Egyik reggel egy olyan srác bőrében ébredtem, aki épp egy sítábor kellős közepén volt. Azt gondoltam, hurrá, akkor most síelni fogunk. Felcsatolom a síléceket, és már csúszok is le, mi sem egyszerűbb!

A kissrác már túljutott a tanulópályán, mikor én még azt sem tudtam, hogy egyáltalán létezik ilyen. Síelés, szánkózás egy kutya, meg a hegyek is egyformák.

Ezek után három helyen törtem el a kölyök lábát.

A fájdalom eléggé megviselt. Kíváncsian vártam, vajon másnap reggel is érezni fogom-e, annak ellenére, hogy már egy új testben ébredek. A fizikai fájdalom helyett azonban sokkal rosszabb dolog tört rám - súlyos büntudatot éreztem. Mintha legalábbis áthajtottam volna a fiún egy teherautóval, szinte beteggé tett a gondolat, hogy miattam került kórházba.

És ha meghalt volna... vajon én is vele halok? Ezt viszont nem áll módomban kideríteni. Mindössze annyit tudok, hogy nem számít. Akár meghaltam volna, akár felébredek másnap reggel úgy, mintha mi sem történt volna, a halál ténye mindenképpen letaglóz.

Így inkább óvatos vagyok. Foci, baseball, softball, gyeplabda, kosárlabda, úszás, futás - mind jöhetnek. De ébredtem én már hokis, vívó, díjugrató bőrében is, sőt nemrég egy napig tornász voltam.

Na, ezeket az edzéseket mind kihagytam.

Ha valamiben mégis profinak számítok, akkor azok a videojátékok. A tévéhez és az internethez hasonlóan bárhol hozzájuk férhetek, és még segítenek is lecsendesíteni az elmém.

Fociedzés után Skylar haverjai felugrottak, hogy *World of Warcraftot* játszanak. Közben kibeszéltük az iskolai dol-

gokat, meg a csajokat is (kivéve Christ és Dávidét, akik a fiúkat elemezgették). Akkor rájöttem, hogy ez a legnagyobb időpocsékolás, mert voltaképp nem is tűnik annak - összejövünk a srácokkal, beszélünk erről-arról, hülyéskedünk, közben esszük a chipset, és bámuljuk a monitort.

Még jól is érezném magam, ha sikerülne kivernem a fejből a helyet, ahol lenni szeretnék.

## 5997. nap

A következő napom félelmetesen jól alakult.

Korán keltem - reggel hatkor.

Ma lány vagyok.

Autóm van és jogosítványom.

Rhiannontól egyórányi távolságra, egy városban ébredek.

Elnézést kérek Amy Irántól, amiért fél órával később már úton vagyok. Nem férhet hozzá kétség, hogy ha nem is a hagyományos formában, de épp emberrablást hajtok végre.

Úgy érzem, Amy nem igazán bánna. Amikor ma reggel felöltöztem, kizárólag fekete ruhák közül választhattam. De nem gót stílusúak voltak - csipkekesztyű például nem volt köztük -, inkább a rock 'n' rollt idézték fel. A kocsijában Janis Joplin, Brian Eno és a Death Cab for Cutie zenéje jól megfér egymással.

Nem hagyatkozhattam Amy memóriájára, hiszen még nem járt erre. A reggeli zuhany után a Google Térképről kikerestem Rhiannon iskolájának címét, majd kinyomtattam

az oldalt. Ilyen egyszerű. Utána pedig töröltem az előzményeket.  
Abban már úgymint nagy gyakorlatot szereztem.

Tisztában voltam vele, hogy helytelenül cselekszem. Tudtam, hogy nem felszakítani kellett volna a sebeket, hanem hagyni begyógyulni. Kettőnk számára nem létezett közös jövő.

Csak a múltat hosszabbítom meg egy nappal.

Az embereknek rendszerint nem kell szelektálniuk az emlékeik között. Nekik segítségükre van egy hierarchikus sorrend az életükben rendszeresen felbukkanó személyekről, meg az előérzeteik, és a hosszúra nyúlt emlékezetük. Nekem viszont döntenem kell minden egyes emlékképem fontosságáról. Csupán néhány ember maradhat meg ha az emlékezetemben, hiszen az egyetlen mód, hogy újból találkozzam velük az, ha felidézem őket.

Választanom kell, hogy kit őrizzek meg az emlékezetemben, és én Rhiannont választom. Újból és újból csak őt választom, folyton felidézem magamban, mert ha csak egy pillanatra nem figyelek oda, eltűnhet az elmémből.

Eszembe jutott a dal, amit Justin autójában hallottam - *Ha tehetném, kiegyeznék Istennel...*

Úgy éreztem, a világegyetem üzen nekem. Még az sem számít, hogy igaz, vagy sem. Csak az számít, hogy érzem és hiszek benne.

Egyre csak fokozódott bennem a borzalom.

Az univerzum pedig bólogatott a zene ütemére.

Megpróbáltam minél kevesebb hétköznapi dolgot tárolni a memóriámban. Tényeket, adatokat mindenképpen. Könyveket, amiket kiolvastam, ismereteket, amiket begyűjtöttem. A foci szabályait, például. A *Rómeó és Júlia* cselekményét. Telefonszámokat, melyeket vészhelyzetben hívhatok. Ezeket mind meg kell jegyeznem.

De mi a helyzet a rengeteg napi eseménnyel, a millió emlékeztetővel, amit az emberek felhalmoznak? Hol tartod a lakáskulcsodat? Mikor van anyukád születésnapja? Hogy hívták az első háziállatodat? És a mostanit? Mi az öltöző- szekrényed zárkombinációja? Hol tartjátok otthon a családi ezüstöt? Hányas csatornán fogható az MTV? Mi a legjobb barátod vezetékneve?

Ilyen információkra egyáltalán nem tartok igényt. Az idők folyamán az elmém megtanulta kezelni a felesleges dolgokat, így másnap reggelre egyszerűen törlődtek.

Éppen ezért figyelemre méltó - bár nem meglepő -, hogy pontosan fel tudom idézni, hol találok Rhiannon Öltöző- szekrényét.

Kitaláltam egy fedősztorit: ha bárki kérdezné, mit keresek ott, azt mondom majd, hogy eljöttem körülnézni, mert a családunk fontolgatja, hogy a városba költözünk.

Bár nem hiszem, hogy hivatalosan kérdőre vonnának. A felnőttekre persze mindjárt felfigyelnek, ha betévednek egy suliba, de a kölyköket nem szokták ellenőrizni, pláne a külvárosokban.

Nem emlékszem, van-e kijelölt parkoló, így a biztonság kedvéért, jó messze állok meg a suli épületétől. Aztán egyszerűen csak besétálok. Egy csaj vagyok a sok közül - az elsősök azt hiszik, hogy végzős vagyok, a végzősök meg azt, hogy elsős. Amy hátzísákját cipelem - fekete, és

animefigurák tarkítják. Tele van olyan tankönyvekkel, melyeknek itt nem sok hasznát veszem. Látszik rajtam, hogy igyekszem valahova. És valóban.

Ha az univerzumnak szándéka van velem, akkor Rhiannont az öltözészekrényénél fogom találni.

Alighogy megfogalmazódott bennem a gondolat, megláttam őt. Pontosan előttem állt.

Néha csal az emlékezet. A távolság megszépíti az emlékeket. De tízméternyi távolságból is látom, hogy az emlékeim nem csalnak.

Öt méter.

Még a zsúfolt előcsarnokban is érzem, ahogy magához vonz.

Három méter.

Végig kell csinálnia a napot, és ez nem egyszerű feladat.

Másfél méter.

Nyugodtan megállhatok mellette, fogalma sincs róla, ki vagyok. Figyelem őt. Látom, hogy a szomorúság visszatért az arcára. A szomorúságban amúgy semmi szép és jó nincsen - ez csak mítosz. A szomorúság beleragad a vonásainkba, és abban bizony nincs finomság. Rhiannon is csak vonszolta magát.

- Szia - köszöntöttem idegen, vékony hangon.

Először értetlenül nézett rám.

- Szia - köszönt vissza aztán.

Már megfigyeltem, hogy a legtöbb ember ösztönösen bizalmatlanul viselkedik idegenekkel szemben. Minden közeledést támadásnak vesznek, minden kérdést zaklatásnak. Rhiannon azonban nem ilyen volt. Bár nem tudta, ki vagyok, nem volt ellenséges velem. Nem feltételezte rólam azonnal a legrosszabbat.

- Semmi baj - te nem ismeresz engem - közöltem vele gyorsan. - Tudod, ez az első napom a suliban, és csak szeretnék



körülnézni. És nagyon megtetszett a szoknyád és a táskád, így aztán úgy gondoltam, hogy idejövök hozzád. Ugyanis most teljesen egyedül lézengek itt.

Mások megjedtek volna ettől, Rhiannon azonban továbbra is barátságosan viselkedett. Felém nyújtotta a kezét, bemutatkozott, és megkérdezte, miért nem rendeltek ki mellém kísérőt.

- Nem tudom - feleltem.

- Akkor menjünk az irodába! Biztos vagyok benne, hogy segíteni fognak.

Megrémültem. - Nem! - szaladt ki a számon, majd megpróbáltam leplezni magam, és elnyújtani a vele töltött időt. - Tudod..., még nem iratkoztam be. A szüleimnek pedig el sem mondtam, hogy idejöttem. Egyszerűen közölték velem, hogy el fogunk költözni, én meg... látni akartam, mi vár rám.

Rhiannon bólintott. - Érthető. Akkor te ma azért lógsz a suliból, hogy itt szétnézhess?

- Pontosan.

- Hányadikba jársz?

- Harmadikba.

- Én is. Nézzük csak, mit tehetünk. Mi lenne, ha a mai napon csatlakoznál hozzám?

- Nagyszerű!

Nagyon közvetlenül viselkedett, én mégis többet vártam, irracionális módon azt, hogy valahogy felismer. Szerettem volna, ha belém lát, ha az aznapi külsőm mögött meglátja a srácot, akivel eltöltötte a délutánt az óceánparton.

Végig a nyomában voltam. A délelőtti folyamán bemutatott néhány barátjának, én pedig minden egyes alkalommal fellélegeztem, hogy Justinon kívül másokkal is szocializálódik. Teljesen levett a lábamról a kedvességével, ahogy felkarolt engem, az idegen lányt, és bevezetett a saját világába. Az egy dolog, ha a barátja jelenlétében így viselkedik valaki,

de mindjárt más, ha egy vadidegennel is hasonlóképp bánik. Már nem azt gondoltam róla, hogy pusztán kedveskedik, hanem maga a személyisége kedves és elbűvölő.

Justin barátunk először a második és a harmadik óra közötti szünetben tűnt fel a színen. Ahogy elhaladt mellettünk, épp hogy vetett egy pillantást Rhiannonra, engem pedig észre sem vett. Meg sem állt, csak biccentett feléje. A lányt bántotta a dolog - látszott rajta -, de egy szóval sem említette.

Mire a negyedik órához értünk, ami matek volt, valóságos tortúrává alakult át a napom. Hiszen ott lehettem Rhiannon mellett, mégsem tehettem semmit. Amikor csoportokra bontottak minket, csendben kellett maradnom. Írtam neki egy cetlit, csak hogy hozzáérhessek a vállához, és üzenhessek neki valamit. De értelmetlenné váltak a szavak, mert egy idegentől származtak.

Tudni akarom, hogy megváltoztattam-e Rhiannont. Tudni akarom, hogy az a nap megváltoztatta-e, akár csak egyetlen napra is.

Azt akarom, hogy engem lásson, még ha tisztában vagyok is vele, hogy ez lehetetlen.

Justin ebédnél csapódott hozzánk.

Amilyen furcsa volt újra látni Rhiannont, és összevetni az emlékképeimet a valósággal, még különösebb érzést keltett bennem ott ülni a seggfejjel szemben, akinek a testét bitoroltam csekély három nappal ezelőtt. Más volt tükörből látni magamat, és megint más volt szemtől szemben ülni vele. Vonzóbb külseje volt, mint gondoltam, de valahogy visszataszítóbb is. Előnyös adottságai voltak, de nem tudott élni velük. Kisebbrendűségi komplexusát nagyképzű pózok mögé rejtette. Szeméből sütött a gyűlölet, és egész testtartása védekező, szánalmas benyomást keltett.

Azt hiszem, azon a napon nem lehetett ráismerni.

Rhiannon elmagyarázta a srácnak, hogy ki vagyok, és hogy kerültem oda. Justin nyilvánvalóvá tette, hogy egy kicsit sem érdekli a téma. Előadta, hogy otthon felejtette a pénztárcáját, mire a lány már ugrott is, és hozta neki a kaját. Amikor visszatért az asztalhoz, és Justin megköszönte neki, szinte csalódott voltam. Tudtam, hogy a lány egy teljesen egyszerű „köszönöm”-től is napokig a mennyekben érzi majd magát.

Kérdősködni kezdtem a három nappal ezelőtti eseményekről, vajon mire emlékszik Justin.

- Milyen messze van innen az óceán? - kérdeztem

Rhiannont.

- Érdekes, hogy ezt kérdezed - felelte Rhiannon. - A minap jártunk ott. Úgy egyórányira van tőlünk.

Justinra néztem, valamiféle reakcióra várva. De ő csak evett tovább.

- És jól éreztétek magatokat? - kérdeztem tőle.

Rhiannon felelt helyette. - Csodásán.

A srác továbbra is hallgatott.

Újból megpróbáltam. - Te vezettél?

Rám nézett, és a tekintetéből kiolvastam, hogy komplett hülyének tart.

- Igen, én - vágta rá szűkszavúan.

- Nagyszerűen éreztük magunkat – folytatta Rhiannon. Boldognak láttam, az emlékek tették boldoggá. Én viszont elszomorodtam ettől.

Nem kellett volna idejönnöm. Nem lett volna szabad próbálkoznom.

Le kéne lépnem.

De képtelen vagyok rá. Itt vagyok vele. Úgy tettem, mintha csak ez számítana.

Játszottam tovább.

Nem akartam szeretni őt. Nem akartam szerelmes lenni.

Az emberek magától értetődőnek veszik a szerelem örökkévalóságát, csakúgy, mint testi mivoltuk állandóságát. Nem ismerik fel, hogy a legklasszabb dolog a szerelemben, annak folytonos jelenléte. Ha egyszer sikerült létrehoznod, hozzáad valamit az alapokhoz, amire támaszkodni tudsz az életben. De ha hiányolnod kell a személyes jelenlétet, nem támaszkodhatsz rá.

Rhiannon közvetlenül mellettem ült. Szeretném végigfuttatni az ujjaimat a karján. Szeretnék belecsókolni a nyakába. Szeretném belesuttogni az igazságot a fülébe.

Ehelyett nézhetem, ahogy igét ragoz. Hallgattam, ahogy a többiek véletlenszerűen bekiabálnak idegen nyelvű szavakat a tanórába. Később megpróbáltam lerajzolni őt a füzetembe, de nem vagyok művész, elrontottam a formákat és az arányokat. Nem őrizhettem meg róla semmit.

Végül aztán kicsengettek. Rhiannon megkérdezte, hol parkolok, én pedig tudtam, hogy ennyi volt, itt a vége. Leírta nekem az e-mail címét egy darab papírra. így búcsúzott. Lehet, hogy Amy Tran szülei már értesítették a rendőrséget. Egyórányi távolságra innen épp tűvé tesznek érte mindent. Kegyetlen dolog tőlem, de nem érdekel. Szeretném, ha Rhiannon elhívna moziba, vagy akár a házukba is, vagy újból leugranánk az óceánpartra. Ám akkor megjelent Justin. Rá várt, még hozzá elég türelmetlenül. Nem tudom, mire készülnek, de rossz az előérzetem. Justin nem sürgetné ennyire a lányt, ha nem szexről lenne szó.

- Elkísérsz az autómig? - kérdeztem.

Rhiannon engedélykérően Justinra pillantott.

- Hozom a kocsit - mondta.

Csak addig maradt időnk, nem tovább. Szükségem volt tőle valamire, csak azt nem tudtam, mi legyen az.

- Áruj el magadról egy titkot! - kérleltem.

Megütközve nézett rám. - Micsoda?

- Kérlek, ne érts félre. Gyakran kérek erre másokat is. Nem valami nagy horderejű dologra gondolok, inkább valami apróságra.

Végül megértette, és látszott rajta, hogy tetszik neki az ötlet. Még jobban odavoltam érte.

- Jól van - felelte. - Tízévesen megpróbáltam egy varrótűvel kilyukasztani a fülem. Félig megvoltam vele, amikor elájultam. Egyedül voltam otthon, ezért észre sem vették, mit művelek. Később magamhoz tértem fülemben a félig átszűrt tűvel, vérpettyes pólóban. Kihúztam a tűt a fülcimpámból, rendbe szedtem magam, és soha többé nem próbálkoztam. Aztán tizennégy éves koromban édesanyámmal elmentem a bevásárlóközpontba, és a profik belőtték a fülbevalót. Anyám azóta sem tudja, mit tettem. Na és, veled mi a helyzet?

Rengeteg kölyök rengeteg sztorijából választhattam volna, bár nem emlékszem mindegyikre.

Hirtelen az sem jutott eszembe, hogy Amy Tran kilövette-e a fülcimpáját, vagy nem.

- Nyolcéves koromban elcsentem a nővérem szobájából Judy Blume *Forever*című könyvét - kezdtem. - Olvastam tőle a *Superfudge*-ot, és azt hittem, ez is csak jó lehet. De hamar rájöttem, miért tartotta az ágya alatt. Nem nagyon értettem, miről szól, de azt gondoltam, milyen igazságtalan, hogy a fiú elnevezhette a... szervét, a lány viszont nem. Így elhatároztam, hogy én bizony adok egy nevet a sajátomnak.

Rhiannon felnevetett. - És mi lett a neve?

- *Helena*. Este vacsoránál be is mutattam neki a családot. Jó muri volt.

Odaértünk az autómhoz. Rhiannon nem tudta, hogy ez az én kocsim, viszont a parkoló végén állt, így megálltunk.

- Úgy örülök, hogy megismertelek! - lelkendezett. - Remélem, jövőre hozzánk fogsz járni.

- Igen - leheltem -, én is örülök, hogy találkoztunk. Hosszasan búcsúzkodtunk. Aztán odahajtott hozzánk Justin, és ránk dudált.  
Lejárt az időnk.

Amy Tran szülei végül is nem értesítették a rendőrséget. Mire hazaértem, ők még otthon sem voltak. Meghallgattam az üzenetrögzítőt, de az iskolából sem jeleztek.

Legalább valami jó is történt aznap.

## 5998. nap

Másnap reggel alighogy felébredtem, tudtam, hogy valami nem stimmel. Fizikailag.

Már dél is elmúlt. Ez az alteregóm átaludta az egész délelőttöt. Sokáig maradt fent, és nagyon fel volt dobva. Most megint pörögni akar. Most rögtön.

Voltam már ilyen seggfejek testében, nem is egyszer. Részegen ébredtem az előző esti buli után. De ez itt rosszabb volt. Sokkal rosszabb.

Ma nem megyek suliba. Szülők sincsenek, akik felébresztenének. Egyedül vagyok egy koszos szobában, és egy koszos matracon heverek magamra borítva egy takarót, amit valószínűleg egy babakocsiból loptam el. Hallom, ahogy a ház többi szobájában üvöltöznek.

Vannak emberek, akiknél a testük átveszi az irányítást az életük felett. A test igényei, sürgető szükségletei diktálnak. Fogalmuk sincs róla, hogy jószerével beadták a kulcsot.

Eddig csak futólag láttam ilyet, most viszont a saját bőrömön tapasztalom. Érzem, ahogy a testem legyűri az akaratomat. Keservesen küzdök ellene. Kapaszkodom az emlékeimbe, és tudatosítom magamban, hogy csak ezt a

napot kell átvészelnem. Megpróbálok visszaaludni, de a testem nem engedi. A test már éberren várja, és megköveteli a magáét.

Tudom, mit kell tennem, még ha nem is értem pontosan, mi zajlik körülöttem. Bár még nem voltam ilyen helyzetben, azt már átéltem, mikor az aznapi testem és a tudatom harcban álltak. Beteg voltam, súlyos beteg, és csak annyit tehettem, hogy erőből-izomból végigcsinálok a napot. Először azt gondoltam, egyetlen nap elegendő lesz hozzá, hogy jobbá változtassak mindent. De nagyon hamar szembesültem a saját határaimmal. A test nem változtatható meg egy nap alatt, pláne, ha a tudat nem képes irányítani.

Nem akarom elhagyni a szobát. Ha elhagyom, bármi megtörténhet, bárkibe belefuthatok. Tekintetemmel kétség- beesetten kutatok valamilyen kapaszkodó után. Egy ócska polcon régi ponyvaregények sorakoznak. Úgy nézek rájuk, mint a Messiásra. Felütöttem az egyik kimit, és elolvastam az első sort.

*A sötétség teljesen elnyelte a virginiai Manassast...*

A test nem akar olvasni. Mintha áramot vezettek volna belé, nem tud lenyugodni, és csak egyetlen módját ismeri annak, hogy véget érjen a fájdalma. A test folyamatosan beszél hozzám, és ha nem figyelek, ordítva fenyeget, hogy megöl. A test a saját logikáját követve cselekszik.

Elolvastam a következő mondatot.

Bezárom az ajtót.

Elolvastam a harmadik mondatot.

A test támadásba lendül. A kezeim remegnek. Látásom elhomályosul.

Nem vagyok benne biztos, hogy lesz erőm ellenállni.

El kell hitetnem magammal, hogy Rhiannon a túlsó parton vár rám. El kell hinnem, hogy van értelme az életemnek, még ha a testem az ellenkezőjét sugallja is.



A test kitörli az emlékeket, hogy igazolja önmagát. Nem sok maradt, amihez nyúlhatnék. Muszáj a saját emlékeimre hagyatkoznom, hogy elhatárolódjak ettől a testtől.

Muszáj elhatárolódnom tőle.

Elolvasom a következő mondatot, meg az azt követőt is. Oda sem figyelek a történetre. Egyik szótól haladok a másikig, mert közben lépésenként kell legyőznöm a követelőző testet is.

Nem sikerül. A test azt jelzi, hogy üríteni akar és hányni. Először csak a szokásos úton. Aztán úgy érzem, a szájamon át akarok üríteni, az ellentétes nyíláson keresztül pedig hányni. Mintha marcangolnák a bensőm. Kínomban a falat kaparnám. Sikítani akarok. Folyamatosan ütném magam.

Tudatosítani kell magamban, hogy kontrollálni tudom a testem. Elképzelem, ahogy legyűröm a fizikumom. Elolvasok még egy mondatot.

Majd egy következőt.

Kopogtatnak az ajtón. Kikiabálok, hogy épp olvasok. Erre békén hagynak.

Nincs a szobámban, amit ők keresnek.

Náluk van, amit én akarok.

Tilos elhagynom a szobám.

Tilos kiengednem a testem a szobából.

Elképzelem, amint Rhiannon az iskola folyosóin járkal. Álmodozom róla, ahogy ott ül mellettem. Elképzelem, ahogy a tekintetünk találkozik.

Aztán eszembe jut, hogy beült Justin autójába, és véget ért az álom.

Ez a test valóságos métely számomra. Dühös vagyok. Dühös vagyok, amiért itt kell lennem. Dühös vagyok, hogy ilyen életet kell élnem, és egy rakás dolgot nem tehetek meg.

Haragszom magamra.

*Nem fejeznéd már be?* - kérdi a test.

El kell vonatkoztatnom ettől a testtől.

Még ha benne lakom is.

Ki kell mennem a fürdőszobába. Most már nem húzhatom tovább.

Végül egy kólásüvegbe pisiltem. Összevissza fröcsköltem mindent.

De legalább nem kellett elhagynom a szobát.

Ha kimegyek, nem bírom ki, és megszerzem, amit a testem követel.

A könyvben a kilencvenedik oldalon tartok. Semmire sem emlékszem belőle.

Egyik szót a másik után végzem ki.

A harc kimerítette a testet.

Úgy tűnik, győzedelmeskedtem felette.

Tévedés lenne a testet valamiféle tartályként definiálni. A test pont olyan aktív, mint az elme és a lélek. És minél többet ártasz neki, annál inkább megnehezíti az életedet. Voltam én már a testében éhezőnek, diétázónak, nagyétkűnek meg függőnek is. Valamennyien meg voltak róla győződve, hogy

csupa jót cselekszenek a saját szervezetükkel. A végén persze a test támadást indított ellenük.

Csak remélhetem, hogy ez a test nem gyűr maga alá, míg én benne lakom.

Egészen napnyugtáig kihúztam. Kettőszázhatvanöt oldalon sikerült átrágnom magam. Most már reszketek a mocskos takaró alatt. Nem tudom eldönteni, hogy a szoba hidegétől, vagy a testem lendült támadásba.

*Mindjárt vége, mondom magamnak.*

*Csak egy módon szabadulhatsz a gyötrelemtől, mondja a testem.*

Ennél a pontnál már nem tudom eldönteni, hogy a drogról vagy a halálról van-e szó.

A testnek ilyenkor már nincs beleszólása.

Végül a test aludni akar.

Boldogan hagyom.

## 5999. nap

Bár én úgy érzem, mintha ledaráltak volna, Nathan Daldry másnap reggel frissen, fürgén kipattant az ágyából.

Nathan igazi jó fiú. A szobájában tökéletes rend uralkodik. Még csak szombat reggel van, de ő már elkészítette az összes hétvégi leckéjét. Nyolc órára állította be az ébresztőt, mert nem szeretné, ha elúszna az egész napja. Szerintem tegnap este már tízkor ágyban volt.

Bekapcsoltam a számítógépét, ellenőriztem az e-mailjeimet, majd lejegyeztem pár dolgot az elmúlt napok eseményeiből, hogy később is emlékezzem rájuk. Ezután bejelentkeztem Justin e-mail fiókjába, és megtudtam, hogy ma este bulit rendeznek Steve Masonéknál. Steve címét a Google keresőjéből derítettem ki. A térképen lemértem a távolságot Nathan és Steve otthona között. Kilencven perc autóval.

Úgy néz ki, hogy Nathan ma este bulizni megy.

Először is meg kell győznöm a szülőket.

Az anyja megzavart, amikor épp a saját e-mailjeimben olvastam a feljegyzéseket a napról, amit Rhiannonnal

töltöttem. Gyorsan becsuktam az ablakot, és engedelmeskedtem, mikor közölte velem, hogy ma egyébként sem kapcsolhatom be a számítógépet, és ideje lemenni reggelizni.

Hamar rájöttem, hogy Nathan szülei nagyon rendes emberek, akik egyértelművé tették, hogy a kedvességükkel egy kicsit sem lehet visszaélni.

- Elkérhetem az autót? – kérdeztem. – Ma este lesz az iskolai musical bemutatója, szeretném megnézni.

- Készen van a leckéd?

Bólintottam.

- És a házimunkával is végeztél?

- Meg fogom csinálni.

- Éjfélre visszaérsz, ugye?

Bólintottam. Nem akartam bevallani, hogy ha éjfélig nem érnék haza, valahol úgyis kiszakadnék a mai testemből. Szerintem, nem nyugtatta volna meg őket.

Az is tisztán látszott a szülőkön, hogy ma este nem lesz szükségük a kocsira. Nem tartoztak a társaságba járó emberek közé. Inkább a tévét választották.

A nap nagy részét az otthoni teendőimmal töltöttem. Miután mindennel végeztem, és közösen megvacsoráztunk, ideje volt indulnom.

A bulit hét órára hirdették, így legalább kilencig várnom kell, míg összegyűlnek annyian, hogy ismeretlen arcként ne keltsek feltűnést. Ha csupán tucatnyi kölyök jelenik meg, vissza kell fordulnom. Justin haveri körének bulija lévén, nem ér nagy veszteség.

Nathan és barátai valószínűleg társasjátékoznak, és szörpöt isznak a saját partijaikon. Mialatt vezetem vissza Rhiannon városába, próbáltam beleolvasni a srác memóriájába. Meggyőződésem, hogy mindenkinek - öregnek, fia-

talnak egyaránt - legalább egy jó sztorija akad az életében. Nathannek nulla sztorija volt. Az egyetlen érzelmi vihart kilencévesen élte át, amikor a kutyája, April elpusztult. Azóta egyhangúan peregnek a napjai. Leginkább a házi feladatain jár az esze. Vannak barátai, főleg a suliból. Tizenhárom éves korában abbahagyta a baseballt, azóta nem sportol. Úgy tűnik, a legütösebb cucc, amit eddig kipróbált, a dobozos sör volt, a nagybátyja kerti partiján apák napján.

Egyéb körülmények között megelégednék ennyivel. Egy napig simán kibírnám Nathan komfortzónájában.

De nem ma. Ma minden esélyt meg kell ragadnom, hogy újból láthassam Rhiannont.

Emlékszem, ahogy a köztünk feszülő kötelék átsegített a tegnapi sötétségen. Ha szeretsz valakit, ő lesz mindennek az értelme. Talán fordítva kellene értelmeznem, és rájönnöm az okára, miért szerettem bele Rhiannonba. De nem hiszem. Folytattam volna az eddigi közömbös életemet, ha nem találkozom vele.

Most pedig hagyom magam kirángatni Nathan szűkre szabott keretei közül. Még ha veszélyes is.

Nyolc órakor megérkeztem Steve Masonékhoz, Justin autóját viszont sehol sem láttam. Valójában alig állt ott autó. Így aztán vártam és figyeltem. Egy idő után sorra érkeztek az autók. Bár másfél napot töltöttem az iskolájukban, egyiküket sem ismertem fel. Az én szemszögemből nézve a periférián mozogtak.

Végül, nem sokkal fél tíz után, begurult Justin autója. Ahogy reméltem, Rhiannon vele volt. Ahogy bevonultak a házba, Justin ment elől, valamennyivel lemaradva tőle követte őt a lány. Kiugrottam a kocsiból, és utánuk eredtem.

Attól féltem, hogy az ajtónál feltartóztatnak, de a buli már beindult, és eluralkodott a káosz. A korán érkezett vendégek alaposan a pohár fenekére néztek, a többiek meg épp követték a példájukat. Tudtam, hogy kilógok a társaságból

- Nathan öltözéke inkább illett egy iskolai vitakörbe, mint a szombat esti buli miliójébe. De senkinek sem szúrtam szemet; annyira elvegyültek egymással, hogy még egy ilyen fura szerzet sem tűnt fel nekik.

A helyiségben félhomály uralkodott, a zene hangosan szólt, Rhiannont pedig sehol sem találtam. De maga a tény, hogy a közelemben tudhatom, teljesen feldobott.

Justin a konyhában tartózkodott, és a többi sráccal dumált. Laza volt, látszott rajta, hogy elemében érzi magát. Ahogy kivégezte az egyik sörét, már nyúlt is a másik doboz után.

Keresztülnyomakodtam a konyhán, aztán a nappalin is, míg végül a dolgozószobában találtam magam. Amint beléptem, megláttam Rhiannont. Bár egy laptop-hoz csatlakoztatott hangfalakból szólt a zene, ő mégis a CD-gyűjtemény darabjait nézegette. Nem messze tőle két lány beszélgetett, és az volt az érzésem, hogy Rhiannon nem sokkal azelőtt szállt ki a társalgásból.

Odasétáltam hozzá, és láttam, hogy a CD-n, amit épp nézeget, az a dal is szerepel, amit a kirándulásunkon hallgattunk.

- Nagyon bírom őket - mondtam, és a CD-re mutattam.

- És te?

Összerezcent, mintha legalábbis egy csendes szobában lennénk, és én zajt csaptam volna. *Én észreveszek téged* - mondtam volna legszívesebben neki. *Még akkor is, ha más nem.*

- Ja, én is - felelte.

Elkezdtem énekelni a dalunkat, majd így szóltam. - Ez a kedvencem.

- Ismerjük egymást? - kérdezte.
  - Nathan vagyok - kerültem meg a választ.
  - Én pedig Rhiannon - mondta.
  - Gyönyörű neved van.
  - Kösz. Régebben utáltam, ma már nem annyira.
  - Miért utálsz?
  - Piszok nehéz lebetűzni minden egyes alkalommal. - Alaposan megnézett magának. - Az Octavianbe jársz?
  - Nem. Csak hétvégére jöttem. Az unokatesómat látogatom meg.
  - Ki az unokatesód?
  - Steve.
- Veszélyes dolgot műveltem, mert fogalmam sem volt róla, melyikük lehet Steve, és nem értem hozzá egyikük memóriájához sem.
- Akkor már világos minden.
- Kezdett elsodródni mellőlem, mint ahogy az előbb a lányok mellől is.
- Utálok az unokatesómat - jelentettem ki.
- Erre rögtön megállt.
- Utálok, ahogy a lányokkal bánik. Utálok, amiért azt hiszi, hogy megvásárolhatja a barátait, ha ilyen menő partikat ad, mint ez a mai is. Utálok, hogy csak akkor beszélget veled, ha akar valamit. Utálok, hogy képtelen szeretni.
- Akkor jöttem rá, hogy már nem is Steve-ről beszélek, hanem Justinról.
- Miért jöttél ide akkor? - kérdezte Rhiannon.
  - Mert akarom látni, ahogy darabjaira hullik szét. Mert amikor ezt a partit lefűjják - márpedig ha ilyen hangos marad, le fogják fűjni - , szemtanúja akarok lenni. Persze csak biztonságos távolságból.
  - És azt mondod, hogy képtelen szeretni Stephanie-t? Hiszen több mint egy éve együtt járnak.



Magamban bocsánatot kértem Stephanie-től és Steve-től, majd így szóltam. - Ez még nem jelent semmit, nem igaz? Úgy értem, ha valakivel már egy éve együtt jársz, az jelentheti azt, hogy szereted... de azt is, hogy csapdába kerültél.

Először azt gondoltam, hogy túllöttem a célon. Éreztem, hogy Rhiannon felfogja a szavaimat, csak azt nem tudtam, mit kezd velük. A mondandónkat gyakran másképp értékelik, akiknek szánjuk, mint mi magunk, akik belül halljuk.

Végül csak annyit mondott. - Tapasztalatból beszélsz?

Fura dolog belegondolni, hogy Nathan - akinek, ha jól sejtem, nyolcadikos kora óta nem volt randija - a saját tapasztalatai alapján tenne ilyen kijelentéseket. De Rhiannon nem ismeri őt, ezért a magam kútfőjéből is meríthetek. Na, nem mintha én annyi tapasztalattal bírnék. Viszont sok mindent megfigyeltem.

- Rengeteg oka lehet, amiért valaki benn ragad egy kapcsolatban - magyaráztam. - Félelem az egyedüllétől. Félelem attól, hogy felrúgjuk a jól berendezett életünket. Inkább ragaszkodunk ahhoz, ami épp hogy megfelelő, mert nem tudjuk, kaphatunk-e jobbat. Esetleg működik bennünk az irracionális meggyőződés, hogy jobbá válik minden. Pedig tudjuk jól, hogy a srác képtelen rá.

- A srác?
- Igen.
- Értem.

Először nem fogtam fel, mire is gondol, hiszen én róla és Justinról beszéltem. Aztán leesett.

- Baj? - fűztem tovább a szót, egyértelműen utalva arra, hogy Nathan meleg. Így legalább nem riasztom el Rhiannont.

- Dehogy.
- És veled mi a helyzet? - érdeklődtem. - Jársz valakivel?

- Igen - felelte. Majd közömbös hangon hozzátette. - Több mint egy éve.

- És miért vagytok még mindig együtt? Félsz a magánytól? Szeretnél megállapodni valaki mellett? Vagy talán te is abban reménykedsz, hogy megváltozhat?

- Igen. Igen. És igen.

- Nos...

- De hihetetlenül édes is tud lenni! Mélyen legbelül tudom, hogy én vagyok számára a legfontosabb.

- Mélyen legbelül? Ez számomra úgy hangzik, mintha benne ragadtál volna a kapcsolatodban. A szerelemhez nem kell túl mélyre ásni.

- Inkább váltsunk témát, rendben? Ez a téma nem buliba való. Jobban tetszett, mikor énekeltél nekem.

Épp készültem, hogy elénekeljem neki a következő dalt a kirándulásunkról - remélve, hogy felidézem benne a szép emlékeket -, amikor a hátam mögött felcsendült Justin hangja. - Ez meg ki? - kérdezte nyersen. - A konyhában még oldottnak tűnt, most viszont annál bosszúsabbnak látszott.

- Nem kell aggódnod, Justin - szólalt meg Rhiannon. - A srác meleg.

- Ja, látom a ruháiból. Mit keresel te itt?

- Náthán, ez itt Justin, a barátom. Justin, ő Náthán.

Kinyögtem egy „szíát”. Justin hallgatott.

- Nem láttad Stephanie-t? - kérdezte Rhiannont. - Steve keresi. Megint összekaptak.

- Talán lement az alagsorba.

- Nem. Az alagsorban táncolnak.

Rhiannon egészen felvillanyozódott a hír hallatán.

- Nem szeretnél te is lejönni, és táncolni? - kérdezte reménykedve Justint.

- Szó sem lehet róla! Nem azért jöttem ide, hogy táncoljak. Azért jöttem, hogy igyák.

- Elbűvölő - felelte szelíden Rhiannon, elsősorban azért, mert én is ott voltam. - Nem bánod, ha Nathannel táncolni megyek?

- Biztos vagy benne, hogy meleg a srác?

- Énekelhetek neked filmdalokat, hogy bebizonyítsam - ajánlkoztam.

Justin hátba veregetett. - Kösz haver, de inkább ne. Menjetek táncolni.

Így esett, hogy Riannonnal kettesben lementünk Steve Mason alagsorába. Már a lépcsőkön éreztük a basszus ritmusát a lábunk alatt. Itt másképp szól a zene - ütemesen árad, lüktetve hömpölyög. Csupán néhány piros lámpa ég, így csak az egybeolvadó testek körvonalait láthatjuk.

- Hé, Steve! - kiáltotta oda Rhiannon. - Nagyon jó fej az unoka tesód!

Steve rábámult, és bólintott. Vagy nem hallotta, vagy már be volt rúgva, nem tudom eldönteni.

- Nem láttad Stephanie-t? - üvöltötte.

- Nem! - hangzott a válasz.

Aztán a táncolók között találtuk magunkat. A szomorú igazság az, hogy Nathanhez hasonlóan én sem vagyok éppen a parkett ördöge. Megpróbáltam ellazulni a zene ritmusára, de nem sikerült. Rhiannonban szerettem volna feloldódni. Fel kell kínálnom magamat neki - az árnyéka akarok lenni, a részévé akarok válni a táncnak nevezett kommunikációban. Ahogy mozdul, vele mozdulok. Megérintem a hátát, a derekát. Egyre közelebb jön hozzám.

Átadom magam Rhiannonnak, ezzel megnyerem magamnak őt. A tánc nyelvével nagyszerűen megértjük egymást. Ráleltünk a saját ritmusunkra, és felpattanunk a hátára. Azon kapom magam, hogy hangosan énekelek, neki énekelek, és ő élvezi. Újból átváltozott azzá a gondtalan, könnyed lánnyá, akivel a tenderparti délutánt töltöttem, és

én is megváltoztam, mert csak vele törődöm, semmi mással.

- Egész jól nyomod! - kiáltotta túl a hangzavart.
- Te pedig bámulatos vagy! - ordítottam vissza.

Tudtam, hogy Justin nem fog lejönni közénk. Rhiannonbiztonságban tudja Steve Mason meleg unokatesójával, én is biztonságban érzem magam, mert azt meg én tudom, hogy ezt a pillanatot senki sem fogja megtörni. A dalok, mintha egyetlen hosszú szimfóniába olvadtak volna, mintha az egyik nyújtotta volna a stafétabotot a következőnek. Az áradó zene hullámai egymáshoz lökdöstek bennünket, aztán mint színes szalagok körénk fonódtak. Csak egymásra figyeltünk, és búcsút mondtunk a normalitásnak. Körülöttünk eltűntek a falak, és eltűnt a mennyezet. Az izgalom szabad mezején száguldottunk, holott a valóság csak apró mozdulatokat engedélyezett nekünk. Nem éreztük az idő múlását. Hirtelen félbeszakadt a zene, majd valaki felkapcsolta a villanyt, és bejelentette, hogy a bulinak ezennel vége, mert a szomszédok panaszkodtak, és a rendőrség valószínűleg már úton is van.

Rhiannon legalább annyira csalódottnak látszott, mint ahogy én éreztem magam.

- Meg kell keresnem Justint - mondta. - Ugye, nem baj, ha én most lelépek?

*De igen, akartam mondani. Nagy baj, mert én azt szeretném,  
ha velem jönnél, bárhova is kell mennem holnap.*

Elkértem tőle az e-mail címét, majd mikor erre felvont szemöldökkel rám nézett, sietve megnyugtattam, hogy még mindig meleg vagyok.

- Kár - felelte. Vártam, hogy talán mond még valamit, de csak a címet adta meg. Viszonzásul megadtam neki egy hamis e-mail címet, amit majd a hazatértemkor fogok regisztrálni.

A srácok futva távoztak a buliból, mert a rendőrautók már hallótávolságon belül voltak. Szirénáikkal legalább annyi szomszédot riasztottak fel, ahányan a buliban összejöttünk. Rhiannon távozás előtt még megígérte, hogy nem engedi át a kormányt Justinnak. Ahogy a kocsim felé szaladtam, körülnéztem, de nem láttam őket sehol. Sejtettem, hogy már későre jár, amikor azonban beindítottam az autót, és az órára pillantottam, meglepődtem:

23:15

Kizárt dolog, hogy időben hazaérjek.

Száztízzel száguldók.

Már százharminccal.

Végül kis híján száznegyvennel.

Megyek, amilyen gyorsan csak tudok, de már így sem érek haza.

23:50-kor az úttest szélére húzódok. Ha behunyom a szemem, remélhetőleg még éjjél előtt képes leszek elaludni. Áldás ez nekem, tekintve, hogy min kell keresztülmennem.

Szegény Nathan Daldry! Holnap reggel egy autópálya szélén fog ébredni, egyórányi távolságra az otthonától. Fogadok, hogy nagyon meg lesz rémülve.

Szemétség, amit művelek vele.

De megvan rá az okom.

## 6000. nap

Elérkezett az ideje, hogy Roger Wilson elinduljon a templomba.

Gyorsan felöltözöm a vasárnapi ünneplőbe, amit vagy ő, vagy az anyukája készített ki előrelátóan még előző este. Aztán lemegyek a földszintre, hogy megreggelizzem az anyjával és három húgával. Apa nincs a láthatáron. Némi kutakodás után megtudom, hogy a férfi a legkisebb lánya születése után elhagyta a családját, és azóta merő küzdelem az életük.

Csupán egy számítógép van a házban, ezért meg kell várnom, amíg Roger anyukája el lesz foglalva a lányok templomba indításával. Akkor aztán gyorsan bekapcsolom a gépet, és létrehozom az e-mail fiókot, aminek a címét tegnap este megadtam Rhiannonnak. Reménykedem benne, hogy még nem próbált meg kapcsolatba lépni velem.

Roger nevét kiáltották, indulni kell. Kijelentkeztem, töröltem az előzményeket, és beültem a húgaim mellé az autóba. Eltart egy ideig, míg megjegyzem a nevüket - Pam tizenegy éves, Lacey tíz, Jenny pedig nyolc. Egyedül Jenny lelkesedik a templomért.

Amikor odaérünk, a lányok hittanra mennek, míg Roger és az anyukája csatlakoznak a gyülekezethez. Felkészülök a baptista istentiszteletre, és eszembe vésem, miben különbözik a többi egyházi szertartástól.

Az évek során rengeteg misén vettem részt. Valamennyi megerősített a hitemben, hogy az egyes vallások között sokkal több átfedés van, mint amennyit a képviselőik beismernek. A hit szinte mindegyiknél ugyanaz, csak a történelmük különbözik. Mindannyian szeretnénk hinni valamilyen felsőbb hatalomban. Mindenki szeretne valami erősebbhez tartozni, mint ő maga, és ehhez társakat keres. Rá akarjuk kényszeríteni a jószág eszményét a világra, és ehhez a vallásokat használjuk eszközül. A rituálékon és az áhítaton keresztül bizonyítjuk a hitünket és annak hozadékait. Végül eljutunk a normalitás megtagadásához.

Bár összetett, vitatható, és nehéz beismerni, de a vallási, a nemi, vagy akár a faji és a földrajzi háttér különbözőségei ellenére is 98%-ban egyformák vagyunk. Igen, a férfiak és a nők között vannak biológiai különbségek, de ha csak százalékos arányként tekintünk a biológiára mint szempontra, egy sor egyéb dologban megegyezünk. A faji megkülönböztetésnek is csak a társadalmak szerkezetéből fakadó alapja van, nem pedig biológiai. A vallásban pedig, higgyünk akár Jézusban, Jehovában vagy Allahban, mindannyian ugyanazt a dolgot keressük. Valamilyen oknál fogva azonban az emberek a 2%-nyi különbségre koncentrálnak, és nagyjából ez minden baj forrása a világon.

És engem pontosan az a 98% közös vonás navigál át a mindennapokon.

Mindezt a szertartás alatt gondoltam végig. Időnként lopva Roger anyukájára pillantottam. Fáradtnak, megviseltnek látszott. Legalább annyira hittem benne, mint Istenben - már régóta hiszek az emberi állhatatosságban, hiszen lá-

tom, ahogy a sors újabb és újabb kihívás elé állít bennünket. Többek között ezt a nehézségekkel dacoló kitartást láttam meg Rhiannonban is.

Mise után Roger nagymamájához hajtottunk vasárnapi ebédre. A házban nem volt számítógép, és ha nem lett volna köztünk a négyórányi távolság, akkor sem tudtam volna elérni Rhiannont. Így aztán úgy fogtam fel a dolgot, mintha szabadnapot vettem volna ki. Játszottam a húgaimmal, az asztali áldásnál pedig én is bekapcsolódtam a körbe.

Az egyetlen fennakadást az jelentette, amikor úton hazafelé a hátsó ülésen kitört a viszály. A húgaimban rengeteg közös vonás volt, amit persze még nem ismertek fel. Képesek voltak azon vitatkozni, hogy ki milyen házi kedvencet szeretne, holott az édesanyjuk részéről nem érzékeltem semmilyen hajlandóságot egyetlen háziállat iránt sem. Úgyhogy a lányok a semmiről vitatkoztak, pusztán a vita kedvéért.

Amikor hazaértünk, kivártam a megfelelő alkalmat, és engedélyt kértem, hogy használhassam a számítógépet. Eléggé közszemlére volt téve, így egyedül kellett maradnom, hogy megnézhessem az e-mailjeimet. Míg a három leányzó föl-le szaladgált a házban, én visszavonultam Roger szobájába, és a legjobb tudásom szerint megoldottam a házi feladatát. Azon spekuláltam, hogy Roger valószínűleg később kerül ágyba, mint a húgai, és igazam is lett. Vacsora után a lányok kaptak még egy órát tévénézésre. A számítógép és a tévé ugyanabban a helyiségben voltak. Aztán Roger anyukája bejelentette, hogy eljött a lefekvés ideje. Rögtön kitört a lázadás, de süket fülekre talált. Úgy látszik, náluk ez a napi rutin része, és mindig az anya győz.

Mialatt Roger édesanyja pizsamába rázta a társaságot, és előkészítette számukra a holnapi viseletét, maradt néhány percem, amit egyedül tölthettem. Gyorsan ellenőriztem a reggel létrehozott e-mail címemet, de nem érkezett üzenet



Rhiannontól. Úgy döntöttem, senkinek sem ártok vele, ha én írok először, úgyhogy gyorsan bepötyögtem az e-mail címét, mielőtt meggondolom magam.

Szia Rhiannon!

Azért írok, mert szeretném, ha tudnád, hogy nagyon örülök a ' találkozásunknak, és csodás volt veled táncolni tegnap este. Nagyon sajnálom, hogy a rendőrség közbelépett, és elválasztott minket egymástól. Még ha nem is vagy az esetem, hiszen én a saját nememhez vonzódok, a személyiségeddel nagy hatást gyakoroltál rám. Kérlek, maradjunk kapcsolatban.

N

Ennyi elég is. Okos, de nem önfényező. Őszinte, de nem erőszakos. Csupán néhány sor, mégis legalább egy tucatszor elolvastam, mielőtt elküldtem neki. Elröppentek a szavak, én pedig kíváncsi voltam, vajon melyik tér vissza. Ha érkezik egyáltalán válasz.

A lefekvés ideje alaposan elhúzódtott - ha jól hallottam, azon folyt a vita, hogy az esti meséből miért maradt ki egy fejezet -, ezalatt én megnyitottam a saját e-mail fiókomat.

Egyszerű, hétköznapi mozdulat. Csak egy kattintás, és megjelennek a beérkezett üzenetek, a megszokott elrendezésben.

Most azonban, mintha bombára bukkantam volna a csomagjaim között.

Az egyik könyváruház hírlevele alatt Nathan Daldry üzenetére lettem figyelmes. A tárgy rovatban nagy betűkkel ez állt. FIGYELMEZTETÉS!

Elolvastam.

Figyelj, én nem tudom, hogy te ki vagy, mi vagy, és mit tettél velem tegnap, de vedd tudomásul, hogy ezt nem úszód meg szárazon. Nem engedem, hogy elvedd vagy tönkretedd az életem! Nem fogok némán félreállni. Tudom, mi történt, és hogy te vagy érte a felelős. Szállj le rólam! Nem vagyok a gazdatested.

- Minden rendben?

Megfordultam, és láttam, hogy Roger anyukája áll az ajtóban.

- Persze - mondtam, és megpróbáltam a felsőtestemmel eltakarni a monitort.

- Akkor jó. Kapsz még tíz percet, aztán légy szíves, segíts nekem kipakolni a mosogatógépet, utána pedig feküdj le. Hosszú hét előtt állunk.

- Rendben, anya. Tíz perc múlva lent vagyok.

Visszatértem az e-mailhez. Nem tudtam, miként reagáljak rá, ha egyáltalán visszaírok. Megjelent előttem egy bizonytalan emlékkép, ahogy Nathan anyukája megzavar e-mailezés közben, én pedig anélkül zárom be az ablakot, hogy töröltem volna az előzményeket. Így Nathan a saját levelezőjében megtalálhatta az e-mail címemet. Viszont nem tudja a jelszavamat, ezért maga a fiók biztonságos. Mindenesetre meg kell változtatnom a jelszavamat, és gyorsan eltüntetni a régi üzeneteimet.

*Nem fogok némán félreállni.*

Vajon mit érthetett ezalatt?

Nem továbbíthatom az összes e-mailemet tíz perc alatt, de legalább elkezdtem.

- Roger!

Roger édesanyja hív, én pedig tudom, hogy mennem kell. De hiába törlöm az előzményeket, és kapcsolom ki a számítógépet, a gondolataimnak nem tudok gátat szabni. Elképzelem, ahogy Nathan felébred az út szélén. Mit érezhetett? Fogalmam sincs. Talán azt hitte, hogy ő tette ezt saját magával? Vagy rögtön tudta, hogy baj van, és valaki átvette felette az irányítást? Ezért írta az e-mailt?

Mit gondol, ki vagyok én?

Mit gondolhat rólam?

Beléptem a konyhába, mire Roger édesanyja aggódó pillantást vetett rám. Éreztem, hogy nagyon közel állnak egymáshoz. Tudta, hogyan kezelje a fiát. Az évek folyamán számíthattak egymásra. Roger segített nevelni a húgait, míg anyukája felnevelte őt.

Ha valóban Roger helyében lettem volna, nyugodtan elmondhattam volna neki mindent. Bármilyen nehéz is, elfogadta volna. Odaadóan, feltétel nélkül.

Én azonban nem vagyok a fia, sőt senki fia nem vagyok. Nincs értelme felfednem, mi bántja Rogert, mert a holnapi napjára már nem lesz semmilyen hatással. Így aztán könnyedén eloszlattam az anyukája aggodalmát - közöltem vele, hogy nem történt semmi említésre méltó -, majd segítettem neki kipakolni a mosogatógépet. Csendes egyetértésben dolgoztunk, aztán aludni tértünk.

Habár egy ideig nem jött álom a szememre. Hanyatt fekve bámultam a plafont. Milyen ironikus: minden reggel másvalaki testében ébredek, mégis úgy érzem, magam irányítom a sorsomat.

Most viszont kiesett a gyeplő a kezemből.

Mert nem csak rólam van szó.

## 6001. nap

Másnap reggel még messzebb kerültem Rhiannontól.

Négy órányi távolságra vagyok tőle, Margaret Weiss testben. Szerencsére Margaretnek van laptopja, így sikerül megnyitnom az üzeneteimet, mielőtt elindulunk az iskolába. Rhiarmon e-mailje várt rám.

Nathan!

Örülök, hogy írtál, mert elvesztettem a papírt az e-mail címeddel. Olyan csodás volt beszélgetni és táncolni veled! Hogy is merészelt minket szétszakítani a rendőrség! Te is nagy hatással voltál rám, még ha nem is hiszel a hosszú távú kapcsolatokban. (Nem azt mondom, hogy nincs igazad - az én esetemben pedig, még nem tudhatjuk.)

Nem gondoltam volna, hogy ezt mondom, de reménykedem benne, hogy Steve hamarosan egy újabb bulit szervez. Akkor aztán bebizonyíthatod az igazadat.

Szeretettel,  
Rhiannon

Lelki szemeim előtt megjelent a kép, ahogy mosolyogva írja a sorokat, és ez engem is mosolyra készített.

Ezután megnyitottam a másik fiókomat, ahol egy újabb levelet találtam Nathantól.

Továbbítottam a rendőrségnek az e-mail címedet. Nehogyaszt hidd, hogy megúszhatod!

A rendőrségnek?

Gyorsan beírtam Nathan nevét a keresőbe. Aznap keltezéssel felugrott egy hír.

## **„ÖRDÖGI HATALOM BEFOLYÁSA ALATT ÁLLTAM”**

***A rendőrség talált rá a helybéli fiúra, aki állítja, démoni erők szállták meg***

Amikor a rendőrök szombat éjjel megtalálták a 23-as út szélén az autójában alvó tizenhat éves Náthán Daldry, Arden Lane 22. szám alatti lakost, nem voltak felkészülve a fiú magyarázatára. A legtöbb kamasz az alkoholra fogta volna az állapotát, Daldry azonban váltig állítja, nem tudja, hogy került oda. Szerinte egy démon szánhatta meg.

- Mintha holdkóros lettem volna - számolt be az incidensről Daldry a Criernek. - Az a valami egész nap irányította a testemet. Rávettem, hogy hazudjak a szüleimnek, és hajtsak el bulizni egy olyan városba, ahol még sohasem jártam.

A részletekre alig emlékszem, de tudtam, hogy ez nem én vagyok. Az ügy bonyolultságát jellemzi, hogy Daldry hazatértekor egy ismeretlen e-mail fiókját találta a számítógépén.

- Aznap nem voltam önmagam - magyarázza Daldry.

Lance Houston rendőrtiszt nyilatkozata szerint Daldry nem követett el bűncselekményt, mivel nem fogyasztott alkoholt, és nem jelentették a gépjármű eltűnését sem.

- Nézzék, a fiúnak biztosan megvan rá az oka, hogy ilyeneket mondjon. Én viszont csak egyet mondhatok, nem követett el semmi törvénybe ütközőt - mondja Houston.

Daldry azonban nem éri be ennyivel.

- Ha bárki észlelt volna ehhez hasonlót, hozza nyilvánosságra! - kéri. - Biztos vagyok benne, hogy mással is előfordult már.

Ez csak egy helyi lap honlapja, nincs ok az aggodalomra. A rendőrség sem úgy tekint az ügyre, mint sürgősen megoldandó problémára. Ennek ellenére aggódom. Eddig még senki sem nyúlt így utánam.

Persze, el tudom képzelni, mi történhetett: Nathan felébred az út szélén, amikor a rendőr bekopog a kocsija ablakán. Talán a piros-kék rendőrlámpák is villognak a sötétben. Szegény srác néhány másodpercen belül rájön, hogy baj van - jóval elmúlt éjfél, a szülei le fogják üvölni a fejét. A ruhájából dől a dohány, meg a pia szaga, és egyáltalán nem emlékszik, hogy ivott vagy beszívott volna. Mintha egy holdkóros hirtelen felébredt volna. Csupán... engem érzékelt. Maradt egy kósza gondolata arról, hogy nem önmaga volt. Amikor a rendőr megkérdezte tőle, mi történt, Nathan nem tudott válaszolni. Azt sem tudta megmondani, hogy honnan jött. A rendőr erre kitéssékelte a kocsiból, és elvégezték az alkoholtesztet. Kiderült, hogy Nathan színjőzan. A tiszt tovább faggatózik, mire a srác előadja neki, hogy valaki elrabolta a testét. Az a valaki pedig nem lehet más, kizárólag az ördög. Ez lesz tehát az ő

sztorija. Nathan egy igazi jó fiú, és tisztában van vele, hogy mindenki hisz majd neki.

A rendőrtisztnek már csak arra volt gondja, hogy Nathant biztonságban tudja. Talán hazakísérte, az úton pedig értesítette a szülőket, akik már ébren várták őket. Dühösek voltak, és aggodalmaskodtak. A srác nekik is előadta a sztoriját. Nem tudták, mit gondoljanak. Eközben néhány újságíró elcsíphetett némi információt a rendőrségi rádióadókon vagy akár a rendőrőrsön. Egy tini, aki meglógott otthonról, hogy bulizzon egyet, aztán ráfogta az egészet az ördögre. Az újságíró erre felhívja Daldryékat, Nathan pedig úgy dönt, beszélni fog. Hiszen így hitelesebben hangzik, nem igaz?

Egyidejűleg éreztem magam bűnösnek és áldozatnak. Felelős voltam, mivel én sodortam őt bajba, még ha meg is volt rá az okom. De azt is éreztem, hogy hátba támadtak, hiszen nem én kényszerítettem Nathant, hogy nyilatkozzon az újságírónak. Ezzel magát hozta nehezebb helyzetbe, ha ugyan nem engem.

És sajnos megtörtént az, amire a legkevésbé sem számítottam: Nathan megkért valakit, hogy nyomozzon utánam az e-mail címem alapján, és sikerrel jártak. Ezek után nem ellenőrizhetem szabadon a leveleimet, mert ha kiderül, hogy hány házban megfordultam, és e-maileztem az elmúlt két-három évben... az számtalan nyugtalanító következtetéshez vezethet.

Fontolóra vettem, hogy válaszolok neki, és megmagyarázom az egészet. De aztán rájöttem, hogy nem sokra mennénk vele. Különösen így, hogy magam sem vagyok tisztában a válaszokkal. És már jó ideje lemondtam arról, hogy kiderítsem az igazságot. Kötve hiszem, hogy Nathan ilyen egyszerűen feladná.

Sam, Margaret Weiss barátja, szeretett csókolózni. Ajaj, de még mennyire! Otthon vagy nyilvános helyen - neki mind- egy volt. Ha alkalom adódott rá, rögvest kihasználta.

Én viszont nem voltam abban a hangulatban.

Margaret könnyen megfázik. A csókolózás abbamarad, kezdődik az egymáson csüngés. Sam gyengédségét a lány hasonló odafigyeléssel viszonozza. Ahogy beleolvasok a memóriájába, látom, hogy Sam nála az első helyen áll, mindennél és mindenkinél előbbre való. Csodálom, hogy Margaretnek egyáltalán vannak barátai.

Természettudományokból dolgozatot írnak. Sokkal többet tudok nála, úgyhogy a csajnak ma szerencsés napja van.

Alig bírom türtőztetni magam, nehogy rávetődjek az egyik számítógépre. De ehhez először is meg kell szabadulnom Samtól. Egymás ajkain most éppen nem csüngenek, de egymáson igen. Ebédidőben úgy kanalazzuk a levest, hogy Sam egyik kezét a hátsó zsebembe süllyeszti, és rögtön reklamálja, ha én nem teszem ugyanezt. Aztán a tanulószobába is együtt vonulunk be, a srác folyton bújik, simogat és a fülemben duruzsol a tegnapi filmről.

A nyolcadik órában végre leszakadtak egymásról, úgyhogy résen voltam, és amint Sam elbúcsúzott tőlem a terem ajtajában, engedélyt kértem a tanártól, hogy meglátogassam az iskolanővért. Ezután egyenesen a könyvtár felé vettem az irányt.

Első dolgom az volt, hogy leállítottam az e-mailjeim továbbítását a régi fiókomból. Mindössze két levél maradt benne Nathantól; képtelen voltam rávenni magam, hogy töröljem, és a fiókot is meghagytam. Valamiért azt szerettem volna, hogy továbbra is kapcsolatba tudjon lépni velem. Felelősnek éreztem magam a törtétekért.

Megnyitottam az új e-mail fiókomat, természetesen azzal a szándékkal, hogy válaszoljak Rhiannonnak. Legnagyobb



meglepetésemre egy újabb levél érkezett tőle. Zúgott a fejem, ahogy megnyitottam.

Nathan,

Úgy tűnik, Steve-nek nincsen Nathan nevű unokatestvére, és egyetlen unokatestvére sem volt ott a partin. Megmagyaráznád, kérlek?

Rhiannon

Nem sokáig töprengtem. Nem mérlegeltem. Gyorsan begépeltem az üzenetet, és már el is küldtem.

Rhiannon,

Meg tudom magyarázni. Találkozhatnánk, kérlek? Jobb lenne személyesen megbeszélni.

Szeretettel,  
Nathan

Nem mintha el akartam volna mondani a teljes igazságot. Csak időt szerettem volna nyerni, hogy előálljak a legügyesebb hazugsággal.

Az utolsó óra végét jelző csengő is megszólalt, és tudtam, hogy Sam hamarosan felbukkan Margaret közelében. Amikor az öltözőszekrényeknél találkoztunk, a srác úgy viselkedett, mintha legalábbis hetek óta nem láttuk volna egy

mást. Amikor megcsókoltam, Rhiannont képzeltem a helyébe. Amikor megcsókoltam, mintha hűtlenségen kaptam volna magam. Amikor megcsókoltam, lélekben többórányi távolságra repültem, Rhiannonhoz.

## 6002. nap

Másnap reggel az univerzum mellénk állt, mert amikor felébredtem Megan Powell testében, csupán egyórányi távolságra voltam Rhiannontól.

Megnéztem az e-mailjeimet, és ezt találtam.

Nathan,

Kell lennie valamilyen elfogadható magyarázatnak. Találkozunk a Clover Könyváruház kávézójában öt órakor.

Rhiannon

Rögtön válaszoltam rá:

Rhiannon,

Ott leszek. Bár nem abban a formában, ahogy számítasz rá. Tarts ki, és hallgasd végig, amit mondani szeretnék, kérlek!

A

Megan Powell ma egy kicsit korábban fog eljönni a szurkolócsapat edzéséről. Benéztem a gardrójába, és kiválasztottam egy öltözetet, amiről azt gondoltam, hogy Rhiannon is szívesen viselné. Megfigyeltem, hogy az emberek jobban megbíznak olyasvalakiben, akin nekik tetsző ruha van. Márpedig nekem ma minden bizalomra szükségem lesz.

Egész nap azon járt az eszem, hogy mit fogok neki mondani, és ő erre milyen választ ad. Veszélyes dolog lett volna felfednem a teljes igazságot. Még senkinek sem mondtam el, sőt nem is céloztam rá.

De mindegyik hazugság sántított valahol. Ahogy egyik mesét elvettem a másik után, rájöttem, hogy egyre jobban közelítek az igazság felé. Megtanultam, hogy egy élet nem lehet valódi addig, amíg valaki más el nem ismeri a valóságát. Én pedig már igazi életet szeretnék.

Én már hozzászóktam a magam életéhez, talán másvalaki is hozzászokhat.

Ha hisz bennem, és érzi ennek az egésznek az iszonyatát, mint ahogyan én is, akkor hinni fog benne.

Ha pedig mégsem hisz bennem, és nem érez rá az iszonyra, legfeljebb azt gondolja, hogy eggyel több bolond szaladgál a világban.

Nem sok vesztenivalóm van.

Mégis mintha mindent elveszítenék.

Kitaláltam egy sztorit, hogy Megannek orvoshoz kell mennie, és négy órakor már úton is voltam Rhiannon városa felé.

Volt némi forgalom, és egy kicsit el is tévedtem, így aztán tízperces késéssel érkeztem a könyvtárhoz. Belestem a kávézó ablakán, és láttam, ahogy ott ül egy magazint lapoz-

gatva, és időnként felpillant az ajtóra. Elmerültem a látványban, szerettem volna, ha így élne az emlékeimben. Tudtam, hogy hamarosan minden meg fog változni, és féltem, hogy egy napon ezt a pillanatot fogom visszasírni, amikor még nem tárult fel az igazság, és talán hallgatni is kellene róla.

Rhiannon természetesen nem Megant várta, így kissé riadtan tekintett fel, amikor leültem az asztalához.

- Bocs, de a hely foglalt - kezdte.
- Minden rendben - feleltem. - Nathan küldött.
- Téged küldött? Ő hol van? - Rhiannon úgy tekintett körbe a helyiségben, mintha a srác valamelyik könyvespolc mögé bújt volna.

Én is körbenéztem. Bár ültek néhányan a közelünkben, mind hallótávolságon kívül voltak. Talán el kellett volna hívnom Rhiannont sétálni, hogy senki se legyen fültanúja a beszélgetésünknek, de nem voltam benne biztos, hogy eljött volna velem. Akár el is ijeszthettem volna. Hiába, itt kell bevallanom.

- Rhiannon - fogtam bele. Belenéztem a szemébe, és megint rám tört a felismerés. Túlnő rajtunk az érzés, hogy egy láthatatlan kapocs van köztünk.

Nem voltam biztos benne, vajon ő is érzi-e, mindenestre a helyén maradt. Viszonozta a pillantásom. Megmaradt köztünk a kapcsolat.

- Nos? - suttogta.
- El kell neked mondanom valamit. Nagyon, nagyon különösen fog hangzani. Arra kérek, hogy hallgasd végig az egész történetet. Elképzelhető, hogy itt akarsz majd hagyni. Vagy ki fogsz nevetni. Mégis, vedd komolyan, ha lehet. Tisztában vagyok veled, hogy hihetetlenül hangzik, de ez az igazság. Értesz engem, ugye?

Rhiannon szemébe félelem költözött. Szerettem volna megfogni a kezét, de nem lehetett. Még nem.

- Minden reggel másvalaki testében ébredek - kezdtem magyarázni higgadtan. - Születésem óta ez történik velem. Ma reggel például Megan Powellként ébredtem, aki most itt ül veled szemben. Három nappal ezelőtt, tehát múlt szombaton, Nathan Daldry voltam. Azelőtt két nappal Amy Tran testét birtokoltam - ő volt az, aki meglátogatott téged a suliban, és veled töltött egy napot. És múlt hétfőn én voltam Justin, a barátod. Te azt hitted, hogy vele mentél az óceánhoz, de valójában velem voltál ott. Akkor találkoztunk először, és én képtelen vagyok azóta elfelejteni téged.

Elhallgattam.

- Te most szórakozol velem, ugye? - kérdezte Rhiannon. - Ez csak valami vicc lehet.

De én mondtam tovább a magamét. - Lenn a parton meséltél nekem az anya-lánya divatbemutatóról, amin anyukáddal részt vettél, és ahol valószínűleg először és utoljára láttad őt kisminkelve. Amikor Amy megkért, hogy áruld el neki egy féltve őrzött titkot, felidézted, ahogy tízévesen megkísérelted kifúrni a füled, és beszéltél neki Judy Blume *Forever* című könyvéről is. Nathan akkor ment oda hozzád, amikor épp a CD-ket válogattad, és azt a dalt énekelte, amit Justinnal együtt énekeltetek útban az óceán felé. Azt állította magáról, hogy Steve unokatestvére, de valójában miattad ment a buliba. Arról beszélgettetek, hogyan alakul egy kapcsolat az első év után, mire te elmondtad, hogy valahol mélyen Justin igenis szeret téged. Erre Nathan azt felelte, hogy ez nem elég. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy... az összes srác én voltam egy személyben. Egyetlen napig. Ma pedig Megan Powell vagyok, és elmondom neked az igazságot, mielőtt újból átváltozom. Mert azt gondolom rólad, hogy rendkívüli vagy. Mert nem akarok folyton más bőrben találkozni veled. Azt szeretném, hogy tudd meg végre, ki is vagyok valójában.

Rhiannon arca csupa kétkedés volt, és elutasítóan nézett rám.

- Téged Justin vett rá erre az egészre? - kérdezte utál-kozva. - Szerinted ez vicces?

- Nem, egyáltalán nem az - feleltem. - De igaz. Nem várhatom el tőled, hogy kétkedés nélkül higgy nekem. Elismerem, örültségnek hangzik. De akkor is igaz. Esküszöm, hogy igaz.

- Fogalmam sincs róla, miért teszed ezt. Még csak nem is ismerlek!

- Figyelj rám, kérlek! Tudod jól, hogy nem Justin volt veled az óceánparton. A szíved mélyén igenis tudnod kell. Nem úgy viselkedett, mint Justin. Nem tett olyan dolgokat, mint Justin. Azért mert nem ő volt, hanem én. Nem szándékosan tettem. Nem készakarva szerettem beléd. Mégis megtörtént. Már nem tehetem semmissé. És nem is mehetek el mellette szó nélkül. Az egész életemet így éltem le, és miattad kívánom most azt, hogy bárcsak vége lenne.

Rhiannon szemében még mindig ott fészkelte a félelem, és egész testtartása merev, tartózkodó volt. - De miért én? Ennek semmi értelme.

- Azért mert csodálatos vagy! Mert kedves voltál egy ismeretlen lányhoz, aki betévedt a sulitokba. Mert mered élni az életet, nem csak merengsz rajta. Mert gyönyörű vagy. Mert amikor Steve-ék alagsorában táncoltunk, körülöttünk örömtüzek gyúltak. És amikor melletted feküdtem a parton, tökéletes nyugalomra leltem. Tudom, te azt hiszed, Justin a lelke mélyén szeret téged, én viszont teljes szívemből szeretlek.

- Elég ebből! - kiáltott fel Rhiannon, de a végén elcsuklott a hangja.

- Elég volt, érted? Felfogtam, miről beszélsz, bár semmi értelmét nem látom.

- De tudod, hogy aznap nem Justin volt veled, ugye?

- Én már semmit sem tudok! - kiáltotta olyan hangerővel, hogy néhányan felénk pillantottak. - Rhiannon észrevette, és lehalkította a hangját. - Nem tudom, mit mondjak. Tényleg.

Közel állt a síráshoz. A kezéért nyúltam, és megfogtam. Nem volt oda az ötletért, de azért hagyta.

- Én viszont tudom, hogy így van - válaszoltam.
- Nem létezik. Ilyen nincs - suttogta.
- De igen. Én vagyok rá a bizonyíték.

Amikor idejövet elképzeltem magamban ezt a beszélgetést, két dologra számítottam: elfogadásra vagy elutasításra. Most pedig megrekedtünk valahol a kettő között. Rhiannon nem hiszi el, amit mondok - bizalmatlan velem szemben. Ugyanakkor, nem hagyott itt, nem intézte el annyival, hogy biztos csak valaki a bolondját járátja vele.

Rá kellett ébrednem: nem tudom meggyőzni Rhiannont. Legalábbis nem itt, és most.

- Figyelj rám! - kezdtem. - Mi lenne, ha találkoznánk holnap ugyanitt, ugyanebben az időpontban? Nem ebben a testben leszek, de én leszek az. Szerinted ez megkönnyítené, hogy elfogadd, amit mondok?

- És ha egyszerűen csak ideküldesz valakit magad helyett? - kérdezte gyanakvóan.

- Megtehetném, de mi értelme lenne? Ez nem egy diákcsíny. Nem viccelek, elhiheted. Az életemről van szó.

- Őrült vagy.

- Magad sem hiszed, amit mondasz. Tudod jól, hogy nem vagyok bolond. Érezned kell, hogy igazat beszélek.



Most rajta volt a sor, hogy mélyen a szemembe nézzen. Hogy ítéletet mondjon felettem. Hogy megtalálja velem az összhangot.

- Hogy hívnak? - kérdezte.
- Ma Megan Powell vagyok.
- Nem. Mi a valódi neved?

Elakadt a lélegzetem. Senki sem kérdezte ezt eddig tőlem. Mondjuk, nem is ajánlottam fel.

- A - válaszoltam.
- Csak ennyi, A?
- Igen. Akkor találtam ki magamnak ezt a nevet, mikor még kicsi voltam. Így meg tudom őrizni az identitásomat, annak ellenére, hogy egyik testből a másikba, és egyik életből a másikba vándorlók. Valami rém egyszerű elnevezésre volt szükségem, ezért esett a választásom erre az egyetlen betűre.

- Mi a véleményed az én nevemről?
- Már elmondtam neked a minap. Gyönyörű név, bár szerinted nehéz lebetűzni.

Rhiannon felállt. Erre én is felpattantam.

Még nem sikerült meggyőzőnöm. Látom rajta, ahogy a gondolatok egymást kergetik a fejében, azt viszont nem tudom, mire gondol. Attól, hogy beleszeretünk valakibe, még nem látunk bele a fejébe. Legfeljebb a saját érzéseinkkel vagyunk tisztában.

- Rhiannon - mondtam.

Felemelte a kezét, hogy félbeszakítson.

- Elég - felelte. - Ne most. Majd holnap. Kapsz tőlem még egy esélyt. Aztán meglátjuk, nem igaz? Ha valóban igaz, amit állítasz, holnap folytathatjuk.

- Köszönöm - mondtam neki.
- Ne köszönj semmit, míg nem találkozunk újból - felelte. - Nagyon zavaros ez az egész.

- Tudom.

Felkapta a dzsekijét, és az ajtó felé indult. Aztán mégis visszafordult.

- Az a helyzet – magyarázta –, hogy azon a napon egyáltalán nem ismertem Justinra. Egy kicsit sem volt önmaga. Mintha ott sem lett volna, nem is emlékszik semmire. Számtalan magyarázat létezik rá, és ez csak egy a sok közül.

- Ez a magyarázat - helyeseltem.

Rhiannon megrázta a fejét.

- Akkor holnap - mondtam.

- Igen, holnap - visszhangozta. Nekem úgy tűnt, kicsivel kevesebb volt, mint egy ígéret, és kicsivel több mint egy esély.

## 6003. nap

Következő reggel nem egyedül ébredtem a szobámban.

Hárman osztoztunk a közös hálósobán - rajtam kívül ott volt még a két fiútestvérem, Paul és Tom. Paul egy évvel idősebb nálam, Tom pedig az ikertestvérem. Engem Jamesnek hívnak.

James jól megtermett srác - a sulis focicsapatában játszik. Tom hasonló méretekkkel bír, míg Paul még nálunk is robosztusabb.

A hálósobánkban rend és tisztaság uralkodik, de mielőtt rájöttem volna, melyik városban is ébredtem fel, már tudtam, elhanyagolt környéken lakunk. Ez itt egy nagy család, egy kis házban. Itt aztán nem találok számítógépet. Jamesnek pedig nincs autója.

Paul feladata - önként vállalta, vagy ráosztották -, hogy felkeltsen bennünket, és elindítson az iskolába. Apánk még nem érkezett haza az éjszakai műszakból, anyánk viszont már úton volt a munkahelyére. Két lánytestvérünk a fürdőszobában készülődött. Éppen végezték, mi következünk.

A srác memóriájából megtudtam, hogy Nathan városa szomszédságában vagyok, több mint egyórányi távolságra Rhiannontól.

Úgy tűnik, nehéz napnak nézek elébe.

Az iskolabusz háromnegyed óra alatt ért a suliba. Leszálltunk, és egyenesen az ebédlő felé vettük az irányt. Ingyen reggelivel vártak bennünket, én pedig elámultam James étvágán - egymás után falta fel a palacsintákat, mégsem csillapodott az éhsége. Tom hűen követte ikertestvére példáját.

Szerencsére az első órában a tanulószobában vonultunk. Jamesnek viszont maradt némi házi feladata, ezért amilyen gyorsan csak tudtam, befejeztem, majd a hátralévő tíz percben a számítógépen ügyködtem.

Egy üzenet várt Rhiannontól, amit éjjel egy óraker írt.

A,

Szeretnék hinni neked, de nem tudom, hogyan.

Rhiannon

Visszaírtam:

Rhiannon,

Nem kell tudnod, hogyan. Elég, ha elhatározásra jutsz, és minden megy a maga útján.

Most éppen Laurelben vagyok, több mint egyórányi távolságra tőled. Ma egy focijátékos, James bőrében ébredtem. Tudom, hihetetlenül hangzik - de, mint minden egyéb, amit elmondtam neked, ez is igaz.

Szeretettel,  
A

Maradt még annyi időm, hogy elolvassam a többi e-mailt. Nathantól is érkezett egy.

Nem bujkálhatsz előlem örökké, haver. Tudni akarom, kivagy. Tudni akarom, mit, miért teszel.

Felelj!

Most sem válaszoltam neki. Fogalmam sem volt róla, hogy tartozom-e neki egyáltalán valamiféle magyarázattal. Valószínűleg tartozom neki. De nem biztos, hogy magyarázkodnom kellene.

Nagy nehezen elérkezett az ebédidő. Azonnal indulni akartam a könyvtárba, hogy belenézzek az e-mailjeimbe. James viszont farkaséhes volt, meg a tesója is, és attól félttem, ha kihagyják az ebédet, vacsoráig nem jutnak ennivalóhoz. Ellenőriztem, csupán három dollár volt a pénztárcájában, beleértve az aprót is.

Az ebéd is ingyen járt, hát gyorsan belapátoltam. Utána a könyvtárra hivatkozva indulni készültem, mire Tom odavetette, hogy a könyvtár csak lányoknak való. Jó testvérhez méltón visszavágtam, miszerint ezért nem fog találni magának soha csajt. Erre persze kitört a bunyó, és némi késedelemmel indultam a könyvtárba.

Mire odaértem, már az összes gép foglalt volt. Kénytelen voltam egy elsőéves fölé tornyosulni, aki két perc elteltével ijedten adta át a helyét. Hamar kiderítettem, hogy kétszer is

át kellene szállnom, ha busszal utaznék Rhiannonhoz. Nem jelentett volna problémát számomra, ám ekkor újabb e-mail jött tőle.

A,

Autóval jöttél? Mert ha nem, érted tudok menni. Laurelben van egy Starbucks. Azt mondják, a Starbucksban nem történhet az emberrel semmi rossz. Kérlek, tudasd velem, ha látni szeretnél.

Rhiannon

Válaszoltam neki:

Rhiannon,

Boldog lennék, ha el tudnál jönni. Köszönöm.

A

Két perccel később újabb levél érkezett tőle:

A,

Találkozunk öt órakor. Kíváncsian várom, ma milyen külsőt öltesz.  
(Még mindig nem hiszem el ezt az egészet.)

Rhiannon

Az érzékeim örömtáncot jártak. Rhiannonnak volt ideje gondolkodni, mégsem mondott nemet. Ez több mint amit

remélhettem. Azért igyekeztem megőrizni a józanságomat, nehogy csalódás érjen.

A nap további részében nem történt semmi különös... kivéve a hetedik óra egyetlen aprócska eseményét. Mrs. French, a biológiatanár kérdőre vonta az egyik srácot, amiért az nem készítette el a házi feladatát, egy kísérlet leírását.

- Nem tudom, mi ütött belém - felelte a fiú. - Talán az ördög bújt belém!

Az osztály röhögésben tört ki, még Mrs. French is csak a fejét rázta.

- Ja, persze! - kiabálta be valaki. - Hét doboz sör után engem is megszáll az ördög!

- Rendben van! - emelte fel a hangját Mrs. French. - Elég volt.

Azon nyomban rájöttem, mi áll a háttérben. Nathan sztorija szélesebben terjed.

- Figyelj csak - mondtam Tómnak fociedzésre menet -, hallottál arról a srácról Monroeville-ben, aki azt állítja magáról, hogy megszállta az ördög?

- Haver - felelte -, hiszen tegnap beszéltünk róla. Csak erről szólnak a hírek.

- Igen, úgy értem, ma nem hallottál róla még valamit?

- Mégis mit kellett volna? Egy kölyök lebukott a béna hazugsága miatt, most pedig a vallási fanatikusok rászálltak. Én már egészen megsajnáltam.

Hajaj, nincs ez így rendben.

Az edzőnk panaszkodva mesélte, hogy szülésfelkészítő-tan- folyamra kell kísérenie a feleségét, ezért csak rövidített órát

tart. Közöltem Tommal, hogy elugrom a Starbucksba, mire olyan tekintettel nézett rám, mint aki teljesen, és visszafordíthatatlanul elveszítette a férfiasságát. Számítottam erre a reakcióra, és örömmel állapítottam meg, hogy nem tévedtem.

Amikor megérkeztem, Rhiannon még nem volt az üzletben. A legolcsóbb kávéra futotta csak a pénzemből - fogtam a poharat, és letelepedtem vele az egyik asztalhoz. A helyiség tömve volt, így aztán várakozás közben kénytelen voltam a tekintetemmel elriasztani azokat, akik az asztalomnál lévő üres székre pályáztak.

Végül, húsz perces késéssel, megérkezett Rhiannon. Tekintetével végigpásztázta az arcokat, mire intettem neki. Bár előre figyelmeztettem, hogy ma egy futballjátékos bőrében leszek, mégis meglepetés tükröződött az arcán. Mindenesetre odajött hozzám.

- Nos, rendben van - mondta, és leült. - Mielőtt bármit is mondanál, szeretnék belenézni a telefonodba. - Furán nézhettem rá, mert hozzátette. - Minden bejövő és kimenő hívást látni akarok az elmúlt hétből. Ha ez az egész nem egy nagy átverés, nincs rejtegetnivalód.

Átnyújtottam James telefonját, amin aztán Rhiannon jobban kiigazodott, mint én magam.

Néhány percnyi kutakodás után elégedetten dőlt hátra.

- Most pedig - adta vissza a készüléket -, kérdéseket fogok feltenni. Mit viseltem azon a napon, amikor Justinnal az óceánparton voltunk?

Megpróbáltam felidézni. Emlékezni a részletekre. De elillant előlem. Én Rhiannonra emlékeztem, nem pedig a ruhára, amit viselt.

- Nem tudom - válaszoltam. - Te emlékszel, mi volt Justinon?

Egy pillanatra elgondolkodott. - Igazad van. Szeretkeztünk?



Megráztam a fejem. - Az összebújós takarónkat használtuk, de nem szeretkeztünk. Csókolóztunk. És ez elég is volt nekünk.

- Mit mondtam neked, mielőtt kiszálltam az autóból?
- Ez szép befejezés volt.
- Helyes. Egy gyors kérdés: hogy hívják Steve barátnőjét?
- Stephanie.
- Hánykor lett vége a bulinak?
- Negyed tizenkettőkor.
- Na és, amikor annak a lánynak a bőrében voltál, akit végigkalauzoltam az iskolában, miről leveleztünk óra alatt?
- Valami olyasmiről, hogy „Ebben a suliban is pont olyan unalmasak az órák, mint ahova most járok
- Milyen csatok voltak aznap a hátzszakodon?
- Animecicák.
- Nos, vagy egy kitűnő hazudozóval van dolgom, vagy valóban minden nap testet változtatsz. Fogalmam sincs, melyikben higgyek.
- Az utóbbiban, ha kérhetem.

Észrevettem, hogy Rhiannon háta mögött egy nő fürkésző tekintettel bámul bennünket. Talán hallotta, amiről beszélünk?

- Menjünk inkább ki - suttogtam Rhiannonnak. - Úgy látom, kéretlen társaságunk akadt.

Rhiannon kételkedő pillantást vetett rám. - Csakhogy - felhívnam rá a figyelmed - ma nem apró szurkolólány vagy, hanem egy jól megtermett játékos. Anyukám szerint pedig: „Kislányom, az ördög nem alszik.”

Kinéztem az ablakon, és az út mentén álló padra mutattam.

- Nyilvános helyen van, viszont senki sincs hallótávolságon belül.

- Rendben - egyezett bele.

Ahogy elindultunk az ajtó felé, láttam, hogy a hallgatkozó nő csalódott képet vág. Akkor jöttem rá, hogy mennyien ültek a közelünkben nyitott laptopokkal és jegyzetfüzetekkel. Csak remélhettem, hogy senki sem készített rólunk feljegyzéseket.

Amikor a pádhoz értünk, Rhiannon hagyta, hogy én üljek le először, majd ennek függvényében jókora távolságra tőlem, ő is helyet foglalt.

- Tehát azt állítod, hogy születésedtől kezdve ez az ábra nálad?

- Igen. Nem emlékszem, hogy valaha is másképp lett volna.

- És mégis, hogy működik ez az egész? Képes vagy kiigazodni rajta?

- Azt hiszem, már hozzászóltam. Eleinte meg voltam róla győződve, hogy mindenki így él. Úgy értem, amíg kicsi vagy, nem igazán számít, ki viseli a gondodat, mindaddig, amíg rendesen csinálják. Később pedig játéknak fogtam fel, hogy képes vagyok beleolvasni mások gondolataiba, emlékezetébe. Egy idő után már természetesnek is vettem. Tudtam, ki vagyok, hol vagyok éppen. Hét-nyolc éves korom körül kezdtem rájönni, hogy más vagyok, mint a többiek, kilenc-tíz évesen pedig azt kívántam, bárcsak vége lenne.

- Igazán?

- Természetesen. Képzeld el, hogy honvagyad van, de nincs otthonod, ami után vágyakozz. Ilyen érzés. Én is szerettem volna barátokat, anyukát, apukát, kutyát - de csak egyetlen napra kaphattam meg őket. Nagyon megviselt. Emlékszem rá, előfordult, hogy esténként sikítottam, zokogtam, könyörögtem a szüleimnek, hogy ne fektessenek le. Persze nem tudhatták, mi áll e mögött; azt hitték, az ágyam alatt rejtőző szörnytől félek, vagy így akarok

kicsikarni még pár esti mesét. Sohasem tudtam volna értelmesen elmagyarázni nekik, nem értették volna. Csupán annyit mondtam, hogy még nem akarok elbúcsúzni tőlük, mire azt válaszolták, hogy ez nem igazi búcsú. Csak éjszakára köszönünk el egymástól. Erre azt feleltem, számomra ez ugyanaz, ők pedig gondolták, butaságokat beszélek. Végül beletörődtem az egészbe. Nem volt más választásom. Elfogadtam, hogy ilyen az életem, és nem tehetek ellene semmit. Nem harcolhattam a hullámveréssel, hát felültem a hátára.

- Hányszor adtad elő ezt a történetet?

- Egyszer sem. Esküszöm. Te vagy az első, akinek elmondom.

Úgy véltem, Rhiannon ettől majd különlegesen érzi magát, helyett azonban aggodalmaskodni kezdett.

- De hát, kell, hogy legyenek szüleid, nem igaz? Úgy értem, mindenkinek vannak szülei.

Megvontam a vállam. - Fogalmam sincs róla. Gondolom, vannak. Csak éppen senkitől sem tudom megkérdezni. Még nem találkoztam olyannal, mint én. Nem is tudok róla.

Rhiannon arcára kiült a szájalom - azt hiszi, egy nagyon-nagyon szomorú történetet mesélek neki. Hogy tudnám meggyőzni, hogy nem erről van szó?

- Láttam dolgokat - mondtam neki végül. Aztán elhallgattam. Nem tudtam, hogyan reagál rá.

- Folytasd - mondta.

- Tudod... tisztában vagyok veled, hogy szörnyen hangzik az egész, mégis jó, hogy annyi mindent tapasztaltam. Nehéz átfogó képet kapni az élet sokszínűségéről ugyanabból a testből és nézőpontból szemlélve a dolgokat. Amikor azonban minden nap változol, közelebb kerülsz az egyetemességhez. A mindennapok apró részleteihez. Ahány ember bőrébe bújsz, annyiféleképp érezheted a cseresznye ízét.

A kék árnyalatait. Láthatod, hogy a fiúk felé milyen elvárásokat támasztanak. Megtanulod, ha egy szülő esti mesét mond neked, az azt jelenti, hogy jó szülő lehet, mert tudod, hogy sokan erre nem szakítanak időt. Megtanulod, mennyit ér egy nap, mert tudod, hogy mennyire különbözhetnek egymástól. Ha megkérdezed az embereket, hogy mi volt a különbség a hétfői és a keddi napjuk között, legfeljebb annyit vesznek észre, hogy más volt a vacsora. De nem nekem. Ezer nézőpontból ismerem a világot, és tisztában vagyok a sokrétegűségével.

- De így nem láthatod, mivé fejlődnek a dolgok - jegyezte meg Rhiannon. - Nem akarom felülrini, amit mondtál. Úgy gondolom, értem is. Viszont neked sohasem volt olyan barátod, akivel tíz éve nap mint nap találkozol. Sosem láttál megöregedni egy háziállatot. Nem tudod, milyen hektikussá válhat a szülői szeretet. És nem, hogy egy évnél, de még egy napnál tovább sem voltál párkapcsolatban.

Tudhattam volna, hogy végül ide lyukadunk ki.

- De rengeteg tapasztalatom van - bizonygattam. - Megfigyeltem mindent. Tudom, hogy működnek a párkapcsolatok.

- A pálya széléről figyeltél? Onnan tudod? Nem hiszem, hogy kívülállóként ez megtanulható.

- Én pedig azt hiszem, hogy te alábecsülsz a kapcsolatok kiszámíthatóságát.

- Szeretem Justint - felelte erre. - Tudom, hogy te ezt nem értheted, mégis így van.

- Rosszul teszed. Voltam benne, ismerem a gondolatait.

- Egy napig. Egy napig voltál velem.

- És egyetlen napig te is láthattad, milyen lehetne Justin. Szerelmesebb voltál belé, amikor én laktam benne.

A kezéért nyúltam, de most nem engedte, hogy megfogjam. - Nem. Nem akarom.

Ledermedtem.

- Nekem van barátom - mondta. - Tudom, hogy neked ez nem tetszik, és vannak pillanatok, amikor nekem sem tetszik a viselkedése. De ez a valóság. Kezdem elhinni, hogy ugyanaz a személy vagy, akivel most már szám szerint az ötödik külsőben találkozom. Vagyis veled együtt én is kezdek megzakkanni. Azt állítod, hogy szeretsz, mikor nem is ismersz igazán. Egy hete találkoztunk. Ennél azért többre van szükség.

- De hát nem érezted azon a napon? Az óceánparton? Nem volt csodálatos?

Helyben voltunk - Rhiannon akár hazudhatott is volna, de nem akart. Ajkait rágcsálva bólintott.

- De igen. De nem tudom, ki iránt éreztem szerelmet. Még ha te is voltál az, be kell látnod, hogy az előzmények Justinnak tulajdoníthatóak. Egy idegen iránt nem éreztem volna ugyanígy. Nem lett volna annyira tökéletes minden.

- És ezt honnan tudod?

- Sehonnan. Mégis így van.

Vetett egy pillantást a telefonjára, és nem mintha sietős lett volna, de a jelekből arra következtettem, hogy indulni készül.

- Vacsorára haza kell érnem - mondta.

- Köszönöm, hogy eljöttél ilyen messzire - feleltem.

Kínos hallgatás. Nagyon kínos.

- Látlak még? - kérdeztem végül.

Rhiannon bólintott.

- Be fogom neked bizonyítani - fogadkoztam. - Megmutatom, milyen is valójában.

- Micsoda?

- A szerelem.

Megijesztettem? Kényelmetlenül érzi magát miattam? Vagy talán reménykedik?

Nem tudom. Távol állok tőle, hogy meg tudjam mondani.

Tom semmi együttérzést nem mutatott, mikor hazaértem - egyrészt, mert a Starbucksba mentem, másrészt pedig több mint három kilométert gyalogoltam visszafelé, és elkéstem a vacsoráról, amiért aztán apám kis híján leszdedte a fejem.

- Bárki volt is az, remélem megérte - ugratott Tom.

Kifejezéstelen arccal meredtem rá.

- Haver, nekem ne is próbáld bemesélni, hogy a kávéért mentél oda, vagy a hangszórókból áradó folkzenéért. Ennél azért jobban ismerlek.

Nem szóltam rá semmit.

Rám testálták a mosogatás felemelő feladatát. Közben bekapcsoltam a rádiót, és hallom ám, hogy a helyi adón Nathan Daldry nyilatkozik.

- Nathan, kérlek, mesélje el nekünk, mit tapasztalt múlt vasárnap?  
- kérdezte a riporter.

- Valaki megszállta a testem. Nem tudok jobb kifejezést rá. Nem voltam ura önmagámnak. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy túléltem azt a napot. Most pedig szeretnék megkérni mindenkit, aki hasonlót tapasztalt, hogy lépjen érintkezésbe velem. Őszinte leszek, Chuck, az emberek azt hiszik rólam, hogy megbolondultam. A suliban a társaim állandóan ugratnak. De én voltam ott, én tudom, mi történt. És tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen.

*Tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen.*

Ez a mondat kísért engem. Bárcsak én is ilyen biztos lennék ebben.

Bárcsak ne én lennék az egyetlen!

## 6004. nap

Másnap reggel ugyanabban a szobában ébredtem.

És ugyanabban a testben is.

Nem akartam elhinni. Képtelen voltam felfogni. Ennyi év után, most ez.

A falat néztem. Aztán a kezeimet. És az ágyneműt.

Oldalra fordítottam a fejem, és láttam, hogy James alszik a szomszédos ágyban.

James.

És akkor rájöttem: mégsem ugyanabban a testben vagyok. A szoba túlsó felén ébredtem.

Ma reggel Tom vagyok, James ikertestvére.

Eddig nem nyút erre lehetőségem. Figyelem, ahogy James az egynapos távollét után felébred a testében. Keresem a feledés nyomait, az ébredés kuszaságát. De minden rendben zajlik: egy focijátékos nyújtózkodik a nap kezdetén az ágyában. Ha

mégis érezne valami furcsát, valamit, ami most más, mint eddig volt, nem látszik rajta.

- Haver, mit bámulsz?

Ezt nem James kérdi, hanem a bátyánk, Paul.

- Épp felkelek - mormoltam.

Pedig le nem vettem a szemem Jamesről. Iskolába menet sem. A reggelinél sem. Mintha egy kissé ki lenne ütve, de ez simán ráfogható a rossz éjszakai alvásra.

- Hogy vagy? - kérdezem tőle.

- Jól. Kösz, a kérdést - veti oda.

Gondoltam, eljátszom neki a hülyét. Úgyis azt várja tőlem, ezért nem kell magam túlságosan megerőltetni.

- Mit csináltál tegnap edzés után?

- Elmentem a Starbucksba.

- Kivel voltál ott?

James olyan pillantást vetett rám, mintha legalábbis hottentottául faggattam volna.

- Egy kávéra ültem be, oké? Nem voltam senkivel.

Figyeltem az arcát, vajon elhallgat-e előlem valamit. Nemláttam jelét, de bármilyen alattomoságot kinéztem belőle.

Úgy tűnik, valóban nem emlékszik a randijára Rhiannonnal. Elfelejtette, hogy beszélt vele, hogy együtt lehetett vele.

- Akkor mi tartott olyan sokáig? - faggattam tovább.

- Mi az, talán mérted az időt? Hiányoztam neked? Egészen meghatódtam.

- És kivel e-maileztél ebédidőben?

- Senkivel, csak ellenőriztem a leveleimet.

- A saját fiókodban?

- Mégis kinek a fiókjában kellett volna? Haver, nagyon furcsákat kérdezel. Ugye, Paul?

Paul kitartóan rágcsált egy szelet szalonnát. - Esküszöm, mikor ti ketten beszélgettek, én egyszerűen kikapcsolok. Fogalmam sincs róla, miről van szó.



Paradox módon azt kívántam, bárcsak még mindig James testében lennék, így láthatnám, milyen emlékei maradtak tegnapról. Úgy tűnik, a helyszínekre pontosan emlékszik, az eseményeket viszont másképp, a saját életéhez igazodva idézi fel. Talán az elméje teszi ezt vele? Vagy az én elmémből kerültek ki az információk, mielőtt távoztam a testéből?

Jamesnek eszébe sem jutott, hogy megszállta az ördög.

Szerinte a tegnapi nap semmiben sem különbözött a többitől.

A délelőtt megint csak azzal telt, hogy megtaláljam a módját, miként juthatnék számítógép közelébe.

*Még kellett volna adnom neki a telefonszámomat, gondoltam.*

Aztán hirtelen ledermedtem. Ott álltam letaglózva az előcsarnok közepén. Milyen egyszerű, hétköznapi gondolat is ez - mégis arra készítetted, hogy szembenézzek vele. A saját életem keretei között ez a mondat értelmetlen. Ugyanis nem tudom neki megadni a számomat. Tisztában is vagyok vele. Mégis ettől az evilági gondolattól egyetlen pillanatig én is eviláginak gondoltam magam.

Még nem tudtam, mindez mit jelent, de veszélyt szimatoltam.

Ebédnél közöltem Jamesszel, hogy a könyvtárba megyek.

- Haver - szólalt meg -, a könyvtár lányoknak való.

Mivel nem érkezett üzenet Rhiannontól, írtam neki.

Rhiannon,

Ma éppenséggel rám ismernél, ugyanis James ikertestvéreként ébredtem. Azt reméltem, ettől talán rájövök a létezésem nyitjára, de nem sikerült.

Szeretnélek újra látni!

A

Nathantól sem érkezett e-mail. Elhatároztam, hogy beírom a nevét a keresőbe, hátha találok még róla újabb cikkeket.

Több mint kétezer találatot hozott ki a gép. És mindezt csak az elmúlt három napból.

A hírek gyorsan terjednek. Elsősorban az evangélikus keresztény oldalak fújták fel Nathan találkozását az ördöggel. Íme, egy újabb példa arra, hogy a világ a gonosz uralma alá került.

Gyermekkori mesékből rémlik, hogy a kisfiú, amikor farkast kiáltott, sokadszori akciója után nemigen számíthatott különösebb szimpátiára. Pláne mikor a farkas végül tényleg megjelent. Igazán tudni szerettem volna, vajon mit gondolhat magában Nathan, már ha valóban elhiszi, amit állít. Egyik cikk vagy blog sem visz előbbre - valamennyiben ugyanazt szajkózza, az emberek pedig flúgosnak tarják, jobb esetben orákulumnak. Senki sem kezeli úgy Nathant, mint egy tizenhat éves kamasz fiút. Elmulasztják feltenni a lényeges kérdéseket a szenzációhajhászás érdekében. Megnyitottam a legutóbbi e-mailjét.

Nem kerülheted meg örökké a kérdéseimet. Tudni akarom, ki vagy. És azt is, hogy mit miért teszel.

Válaszolj!

De hogyan felelhetnék neki anélkül, hogy akár csak egy kicsit is felfedném magam? Érzem, hogy igaza lehet abban, hogy nem térhetek ki örökre a válaszadás elől. De akkor folyton a nyomomban lennének, és a kérdéseikkel bombáznának. Ha válaszolok Nathannek, azzal megerősítem a hitében, ami nagy hiba lenne részemről. Azzal csak újabb lendületet adnék neki.

Úgy járok a legjobban, ha elhitetem vele, hogy tényleg flúgos egy kicsit. Ami nem a legelegánsabb eljárás azzal szemben, aki egy kicsit sem az.

Meg kell kérdeznem Rhiannontól, mit javasol, mit tegyek. Bár van egy tippem, mi lenne a válasza. Vagy csak kivetítem rá a becsületesebbik énem reakcióját: az önvédelem mit sem ér, ha még azt sem tudom, kit is kellene megvédenem valójában. Hisz ki vagyok én?

Felelős vagyok a kialakult helyzetért. Nathan sérelme az én saram.

Utálom az egészszet, de ez van.

Nem válaszolok neki azonnal. Át kell még gondolnom. Segítek neki, de nem akarom felfedni a kiléteimet.

Az utolsó órára végre rájöttem a megoldásra.

Tudom, ki vagy. Hallottam rólad a hírekben.

Nekem ehhez az egészhez semmi közöm - alaposan melléfogtál, ha engem gyanúsítasz bármivel is.

Ennek ellenére, nekem úgy tűnik, hogy nem vettél számba minden lehetőséget. Biztos vagyok benne, hogy nagy megrázkódtatáson estél át. De ha az ördögöt hibáztatod, rossz nyomon jársz.

Gyorsan elküldtem, mert fociedzés következett. Megnéztem, érkezett-e levél Rhiannontól.

De semmi.

A nap további része eseménytelenül telt. Azon morfondíroztam, hogy egy ideje milyen mozgalmasan is telnek a napjaim. Egészen mostanáig egyhangúan csordogáltak a napok, és nem is találtam bennük semmi örömet. Most, hogy akadt néhány eseménytelen órám, rögtön unatkozni kezdtem. Valaha érdeklődve tanulmányoztam akár a gépies mozdulataimat is, most viszont elborzadtam annak ürességén.

Fociedzésem volt. Utána hazavitt az iskolabusz. Elkészültem a leckével is. Vacsoráztam. Este pedig együtt tévézett a család.

Ha úgy érezzük, megtaláltuk valakiben életünk értelmét, egyben csapdába is kerülünk: minden más aspektusa az életnek értelmetlenné válik.

Jamesszel egy időben tértünk nyugovóra. Paul a konyhában maradt, és anyánkkal egyeztették a hétvégi programokat. James és én szótlanul átöltöztünk, majd egyenként bevonultunk a fürdőszobába és vissza.

Agyba bújtam, és lekapcsoltam a villanyt. Vártam, hogy a tesóm is lefeküdjön, ehelyett fel-alá kezdett járkálni a szobában.

- Tóm?
- Igen?
- Miért kérdezted tőlem, hogy mi ütött belém tegnap? Felültem. - Nem is tudom. Csak olyan... furán viselkedtél.
- Különös. Mármint az, hogy megkérdezted.

Elindult az ágya felé. Hallottam, ahogy megnyikordul alatta a matrac.

- Tehát neked semmi sem tűnt fel? - kérdeztem tőle reménykedve, hátha felszínre tör nála valami. Bármi legyen is az.

- Nem igazán. Bár az elég muris volt, hogy Snydernek előbb be kellett fejeznie az edzést, hogy odaérjen a felesége bébitanfolyamára. Ez volt a nap fénypontja. Na és... ma is furcsán viselkedtem?

Az igazat megvallva, a reggeli óta nem különösebben figyelgettem Jamest.

- Miért kérdezed?

- Csak úgy. Jól vagyok. De tudod, nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy valami baj van velem, amikor nincs is semmi.

- Remekül nézel ki - biztosítottam.

- Akkor jó - felelte, majd elhelyezkedett az ágyban, és feje alá gyúrte a párnát.

Jó lett volna még beszélgetni, de nem találtam a megfelelő szavakat. Különös gyengédséggel viseltetem az éjszakai csevejek iránt, mert volt valami varázslatos bennük. Eszembe jutottak az ottalvós bulik, meg azok az éjszakák, amikor a szobámat testvérekkel vagy barátokkal oszthattam meg. Ezek mindig szép emlékként éltek bennem. Az ilyen éjszakákon mindig úgy éreztem, bármit elmondhatok, még ha nem is így van. Az elalvás is egészen más; szinte észrevétlenül csusszanok át az álomba, ahelyett, hogy hirtelen belezuhannék.

- Jó éjt - mondtam Jamesnek. De valójában elköszöntem tőle. Elmegyek innen, elhagyom ezt a családot. Két nap volt csupán, mégis a duplája annak, amit egy családnál szoktam tölteni. Kaptam egy kis ízelítőt abból - de tényleg csak egy kicsit -, milyen érzés lehet minden reggel ugyanazon a helyen ébredni.

Most azonban el kell engednem ezt az élményt.

## 6005. nap

Sokan azt hiszik, hogy a mentális betegségek egyértelműen a hangulat, illetve a személyiségjegyek függvényei. A depresszió így nem lehet más, mint egyfajta szomorúság, aki pedig kényszerbeteg, az egyszerűen csak feszült és ideges. Szerintük a lélek beteg, nem a test. Ezért aztán akarattal le lehet küzdeni az ilyen betegségeket.

Óriási tévedés.

Gyermekként nem értettem az egészszet. Reggel felébredtem az új testemben, és valahogy olyan néma és homályos volt körülöttem a világ. Vagy éppenséggel az ellenkezője - izgága voltam és szétszórt, mintha egy rádiót bömböltettek volna bennem maximális hangerővel, és a csatornák gyors egymásutánban váltották volna egymást. Mivel az alteregóm érzéseihez nem férhettem hozzá, joggal feltételeztem, hogy ezek a sajátjaim. Végül aztán rájöttem, hogy a hajlamok és kényszerek pont úgy a szervezet sajátosságai, mint a szemszín és a hangfekvés. Természetesen az érzelmek nem kézzelfoghatóak, és sokszor képlékenyek, zavarosak, de mindenképpen biokémiai eredetűek.

Nehéz uralkodni felettük. A test ellened dolgozik, te pedig egyre kétségbeesettebb és zaklatottabb leszel. Nem mindennapi lelki erőre van szükség, hogy együtt tudjunk élni a mentális betegségekkel. Mégis rengetegszer tanúja voltam már ennek. Amikor beteg testbe költözöm, felmérem, mennyi akaraterőre van szükségem, aztán sokszor többet is mutatok belőle, mert nem vagyok felkészülve a küzdelemre.

Mostanra már megtanultam a jelekből olvasni. Tudom, mikor kell a gyógyszeres üveg után nyúlnom, és mikor engednem, hogy a szervezetem eluralkodjon a kór. Muszáj folyton emlékeztetnem magam - *ez nem én vagyok*. Hanem a kémia. Meg a biológia. Nem rólam szól. De azokról sem, akiknek a testében lakom.

Kelsea Cook elméje maga a háborgó tenger. Tudtam, mielőtt kinyitottam volna a szemem. Szavak, gondolatok, benyomások örvénylenek kibogozhatatlan összevisszaságban. Keményen próbálkozom, hogy saját gondolataim a felszínen maradjanak. A testem rosszul reagál, többször is előnt a verejték. Szeretném megőrizni a nyugalmamat, de a szervezetem fellázad és maga alá gyűr.

Rögtön ébredés után nem szoktam ilyen tüneteket produkálni. Ha már kora reggel ilyen rossz, vajon milyen lesz később?

Az eltorzult elme fájdalomért kiált. Kinyitom a szemem, és látom a sebeimet. Nem csak a bőrömön pókhálószerűen végigfutó hajszálvékony forradásokat, melyekkel kihívtam magam ellen a végzetem. A szoba falait és a padlót is repedések szabdalják. Aki itt él, egy ideje nem sok gondot fordít a környezetére. A poszterek cafatokban lógnak. A tükört betörték. Szétdobált ruhák mindenütt. Redőnyök leengedve. A könyvek foghíjas összevisszaságban egymásra dobálva a

polcokon. Egyszer még egy tollat is széttrancsírozhatott a szoba közepén, mert a falakat és a mennyezetet apró, rászáradt tintafoltok borítják.

Ahogy belepillantottam a memóriájába, megdöbbenve láttam, hogy eddig semmilyen segítséget, sőt még diagnózist sem kapott. Teljesen magára hagyták, a saját eszközeivel viszont nem jutott semmire.

Hajnali öt óra volt. Felriadtam. A gondolatok kellemetlenül csörömpöltek a fejemben, és nem hagytak pihenni, bármennyire is szerettem volna újból elaludni.

Két órával később felkeltem.

A depressziót legtöbbször gomolygó fekete felhőhöz vagy egy nagytestű fekete kutyaához hasonlítják. Kelsea esetében a fekete felhő a megfelelő metafora. Körbeveszi őt, maga alá temeti, nem engedi a felszínre jutni. Holott jobban járna, ha képes lenne alakba önteni, és leképezni egy fekete kutya formájában. Így sem szabadul meg tőle soha, mert mindenhova követni fogja, de legalább elkülönül tőle, és ő irányíthatja.

A fürdőszobába botorkáltam, és megnyitottam a zuhanyt.

- Mit csinálsz? - kiáltott be egy férfihang. - Este nem zuhanyoztál?

Nem reagáltam rá. Szenzációs érzés volt, ahogy a víz csapkodta a bőrömet. Szükségem volt rá, hogy el tudjam kezdeni a napom.

Amikor kijöttem a fürdőszobából, Kelsea apja az előszobában állt, és meredten bámult.

- Öltözz fel - mondta morcosan. Szorosabbra fogtam magam körül a törülközőt.

Amint felvettem a ruháimat, nekiláttam összeszedni a tankönyveimet. Kelsea hátizsákjában lapult egy órarend, de



nem maradt időm, hogy elővegyem. Az e-mailjeimre sem jutott idő. Bár a szomszéd szobában volt, éreztem, hogy Kelsea apja várakozik.

Kettesben éltek. Rájöttem, hogy Kelsea hazudott az apjának, mert így akarta rávenni, hogy kocsival vigye iskolába - azt mondta, ezentúl másfelé jár az iskolabusz, pedig csak nem akart a többi kölyökkel összezárva utazni. Nem azért, mert zaklatják, hiszen amúgy is elég zaklatott volt már. A probléma a bezártság, a menekülés lehetőségének hiánya.

Ahogy láttam, az apja autója sem egy kiállítási darab, ott viszont csak egy embert kell elviselnie. Elindultunk, de az apa még mindig türelmetlen volt. Sokszor rácsodálkoztam már, hogy egyesek milyen könnyen szemet hunynak a nyilvánvaló problémák felett, és arra várnak, hátha magától megoldódik minden. Így próbálják elkerülni a konfrontálódást, aminek persze így is, úgy is, harag és sértődés lesz a vége.

*Kelsea-nek az apja segítségére van szüksége, szerettem volna mondani neki. De sem a hely, sem pedig az idő nem volt rá alkalmas, és azt sem tudhattam előre, hogy miként fog reagálni.*

Kelsea tehát egész úton hallgatott. Apja viselkedéséből ítélve, nem volt nehéz kitalálnom, hogy náluk minden reggel így zajlik.

Kelsea telefonján meg tudtam volna nézni az e-mailjeimet, de féltem, hogy a nyomomra akadnak, elsősorban Nathan hírverése miatt.

Úgyhogy egyik órát szépen végigültem a másik után, és vártam az alkalmat. Nagy erőfeszítésre volt szükség, hogy Kelsea-t átsegítsem a napon. Ha csak egy kicsit is lankadt a figyelmem, az élet súlya rögtön kezdte lehúzni a mélybe.

Túl egyszerű lenne azt állítani, hogy láthatatlannak éreztem magam. Inkább úgy mondanám, hogy fájdalmasan észrevehető és teljesen mellőzött voltam. Az emberek beszéltek Kelsea-hez, de úgy, mintha egy ház csukott ablakán keresztül tennék. A barátai csak arra voltak jók, hogy ellötyögje velük az időt, ahelyett, hogy együtt megtöltötték volna tartalommal. A hamis szörnyeteg az ösztönök álcáját ölti fel, és értelmetlenné tesz maga körül mindent.

Kelsea laborpárja, Lena az egyetlen, aki normálisan közelít felém. Fizikaórán vagyunk, a feladat pedig az, hogy állítsunk össze egy emelőcsigát. Már készítettem ilyet korábban is, ezért nem esik nehezemre a feladat. Lena egészen elámul Kelsea igyekezetén. Rájövök, hogy túlreagálok, hiszen Kelsea az efféle dolgoktól nem szokott tűzbe jönni. Lena viszont kapva kap az alkalmon, és nem engedi, hogy leálljak. Amikor elmormolok egy bocsánatkérést, és megpróbálok visszahúzódní a háttérbe, Lena erősködni kezd.

- Milyen jól csinálsz! - mondja. - Sokkal jobban, mint én.

Amíg beállítom az emelkedőket, hogy igazoljam a súrlódás különböző formáit, Lena a közelgő bálról duruzsol, aztán megkérdezi, mivel töltöm a hétvégét, amit ő valószínűleg a szüleivel fog tölteni a fővárosban, Washingtonban. Élénken reagál minden egyes megnyilvánulásomra, amiből arra következtetek, hogy beszélgetéseikben rendszerint el sem jutnak eddig a pontig. Most viszont hagyom fecse- részni, hogy a hangjával legyőzze a sérült elmemből makacsul áramló kimondatlan szavakat.

Az órának vége, szétválnak útjaink. Később már nem is találkozom vele.

Az ebédidőt a könyvtárban töltöm a számítógép mellett. Elképzelni sem tudom, hogy bárkinek is hiányoznék ebédnél

- de az is lehet, hogy ezt csak Kelsea gondolja. A felnőtté válás része, hogy a valóságot már nem kizárólag saját tudatunk szűrőjén keresztül érzékeljük. Ahogy én látom, Kelsea elméje nem enged más nézőpontot, csak a magáét, és mintha a saját gondolataim is ennek falába ütköznének.

Felszabadító érzés a saját nevemen bejelentkezni az e-mail fiókomba. Araiak is nagyon örülök, hogy levél érkezett Rhiannontól - bár az örömöm nem tart sokáig.

A,

Nos, ma kinek a testében ébredtél?

Ostoba kérdés, de a te esetedben mégsem az. Ha egyáltalán beszélhetünk normalitásról a te esetedben.

Tegnap nehéz napunk volt. Justin nagymamája megbetegedett, ő meg ahelyett, hogy bevallotta volna, mennyire izgul miatta, még a szokásosnál is elviselhetetlenebb volt. Próbálok segíteni neki, de nem hagyja.

Tudom, mi a véleményed Justinról, és azzal is tisztában vagyok, hogy hallani sem akarsz róla. Ezt megígérhetem. Mégsem hiszem, hogy beérnéd ennyivel.

Mesélj nekem a napodról!

Rhiannon

Válaszoltam neki, beszámoltam Kelsea problémáiról is, majd a végén megjegyeztem:

Szeretném, ha őszinte lennél velem. Még ha fáj is.

Persze jobb lenne elkerülni a fájdalmat.

Szeretettel,

A

Ezután megnyitottam a másik postafiókomat is, ahol már várt egy levél Nathantól.

Tudom, hogy nem tévedek. Azt is tudom, ki vagy te valójában. Meg foglak találni. A tisztelendő úrral már a nyomodban vagyunk.

Az a szándékom, hogy kételkedjek magamban. De nem vagyok egyedül, majd meglátod.

Ismerj be mindent, mielőtt elkapunk!

Egy darabig csak bámultam a monitorra, és Nathan előző e-mailjére gondoltam. Mintha két különböző személytől származna. Esetleg valaki feltörte Nathan fiókját. Na és, ki lehet a tiszteletes?

Megszólalt az ebédidő végét jelző csengő. Visszatértem az osztályterembe, és azon nyomban rám ereszkedett a fekete felhő. Képtelen voltam koncentrálni a tananyagra. Egyszerűen nem fogtam fel, mi értelme az egésznek. Amit nekem tanítanak, egy kicsit sem enyhíti az élet okozta fájdalmamat. A teremben senki sem tudja enyhíteni ezt a fájdalmat. Könyörtelen precizitással nyomkodtam vissza a körömágyamat. Ez a fájdalom talán legyőzi a másikat.

Kelsea apja nem jött a lányáért sulis után; még dolgozott. Gyalog indultam haza, hogy ne kelljen a többiekkel együtt

buszra szállnom. Megpróbáltam szakítani ezzel a szokásával, de olyan régen utazott már az iskolabuszon, hogy fogalma sem volt, melyik az ő járata. Így aztán gyalog vágtam neki az útnak.

Újból elkapott a hétköznapi, sürgető érzés, hogy felhívjam Rhiannont, és az előttem álló üres órát az ő hangjával töltsen ki.

Ehelyett Kelsea sötét gondolataival kellett megbirkóznom. Meredek úton bandukoltam hazafelé, mintha ezzel is csak saját magát sanyargatná. Félúton elhaladtam egy játszótér mellett, és úgy döntöttem, betérek. A szülők gyanakvó tekintettel néztek rám, hiszen nem voltam sem szülő, sem pedig kisgyerek, ezért határozott léptekkel mentem el a mászóka, a hinta és a homokozó mellett, majd távolabb, az egyik sarokban meghúzódó mérleghintán telepedtem le.

Nekiláthattam volna a leckémnek is, de Kelsea naplója jobban vonzott. Igaz, kissé tartottam tőle, mit fogok benne találni, de nagyon kíváncsi voltam. Ha már nem vagyok képes eljutni a tudatáig, legalább első kézből szerezzek információkat.

Néhány oldal után kiderült, hogy ez korántsem egy hagyományos értelemben vett napló. Szó sem esett fiúkról meg lányokról. Sem az apjáról, sem pedig a tanáiról. Nem osztott meg a naplójával titkokat, nem írt le semmilyen eseményt, ami akár otthon, akár a suliban felkavarta volna. Se jót, se rosszat.

Ehelyett az öngyilkosság különböző módozatai voltak felsorolva.

Késszúrás a szívbe. Ereik felvagdósása a csuklón. Önakasztás övvel. Műanyag zacskók. Ugorj ki az emeletről! Gyűjtsd fel magad! Minden részletesen leírva, példákkal alátámasztva. Illusztrációkat is találtam - vázlatokat, me-

lyekben egyértelműen felismertem Kelsea-t. Lerajzolta magát holtan.

A napló végéhez lapozok, átugrom az adagokról és a speciális instrukciókról szóló leírásokat. Találok üres oldalakat is, de előttük még hatalmas betűk hirdetik: HATÁRIDŐ. Ez pedig egy hat nappal későbbi dátum.

Átpörgetem a lapokat, hátha rábukkanok egyéb, elhalasztott határidőkre is.

De csak ezt az egyet találok.

Leszállók a mérleghintáról, és kihátrálok a játszótérről. Úgy érzem, félelmet keltek, jobb, ha elkerülök mindenkit, így talán megelőzőm a bajt. A szülők nem akarják, hogy a gyerekeik közelében legyek, és nem is hibáztatom őket ezért. Bármibe kezdek is, elporlad a kezeim között.

Nem tudom, mit kéne tennem. Pillanatnyilag nem fenyeget veszély, ura vagyok a testemnek, és amíg így van, nem teszek kárt magamban. Viszont hat nap múlva más lesz a helyzet.

Tisztában vagyok vele, hogy nem kellene beleavatkoznom az események menetébe, hiszen ez Kelsea élete, nem az enyém. Méltánytalan vele szemben, hogy akaratán kívül korlátozom a lehetőségeiben, a döntésben.

Gyermeteg módon azt kívánom, bárcsak ki sem nyitottam volna azt a naplót.

De megtettem.

Hiába kutatok Kelsea memóriájában, nem találok a nyomát, hogy bármikor is segítséget kért volna. És sajnos segítséget nyújtó személyeket sem látok. Az apja szemellenzőt visel, Kelsea pedig nem akarja szembesíteni a valósággal. Az anyja évekkal ezelőtt elhagyta őket. Rokonaik távol élnek. A barátokat észre sem veszi a rá telepedő fekete felhőtől. Igaz, Léna kedvesen viselkedik vele fizikaórán, de ettől még nem terhelheti a maga bajával, és tanácsot sem kérhet tőle.

Izzadtan és kimerültén tértem vissza Kelsea-ék nyomasztó otthonába. Bekapcsoltam a számítógépet, és lám, mindent megtaláltam az előzményekben: a honlapokat, ahonnan az öngyilkosságra felbújtó gondolatok és a kivitelezésére javasolt ötletek származnak. Itt van karnyújtásnyira az egész, csak éppen senki nem veszi a fáradságot, hogy utánajárjon.

Mindkettőnknek szüksége volt rá, hogy beszéljen valakivel. Azonnal írtam egy e-mailt Rhiannonnak.

Sürgősen beszélünk kell. A lány, akinek ma a testében vagyok, öngyilkosságra készül. Nem viccelek.

Megadtam Kelsea otthoni telefonszámát, remélve, hogy nem marad nyoma sehol.

Tíz perccel később Rhiannon hívott.

- Halló? - szóltam bele a készülékbe.

- Te vagy az? - kérdezte.

- Igen. - Teljesen kiment a fejemből, hogy nem ismerheti fel a hangomat. - Én vagyok.

- Megkaptam az e-mailedet. Nahát.

- Igen. Ez van.

- Hogy jöttél rá?

Röviden beszámoltam neki Kelsea naplójáról.

- Szegény lány - felelte Rhiannon. - Mihez kezdesz most?

- Egyelőre foglalmam sincs róla.

- Nem kellene elmondanod valakinek?

- Nem vagyok felkészülve erre az egészre, Rhiannon.

Szerettem volna megmondani neki, hogy szükségem van rá, de félttem, hogy elriasztom.

- Hol vagy most? - kérdezte végül.

Megmondtam neki a város nevét.

- Az nincs is messze. Hamar odaérek. Egyedül vagy?
- Igen. Az apja este hét óra körül ér haza.
- Add meg a címet!

Megadtam.

- Hamarosan ott leszek - mondta.

Még kérnem sem kellett. Rhiannon nem is sejti, mennyit jelent ez nekem.

Azon tűnődtem, vajon milyen következményekkel járhat, ha rendet rakok Kelsea szobájában. Mi történne, ha holnap reggel ébredés után mindent a helyén találna. Talán pont ettől nyugodna meg kissé? Talán megértené végre, hogy nem feltétlenül kell káoszban leélnie az életét? Vagy éppenséggel csak egy pillantást vetne rá, és újból felforgatná az egészét? Hiszen Kelsea biokémiája a rombolást sugallja.

Megszólalt az ajtócsengő. Az elmúlt tíz percben úgy bámultam a falakat borító tintapacákat, mintha legalábbis tőlük várnék megoldást a kialakult helyzetre.

A szokásos fekete felhő maga alá temetett, és még Rhiannon jöttére sem oszlott el. Természetesen örültem neki, mikor feltűnt a bejárati ajtónál, bár inkább hálát éreztem, mintsem boldogságot.

Hunyorogva nézett rám. Felmért. Elfelejtettem, hogy Rhiannon nincs hozzászokva ahhoz, hogy minden nap új alakot öltök. Elméletben könnyebb elfogadni, mint a valóságban szembesülni egy vékony, reszkető lánnyal, akit csak pár lépés választ el a szakadéktól.

- Köszönöm, hogy eljöttél - mondtam.

Már elmúlt öt óra, így nem sok időnk maradt, mielőtt Kelsea apja hazaér a munkából.



Bementünk a lány szobájába. Rhiannon észrevette a naplót az ágyon, odament és felkapta. Figyeltem őt, és megvártam, míg befejezi az olvasást.

- Ez bizony komolynak látszik - jelentette ki. - Nekem is megfordult már a fejemben pár gondolat... de korántsem ilyen ijesztőek.

Leült az ágyra, én pedig mellételepedtem.

- Meg kell állítanod Kelsea-t - mondta.

- És mégis hogyan tegyem? Van hozzá jogom? Nem neki kellene eljutnia ideig?

- Akkor mi legyen? Hagyod meghalni? Csupán azért, mert nem akarsz beleavatkozni?

Megfogtam a kezét.

- Még azt sem vehetjük biztosra, hogy komolyan gondolja-e a határidőt. Lehet, hogy csak így akar megszabadulni a gondolattól. Leírja, hogy aztán mégse kelljen megtennie.

Rhiannon rám nézett. - Tényleg ezt gondolod? Akkor nem hívtál volna ide.

Lenézett az egymásba fonódó kezeinkre.

- Milyen különös - jegyezte meg.

- Micsoda?

Elhúzta a kezét. - Hát ez.

- Hogy érted?

- Nem olyan, mint múltkor volt. Úgy értem, más a kezed. Te is más vagy.

- Nem, nem vagyok az.

- Nem jelentheted ki ezt ilyen egyszerűen. Igen, belül ugyanaz maradtál. De a külső is számít.

- Bárki szemén keresztül is nézlek, ugyanannak látlak. És ugyanúgy érzek irántad.

Mondjuk, ez a válasz nem teljesen illet ide, de legalább igaz volt.

- Te nem folysz bele az alteregóid életébe, ugye?

Megráztam a fejem.

- Te csak be-ki járkálsz az életükben.
- Pontosan.
- De akkor... mi történt Justin esetében? Mitől lett az más?
- Miattad - feleltem egyszerűen.

Egyetlen szó volt csupán, de Rhiannon végre megvilágosodott. Egyetlen szótól feltáruult életem iszonyatának ajtaja.

- Ennek semmi értelme.

Ekkor úgy éreztem, csak egy mód van rá, hogy meggyőzzem az ellenkezőjéről, és egyben bebizonyítsam magamnak, hogy az én életem is valódi. Felé hajoltam, és megcsókoltam. Úgy, ahogyan múltkor is, de mégsem lett olyan, mint a múltkori. Nem ez volt az első csókunk, de valahogy mégis az lett. Ráadásul Kelsea fekete felhője is betolakodott a saját életem iszonyata mellé. Nem azért csókoltam meg Rhiannont, mert kívántam, és szükségem volt rá; az ok túlnő az akaraton és a hiányérzeten, létezésünket elementárisra teszi, pedig csak egy molekuláris alkotórész, amely felépít egy egész univerzumot. Bár nem ez volt az első csókunk, mégis azzá vált, mert Rhiannon most már tudta, hogy valójában ki vagyok.

Azt kívántam, bárcsak Kelsea is átélhetné velem ugyanezt. Talán valamit érez belőle. Igaz, ez nem elég, ez nem adhatja meg az igazi megoldást a problémáira. De átmenetileg enyhíthet rajta.

Amikor szétváltunk, Rhiannon nem mosolygott, mint akkor az óceánparton. Ez egy komoly csók volt, hiányzott belőle a játékosság.

- Nagyon furcsa ez így - hozta fel ismét.
- De miért?
- Mert most lány vagy? Mert nekem van barátom? Mert éppen valaki öngyilkosságát tárgyaljuk ki?

- Számít ez bármit is a lelked mélyén? Mert nekem nem számít.
- Nekem viszont igen.
- És melyik zavar a leginkább?

- Mindegyik. Amikor megcsókollak, nem is téged csókollak meg. Tudom, hogy belül jelen vagy, én mégis az alteregódat csókolom. Most is érezlek a mélyben, de a szomorúságot is érzem. Kelsea-t csókolom, és sírni szeretnék.

- De én ezt nem akarom - felelem erre.
- Tudom. Mégis ez történik.

Rhiannon felállt, aztán a tekintetével a közelgő öngyilkosságra utaló jelek után kutatott a szobában.

- És ha Kelsea rosszul lenne az utcán, mit tennél? - kérdezte.
- Az más.
- És ha arra készülne, hogy megöl valakit?
- Megakadályoznám.
- Akkor? Mi a különbség?
- Ez az ő élete. Nem pedig másé.
- De attól még gyilkosság.
- Ha valóban meg akarja tenni, nem tehetek ellene semmit. Ahogy kimondtam, már félig megbántam.

- Vagyis - folytattam, mielőtt Rhiannon helytelenítően közbevágott volna -, ha akadályokat gördítünk elé, az segíthet. Ha bevonunk másokat, az is segíthet. Orvoshoz kellene vinnünk Kelsea-t.

- Igen, ez pontosan olyan betegség, mint a többi.

Erre volt szükségem. Nekem nem elég, ha saját magam ismétlgetem ezeket a dolgokat. Kell, hogy mástól is kapjak megerősítést.

- Kihez fordulhatnék?
- Talán az iskola pszichológusához?

Ránéztem az órára. - A sulis már zárva van. És csak éjfélig van időnk, emlékszel?

- Ki a legjobb barátja Kelsea-nek?

Csak a fejemet ráztam.

- Van szerelme?

- Nincs.

- Segélyvonal?

- Ha felhívnanak őket, nekem adnák a tanácsokat, nem pedig neki.

Még azt sem tudhatjuk meg, hogy holnap emlékszik-e majd bármire is, vagy lenne-e egyáltalán hatása. Hidd el, átgondoltam ezeket a lehetőségeket.

- Akkor marad a papája, ugye?

- Azt hiszem, ő már egy ideje nem foglalkozik igazán Kelsea-vel.

- Akkor rá kell vened, hogy megint apaként viselkedjen.

Könnyű volt mondani, mindketten tudtuk, hogy annálnehezebb megvalósítani.

- És mégis mit mondjak neki?

- Mondd azt: „Apa, öngyilkos akarok lenni”. Kertelés nélkül. Őszintének kell lenned hozzá.

- És ha megkérdezi, hogy miért?

- Mondd el neki, hogy nem tudod, miért. Ne ígérj meg semmit.

Holnaptól Kelsea-nek kell végigcsinálnia.

- Mikor találtad ki ezt?

- Volt rá időm vezetés közben.

- És ha az apát nem érdekli az egész? Ha nem hisz neki?

- Akkor fogd a slusszkulcsot, és menj el a legközelebbi kórházba!

Vidd magaddal a naplódát is!

Ahogy hallgattam Rhiannont, minden részlet a helyére került.

Hátradőlt az ágyon.

- Gyere ide! - mondta. Most nem csókolóztunk, helyette átölelte törékeny testemet.

- Nem tudom, hogy csinálom végig - suttogtam.
- Pedig meg tudod csinálni - felelte. - Biztos vagyok benne.

Egyedül voltam Kelsea szobájában, mikor az apja megérkezett. Hallottam, ahogy ledobja a kulcsait, aztán kivesz valamit a hűtőből. Hallottam, hogy a szobájába megy, majd visszajön. Nem köszönt be nekem. Azt sem tudtam, észre- vette-e egyáltalán, hogy itthon vagyok.

Öt perc telt el. Már tíz perc. Végül értem kiáltott. - Vacsora!

Nem hallottam az előkészületeket, ezért nem lepett meg túlságosan, amikor megláttam a KFC-s papírvödröt az asztal közepén. Apám már bele is harapott egy csirkecombba.

A menetrend a következő volt: a férfi bevitte a vacsoráját a nappaliba a tévé elé, a lány pedig a saját szobájába. Aztán az este további részében ott is maradtak.

Ma este viszont változott a program. Ma este Kelsea köszönés helyett annyit mondott: - Meg akarom ölni magam.

Azt hiszem, először meg sem hallotta.

- Tudom, hogy nem ezt akarod hallani tőlem - folytattam -, de ez az igazság.

Megállt a kezében a csirkecomb.

- Miket beszélsz? - kérdezte.
- Meg akarok halni - ismételt meg.
- Ugyan már - felelte. - Ez most komoly?

Kelsea helyében valószínűleg már kivonultam volna a konyhából. Feladtam volna.

- Segítséget kell szerezned nekem - mondtam. - Régóta fontolgatom az öngyilkosságot. — Letettem az asztalra a nap

lót, majd felé toltam. Tudtam, hogy ezzel elárulom Kelsea-t, és szörnyen is éreztem magam miatta, de a fülemben csengtek Rhiannon biztató szavai, hogy helyesen cselekszem.

Kelsea papája letette a csirkecombot, és felkapta a naplót. Belelapozott. Megpróbálom megfejtetni az arckifejezését. Látom rajta, hogy tudni sem akar az egésztől. Gyűlöli ezt a cirkuszt. De nem a lányát. Ezért is olvassa tovább rendületlenül.

- Kelsea - mondja elhaló hangon.

Bárcsak láthatná most Kelsea az apja arcát! Egy világ omlott össze benne. Talán most ráébredne, ha csak egy rövid időre is: bár neki nem számít a külvilág, a külvilágnak számít Kelsea.

- Ezt tényleg komolyan gondoltad? - kérdezte tőlem újból.

Bólintottam.

- Akkor... mihez kezdünk?

Elég bután hangzott a szájából a kérdés, de nem akartam továbbfeszíteni a húrt.

- Segítséget kell kérnünk - magyaráztam neki. - Már holnap reggel elindulunk, és keresünk egy rendelőt, ami szombaton is nyitva van. Valószínűleg gyógyszer is kell majd szednem. És mindenképpen beszélnem kell egy orvossal. Nagyon régóta tart már ez az állapot.

- De hát miért nem szóltál róla előbb?

*És te miért nem vetted észre rajtam?* A nyelvemen volt a kérdés, de inkább nem szóltam. Nincs most erre időnk. Különben meg magától is rájöhetett már, hogy mit mulasztott.

- Ez most nem számít. Foglalkozzunk a mával, ne a múlttal. Én segítséget kérek, neked pedig meg kell szerezned számomra a segítséget.

- Biztos vagy benne, hogy várhatunk vele reggelig?

- Ma éjjel nem teszek kárt magamban. Holnap viszont rajtam kell tartanod a szemed. Ne engedd, hogy meggondoljam magam! Mert lehet, hogy megteszem. Lehet, hogy

letagadom az egész beszélgetésünket. Legyen nálad a naplóm. Ebben leírtam az igazságot. Ha vitatkoznék, ne hagyd rám, vágj vissza! Akár a mentőket is kihívhatod.

- A mentőket?

- Igen, apa. Ennyire komoly a helyzet.

Kelsea nagyon régen szólíhatta így az apját. A férfi ettől elsírta magát.

Csak álltunk ott, és bámultunk egymásra némán.

- Azért egyél valamit - szólalt meg végül Kelsea édesapja. Kivettem pár darab csirkét a vödörből, és a szobámbavittem. Elmondtam mindent, amit tudtam.

Kelsea majd elmeséli a többit is.

Hallottam, ahogy a férfi fel-alá járkál a lakásban. Hallottam, hogy beszél valakivel telefonon, és reméltem, hogy segítséget kér valakitől, mint ahogyan én is kértem Rhiannon segítségét. Hallottam, hogy megáll Kelsea ajtaja előtt, és hallgatózik, mert benyitni fél. Elkezdtem mocomogni, hogy hallja, ébren vagyok, élek.

Végül aggodalmas sóhajaira aludtam el.

## 6006. nap

Csörög a telefonom.

Érte nyúlok, arra számítok, hogy Rhiannon keres.

Még ha tudom is, hogy lehetetlen.

A kijelzőn egy név jelenik meg. Austin.

A kedvesem.

- Halló? - szólok bele.

- Hugo! Ébresztő, reggel kilenc óra! Egy óra múlva ott leszek nálad. Addig kapd össze magad, szivi!

- Jó, jó - mormoltam.

Egy óra alatt sok mindent el lehet végezni.

Először is felkelek, aztán lezuhanyozok és felöltözöm. Hallom, ahogy a szüleim a konyhában hangosan beszélgetnek egy számomra ismeretlen nyelven. Spanyolnak vélem, de mégsem az, akkor viszont portugál. Az idegen nyelvek nem kifejezetten a barátaim - bár néhányukból megütöm a kezdő szintet, mégsem tudok az alteregóim memóriájában kellő gyorsasággal olvasni ahhoz, hogy folyékonyan beszéljek bármelyiken is. Azt azonban látom Hugo memóriájából, hogy a szülei brazilok. Nos, ettől még egy fikarcnyival sem fogom jobban érteni őket, ezért be sem megyek a konyhába.



Austin felveszi Hugót, hogy aztán együtt menjenek melegfelvonulásra Annapolisba. Két barátjuk, William és Nicolas is velük tart. Az esemény fel van jegyezve Hugo naptárában, és a memóriájában is megtaláltam.

Szerencsére Hugo szobájában találtam egy laptopot. Hétvége van, az iskolai számítógépekhez nem férhetek hozzá, ezért kockáztatok. Gyorsan belépek a postafiókomba, és megnyitom Rhiannon e-mailjét, amit tíz perccel azelőtt küldött.

A,

remélem, tegnap rendben ment minden! Az imént hívtam őket, de nem vették fel a telefont. Gondolod, hogy orvoshoz mentek? Én mindenestre jó jelnek veszem.

Addig is, küldök egy linket, amit szerintem látnod kellene. Kezdenek elfajulni a dolgok.

Ma hol vagy?

R

A linkre kattintottam, mire megjelent egy baltimore-i bulvárújság oldala. Öles betűk harsogták:

### *AZ ÖRDÖG KÖZTÜNK ÉL!*

Nathan sztoriját olvashattam alatta, de nemcsak az övét, hanem még öt-hat személyét is a környékről, akik állították, hogy őket is megszállta az ördög. Nagy megkönnyebbülésemre, Nathanen kívül egyikük sem volt ismerős szá-

momra. Idősebbek is voltak nálam. És állításuk szerint az ördög egy napnál tovább vert tanyát bennük.

Az újságíró lehetett volna tárgyilagosabb is, de nem, minden tanú beszámolóját készpénznek vette. Mi több, linkeket pakolt a cikk alá, melyek további esetekről számoltak be - halálra ítélt bűnözők hivatkoztak arra, hogy ördögi sugallatra cselekedtek, és hatalmukkal visszaélő politikusok és prédikátorok is hasonlóképp nyilatkoztak.

Gyorsan átfutottam a Nathanról megjelent híreket, és újakat is találtam közöttük. Úgy tűnik, egyre nagyobb nyilvánosságot kap az ügy: már nemcsak a bulvármédia és a blogok foglalkoznak vele, hanem az evangélikus közösség is.

A cikkekben kizárólag egy embertől idéznek, aki viszont ugyanazt hajtogatja.

Ezek az esetek egyértelműen démoni erők jelenlétére utalnak - állítja Anderson Poole tiszteletes, aki Daldryval is konzultált. - A delikvensek megszállta az ördög, kétség sem férhet hozzá.

A dolog nem ért váratlanul minket - folytatja Poole. - Társadalmunk nyitva tart egy ajtót a gonosz számára, így nem csoda, hogy az besétál rajta.

Az emberek elhiszik az ilyen dumákat. A cikkek és a blogok alatti hozzászólásokban rengetegen bizonygatják, hogy az ördög mindenütt jelen van.

Bár tudom, hogy nem kéne, mégis írok egy rövid e-mailt Nathannek.

Nem én vagyok az ördög.

Elküldöm, de nem érzem tőle jobban magam.

Rhiannonnak is írok, elmesélem neki, mi történt tegnap este Kelsea-éknél. Megemlítem, hogy ma Annapolisban leszek, és leírom, milyen pólót húzok és milyen a külsőm.

Kintről dudaszót hallottam, aztán megpillantottam Austin autóját. Végigszáguldottam a konyhán, miközben odavettem egy „szia”-t Hugo szüleinek. A kocsiban elrendeztük, hogy ki hol üljön: William Nicolasszal hátra szállt be, én pedig a barátom mellé kerültem, aki egy csodálkozó pillantással felmérte az öltözékeket. - Ezt vetted fel a paradéra? - Lehet, hogy melléfogtam.

Az úton vidám cseverészés folyt köröttem, nekem azonban máshol jártak a gondolataim.

Nem kellett volna elküldeném azt az e-mailt.

Egyetlen sor volt csupán, mégis túl sokat elárult rólam.

Annapolisban aztán Austin igazán elemében érezte magát.

- Ugye, milyen nagyszerű itt? - kérdezte öt percenként.

William, Nicolas és én engedelmesen bólogtunk. Valójában az annapolisi melegfelvonulás egyáltalán nem volt átgondolt. Mintha az ott állomásozó tengerészek egy napra meleg-szerkót öltöttek volna, a szedett-vedett nézősereg meg őket ünnepelte.

Szép, napos idő volt, amitől még lelkesebbek lettek a népek. Austennel kézen fogva sétálgattunk fel-alá, mint az ovisok. Hugo joggal élvezte volna az egészet, hiszen ez az ő napja volt. Nem az ő hibája, hogy mégsem így alakult.

Tekintetemmel akaratlanul is Rhiannon után kutattam a tömegben. Austin időnként rákérdezett.

- Ismerőst láttál?

- Nem - feleltem őszintén.

Rhiannon nem jött el. Talán mert nem tudott. Úgy éreztem, bolondot csinálok magamból, ha elvárom tőle, hogy

rögtön mellettem teremjen, valahányszor hívom őt. Neki is megvan a saját élete.

Közben egy tiltakozó csoporthoz értünk. Egyáltalán nem értettem őket. Ennyi erővel akár a vörös hajú emberek ellen is tiltakozhatnának.

Tapasztalataim szerint nincs különbség a vágy és a szerelem fajtái között. Nem a neme, hanem az egyénisége alapján szeretek bele valakibe. Tudom, hogy egyesek ezt nehezen értik meg, számomra azonban nyilvánvaló.

Emlékszem, Rhiannon is tétovázott, amikor Kelsea-ként megcsókoltam. Remélem, nem az érzéseiben kételkedett. Sokféleképp lehet értelmezni azt a momentumot.

Az egyik tiltakozó tábláján a *Homoszexualitás - az ördög műve* felirat szerepelt. Újból megfogalmazódott bennem, hogy milyen magától értetődő az emberek számára az ördögben látni minden félelmük megtestesülését. Pedig pont fordítva működik a dolog. A gonosz senkit sem kényszerít semmire. Ezzel szemben az emberek elkövetik a gonoszságaikat, aztán az ördögi sugallatra fogják az egészet.

Austin persze a tiltakozók csoportja előtt állt le velem csókolózni. Tudtam előre.

Megpróbáltam ráhangolódni. Elméletben vele voltam, de mégsem tudtam átadni magam a pillanatnak. Vezényszóra nem megy.

Austin észrevette. Nem szólt egy szót sem, de észrevette.

Szerettem volna megnézni az e-mailjeimet Hugo telefonján, de Austin egy pillanatra sem tágitott mellőlem. Amikor William és Nicolas elmentek ebédelni, Austin bejelentette, hogy mi is csinálunk magunknak programot.

Azt hittem, ebédelni fogunk, ehelyett betértünk egy menő ruhaüzletbe, és a következő egy órában Austin ruhákat

próbált. Én a próbafülke előtt várakoztam, ő pedig időnként kikérte a tanácsomat, majd hirtelen behúzott a függöny mögé, és megcsókolt. Nem ellenkeztem, de közben azon járt az eszem, hogy ha bent vagyok, Rhiannon nem fog megtalálni.

Míg Austin azon morfondírozott, hogy elég szűk-e a farmer, amit felpróbált, nekem Kelsea-n járt az eszem. Vajon aláveti-e magát a kezelésnek, vagy továbbra is tagadja a problémáit, és elutasítja a segítséget? Elképzeltem azt is, ahogy az ikrek a szobájukban éppen a számítógépükön játszanak, és fogalmuk sincs arról, mi történt velük valójában a héten. Roger Wilson is eszembe jutott, talán már a holnapi misére készül.

- Nos, mi a véleményed? - kérdezte Austin.
- Mindegyik remekül áll - feleltem.
- Meg sem nézted.

Igaza volt. Tényleg rá sem néztem.

Odafordultam hozzá. Muszáj koncentrálnom.

- Tetszenek - mondtam Austinnak.
- Nekem viszont nem - felelte, majd elviharzott a próbafülkébe.

Képtelen voltam azonosulni Hugóval. Belenéztem a memóriájába, és láttam, hogy pontosan egy évvel ezelőtt, ezen a felvonuláson jött össze Austinnal. Akkor már ismerték egymást egy ideje, de valahogy nem jutottak tovább a barátságnál, pedig már egyértelmű volt köztük a vonzalom. Amikor egy huszoneves pár sétált el mellettük kézen fogva, Austin megjegyezte.

- Mi is lehetnének ilyenek tíz év múlva.
- Vagy akár tíz hónap múlva - felelte Hugo.
- Vagy tíz nap múlva - mondta Austin.

- Vagy tíz perc múlva - felelte Hugo.
- Vagy tíz másodperc múlva - mondta végül Austin. Ezután mindketten elszámoltak tízig, és a nap hátralevő részében már kézen fogva sétálgattak. Így kezdődött.  
Hugo biztosan emlékezne rá.  
Én viszont nem.

Austin kiszúrta, hogy valami nem stimmel Hugóval. Üres kézzel jött vissza a próbafülkéből, majd rám nézett, és így szólt.

- Menjünk innen. Nem akarom folytatni ezt a párbeszédet, és főleg nem itt.

Magunk mögött hagytuk az ünneplő tömeget, és lementünk a vízhez. Austin talált egy félreeső padot. Alighogy letelepedtünk, rázendített.

- Mégis mi van ma veled? - kérdezte tőlem. - Oda sem figyelsz arra, amit mondok. Folyton ide-oda jár a tekinteted, mintha keresnél valakit. És mintha egy kőszobrot csókolnék. Ma is, és máskor is. Pedig azt mondtad nekem, hogy még nem akarod feladni. Azt hittem, már kimáasztál az érzelmi gödörből, ahova pár hete kerültél. Biztos voltam benne, hogy rajtam kívül nincs más, mivel ezt mondtad nekem. De már elbizonytalanodtam. Nem vagyok olyan rugalmas, hogy úgy tegyek, mintha minden rendben lenne, mikor legszívesebben kihátrálnék ebből a kapcsolatból.

- Austin, nagyon sajnálom - nyögtem.
- Szeretsz te még engem egyáltalán?

Fogalmam sem volt róla, hogy Hugo szereti őt, vagy sem. Ha belekukkantanék az emlékeibe, valószínűleg mindkettőre találnék igazolást. Így viszont nem válaszolhatok őszintén erre a kérdésre.

- Az érzelmeim nem változtak - feleltem végül. - Csak olyan szórakozott vagyok ma. Semmi baj veled, hidd el.

Austin felnevetett. - Na és az évfordulónkkal mi lesz? Az sem érdekel?

- Nem ezt mondtam. Csak tudod, a hangulatom...

Austin megrázta a fejét.

- Elég volt ebből, Hugo. Nem folytathatjuk így.

- Szakítani akarsz velem? - kérdeztem tőle remegő hangon. Nem hiszem el, hogy ezt teszem velük!

Austin kiérezte a félelmet a hangomból, rám nézett, és folytatta.

- Nem szeretném, ha egész nap gyötörnénk egymást - mondta engedékenyebben. - De szerintem te sem.

Nem hiszem, hogy Hugo pont ma akar szakítani Austinnal. Mindenesetre ezt holnap is megteheti.

- Jaj, te - mondtam. Austin odabújt hozzám, én pedig a vállára hajtottam a fejem. Így üldögéltünk egy darabig, és a kikötőben horgonyzó hajókat nézegettük. Megfogtam a kezét. Amikor felé fordultam, láttam, hogy könnyes a szeme.

Megcsókoltam, és éreztem, hogy ez a csók most más, mint az előző. Ebben szerelem van. Így köszöntem meg neki, hogy nem szakított velem. Legalább még egy napig.

Sokáig maradtunk a parádén, és a nap hátralévő részében odaadó szerelmesként viselkedtem. A Village People „In the Navy” számára pedig felszabadultan ugrándoztam Austinnal, Williammel, Nicolasszal és a több száz meleggel együtt a tömegben.

Tekintetemmel folyton Rhiannont keresem, de már csak akkor, mikor Austin nem figyel oda. Egy idő után csalódottan feladom.

Otthon aztán egy e-mail vár tőle.

A,

sajnálom, de nem sikerült eljutnom Annapolisba - közbejött valami.

Esetleg holnap?

R

Kíváncsi lettem volna, mi jöhetett közbe. Feltételezem, hogy Justinhoz lehetett köze, egyébként elmondta volna nekem, nem igaz?

Ezen rágódtam, amikor Austintól jött üzenetem, mely szerint nagyszerűen érezte magát aznap. Visszaírtam neki, hogy én is pontosan így vagyok vele. Reménykedtem benne, hogy másnap Hugo is így fog visszaemlékezni rá, mert ha tagadná, Austin kezében ott a bizonyíték.

Hugo anyukája bejött a szobába, és portugálul kezdett magyarázni valamit, aminek a felét, ha megértettem.

- Fáradt vagyok - mondtam neki, persze nem portugálul - Lefekszem aludni.

Nyilvánvaló volt, hogy nem a megfelelő választ adtam a kérdéseire, de csak a fejét ingatta fiacskája nyegle modora miatt, aztán kiment.

Mielőtt nyugovóra tértem volna, még egyszer belenéztem az e-mail fiókomba.

Nathan írt.

Mindössze két szót.

**Bizonyítsd be!**



## 6007. nap

Másnap reggel Beyoncé testében ébredek.

Nem, nem az igazi Beyoncéban, hanem valakiében, aki nagyon hasonlít rá. Ott domborodik mindene, ahol kell.

Kinyitom a szemem, de homályosan látok. Az éjjeliszekrényen a szemüvegem után matatok, de nem találok. Erre kibotorkálok a fürdőszobába, és felhelyezem a kontaktlencséimet.

Aztán a tükörbe pillantok.

Nem vagyok sem csinos, sem szép.

Hanem tetőtől talpig lélegzetelállító.

Annak örülök a legjobban, ha vonzó vagyok, de nem feltűnően vonzó. Ilyenkor az emberek nem néznek rám utálkozva, hanem pozitív benyomást keltek, de mégsem a külsőm függvényében viszonyulnak hozzám. Utóbbinak ugyanis megvannak az előnyei, de az árnyoldalai is.

Ashley Ashton életét viszont egyértelműen a külseje határozza meg. A szépség természet adta ajándék, de ez a lány arra használja, hogy rá építkezve egyenesen lenyűgözőnek

tűnjön. Biztos vagyok benne, hogy komplett szépítkezési programon esik át minden reggel.

Mindenesetre én nem kérek belőle. Az ilyen lányokat, mint Ashley, legszívesebben alaposan megráznám, és elmagyaráznám nekik, hogy hiába harcolnak ellene, a tini megjelenést nem tudják a végtelenségig fenntartani. A vonzó külsőnél számtalan értékesebb dolog akad az életben, amire a jövőnket alapozhatjuk. Azonban nem áll módomban ezt az üzenetet közvetíteni, így egyetlen eszköz maradt számomra, hogy kinyilvánítsam tiltakozásomat: szándékosan nem szedem ki a szemöldökeimet.

A lány memóriájából kiderítem, hol is vagyok, és örömmel állapítom meg, hogy csupán negyedórányi távolságra Rhiannontól.

Biztató előjel.

Bejelentkezem a postafiókomba, és lám, már vár rám egy üzenet.

A,

ma éppenséggel ráérek. Anyának azt mondtam, dolgom

van.

Te is ráérsz?

R

De még mennyire!

Rögtön meg is írtam neki.

Ashley szülei elutaztak a hétvégére, és a lány bátyjára, Claytorna hagyták a házat. Tartottam tőle, hogy kellemet

lenkedni fog, de szerencsére többször is kijelentette, hogy rengeteg dolga van. Megnyugtattam, hogy nem fogok lábatlankodni.

- Mész valahova? - kérdezte.

Rendes körülmények között, ha egy lány bátyja ilyen kérdést tesz fel, az arra utal, hogy túl kihívónak találja annak öltözékét. Ebben az esetben viszont pont az ellenkezőjéről lehet szó: Ashley megjelenését túl visszafogottnak találta.

Én magam nem igazán bánom, viszont tiszteletben kell tartanom Ashley véleményét is. Úgyhogy visszamegyek a szobámba átöltözni, és a sminkemet is megigazítom.

Bámulatos, hogy ez a lány mit meg nem tesz azért, hogy élete minden egyes percében feltűnő jelenség maradjon. Mintha valaki nagyon alacsony vagy éppen nagyon magas lenne, és ennek következtében más perspektívából szemlélné a világot. Ha pedig az emberek másnak látnak, mint annak előtte, te is másképp fogsz rájuk tekinteni.

Hiszen még a saját bátyja sem viselkedne vele tekintélytisztelően, ha Ashley átlagos külsejű lenne. A srácnak ugyanis szeme sem rebbent, amikor bejelentettem, hogy a napot egyik barátommal, Rhiannonnal fogom tölteni.

Hiába, ha valakinek a szépsége vitathatatlan, akkor ő maga, és a megnyilvánulásai is megkérdőjelezhetetlenné válnak.

Amikor beszálltam mellé az autóba, Rhiannonból kirobbant a nevetés.

- Te most viccelsz velem - mondta.

- Miért is? - kérdeztem, aztán rájöttem.

- Szerinted? - ugratott tovább. Örültem neki, hogy jó kedve van, ugyanakkor kényelmetlenül is éreztem magam.

- Tudod, te vagy az első, aki folyton más alakban lát engem. Nem vagyok hozzászokva. És tartok a reakcióidtól is.

Ettől aztán elkomolyodott.

- Sajnálom. Csak éppen nehéz téged elképzelnem ennek a káprázatos fekete csajnak a bőrében. Emlékeztetnem kell magamat, hogy ő te vagy.

- Tőled függ, miként látsz engem. Én egészen ki vagyok békülve a mai külsőmmel.

- Nekem viszont szükségem lenne még egy kis időre, hogy hozzászokjam, rendben?

- Rendszerben van. Most pedig hova menjünk?

- Mivel múltkor az óceánparton jártunk, most talán mehetnénk az erdőbe.

- Akkor hát, indulás!

Nem olyan volt, mint múlt alkalommal. Bár szólt a rádió, mi mégsem énekeltünk vele. Egymás mellett ültünk, mégis máshol jártak a gondolataink.

Szerettem volna megfogni a kezét, de éreztem, hogy nem örülne neki. Ő sem nyúlt az én kezemért. Ez a baj azzal, ha valaki gyönyörűnek születik - az emberek azt gondolják róla, hogy hozzá sem lehet szólni, és szinte érinthetetlen. Meg az is a baj, hogyha valaki hozzám hasonlóan minden reggel más testében ébred - az előzmények ott vannak, de láthatatlanul. Különbözniük kell a korábbi emlékektől, mivel én is különbözöm az alteregómtól.

Egy kicsit elbeszélgettünk Kelsea-ről; Rhiannon tegnap felhívta őket, hogy kiderítse, mi történt azóta. A lány apja vette fel a telefont, mire Rhiannon Kelsea barátjaként mutatkozott be, és érdeklődött felőle. A férfi annyit mondott, hogy a lányának elintéznivalója akadt, és ennyiben is maradtak. Rhiannonnal ezt mindenesetre jó előjelnek vettük.

Ezután erről-arról beszélgettünk. Szerettem volna, ha Rhiannon feloldódik végre, és megint úgy viszonyulnánk egymáshoz, mint a szerelmesek. De csak nem sikerült.

Közben egy parkba értünk, ahol Rhiannon talált számunkra egy félreeső helyet a piknikezésre. Aztán igencsak meglepődtem, amikor kiemelte az elemőzsiával teli kosarat a csomagtartóból.

Volt abban sajt, bagett, humusz, olajbogyók, saláta, sült krumpli és salsaszósz.

- Vegetáriánus vagy? - kérdeztem a sok finomságra mutatva.

Rhiannon bólintott.

- És miért döntöttél így?

- Van egy elméletem. Amikor meghalunk, az összes állat, amit életünk folyamán megettünk, bosszút áll rajtunk, és ők fognak felfalni minket. Ha tehát húsevő vagy, a purgatóriumban egy darabig elrágódnak majd rajtad egykori áldozataid.

- Komolyan?

Felnevetett. - Dehogyan. Csak elegendem van már ebből a kérdésemből. Azért vagyok vegetáriánus, mert szerintem helytelen dolog elpusztítani érző lényeket. És a természettel szemben is nagy kitolás.

- Való igaz. - Nem árultam el, hányszor fordult már elő velem, hogy véletlenül húst ettem egy vegetáriánus testében. Nem mindig jut eszembe, hogy az efféle dolgokat is ellenőriznem kell. Legtöbbször a haverok emlékeztetnek rá. Egyszer például egy vega srác bőrében rosszul lettem a McDonald's-ban.

Falatozás közben cseverésztünk. Az igazi beszélgetés pedig akkor kezdődött, amikor elpakoltuk az ételt, és sétára indultunk az erdőben.

- Szeretném tudni, hogy mit akarsz tőlem - kezdte Rhiannon.
- Szeretném, ha egy pár lennénk - csúszott ki a számon gondolkodás nélkül.

Egy darabig némán bandukoltunk.

- Tudod jól, hogy ez nem lehetséges.
- Nem, nem tudom.

Rhiannon megállt, és kezét a vállamra tette.

- Pedig muszáj elfogadnod a tényt. Barátkozhatunk, haverkodhatunk, de egy pár sosem leszünk.

Hülyeség volt a részemről, de azért megkérdeztem. - De miért nem?

- Hogy miért? Mert egyik reggel majd az ország túlsó felén ébredsz fel. Mert valahányszor találkozunk, úgy érzem, egy ismeretlennel randizom. Mert nem számíthatok rád igazán. És ettől függetlenül sem tudnám veled elképzelni. így nem.

- Ezt meg hogy érted?

- Nekem ez így túl sok. Túl tökéletes vagy. El sem tudom képzelni veled... most.

- De ez nem én vagyok. Miért nem engem nézel?

- Mert nem látlak mögötte téged! És ott van nekem Justin is. Rá is tekintettel kell lennem.

- Nem, nem kell.

- Ezt majd én eldöntöm, rendben? Hány órát töltöttél a bőrében? Tizenégyet, tizenötöt? Mit tudtal meg róla ennyi idő alatt? És rólam?

- Te nem szereted Justint, csupán sajnálatból vagy vele. Hidd el nekem, láttam már ilyet korábban is. De tudod, mi történik a lányokkal, akik az ilyen reményvesztett fickók mellett maradnak? Ők is lecsúsznak velük együtt.

- Nem tudsz rólam semmit.

- De tudom, hogy működnek az ilyen kapcsolatok. Tudom, milyen Justin. Fele annyit sem törődik veled, mint amennyit te törödsz vele, és amennyit én törődök veled.

- Ebből elég! Hagyd abba!

De nem tudtam leállni. - Szerinted mi történne, ha ebben a testben találkozna velem? Ha mindhárman elmennénk bulizni? Odafigyelne rád? Hiszen nem is törődik veled igazán. Szerintem sokkal jobb nő vagy, mint Ashley. De te elhiszed, hogy Justin ellen tudna neki állni? Hogy nem használná ki a helyzetet?

- Justin nem olyan.

- Valóban? Biztos vagy ebben?

- Rendben - vágta rá Rhiannon. - Felhívom.

Élénken tiltakoztam, ő azonban már nyúlt is a telefonjáért. Amikor Justin felvette, Rhiannon elújságolta neki, hogy egyik barátnője a városba érkezett, és szeretne találkozni vele is. Esetleg egy vacsora együtt? Justin beleegyezett, igaz csak akkor, amikor megtudta, hogy a barátnő fizet.

Miután letette, csak tengtünk-lengtünk.

- Most boldog vagy? - kérdezte kedvetlenül.

- Nem is tudom - feleltem őszintén.

- Én sem.

- Mikor találkozunk Justinnal?

- Hatkor.

- Rendben - feleltem. - Addig pedig mesélek neked magamról, te meg cserébe mesélsz nekem magadról.

Sokkal egyszerűbb valódi, körülhatárolt dolgokról beszélgetnünk. Akkor nem kell folyton emlékeztetni magunkat, mi igaz, mi nem, és van-e értelme egyáltalán.

Rhiannon arra volt kíváncsi, vajon mikor tudatosult bennem, hogy más vagyok, mint a többiek.

- Négy-öt éves lehettem. Nyilván korábban is észrevettem, hogy naponta változik a külsőm, mint ahogyan a családom tagjai is naponta változnak körülöttem. Mindig volt mellettem valaki, aki a gondomat viselte. Akkoriban azt gondolhattam, minden reggel új élet kezdődik számomra. Ha valamit nem tudtam, vagy rosszul csináltam, akkor a felnőttek kijavítottak. Nem származott belőle különösebb probléma. Azzal is könnyedén meg tudtam birkózni, hogy egyik nap fiú vagyok, másnap meg lány. Mintha csak az öltözködésen múlna az egész.

Akkor kezdett felnyílni a szemem, amikor felfigyeltem arra a kifejezésre, hogy „holnap”. Holnap ezt fogunk csinálni, meg azt fogjuk csinálni. Együtt. És hiába bizonygattam, hogy holnap már nem leszünk együtt, csupán fura pillantásokat kaptam. Aznapi szüleim pedig nem értették, miért vagyok olyan zaklatott.

Egy idő után felmerült bennem, hogy vagy az emberekkel van baj, vagy velem. Vagy megjártsszák, hogy másnap is együtt leszünk, vagy én vagyok az, aki elmegy onnan.

- Megpróbáltál kitartani az igazad mellett? - kérdezte Rhiannon.

- Biztosan - feleltem. - De már nem emlékszem rá. Említettem neked, hogy sírtam és ellenkeztem, de egyébként? Ki emlékszik arra, mi történt vele ötévesen?

Rhiannon megvonta a vállát. - Én emlékszem rá, hogy anyám elvitt a nővéremmel együtt a cipőboltba, mielőtt elkezdődött volna az ovi. Emlékszem, akkoriban tanultam meg: zöld lámpánál indulhatunk, pirosnál pedig meg kell állni. Kiszíneztem őket a füzetemben. A sárgánál a tanárunk kissé tanácstalan volt, hogyan is magyarázza meg a jelentését, míg végül abban maradtunk, tekintsünk rá úgy, mintha az is piros lenne.



- Emlékszem, milyen gyorsan megtanultam a betűket - vettem át a szót. - Meg is leptem vele alaposan a tanáraitam. Aztán meg azon lepődhetek meg, hogy másnapra mindent elfelejtettem.

- Nem hiszem, hogy egy öt éves egyáltalán észrevenné, hogy kiesett egy nap az életéből.

- Talán.

- Tudod, azóta is kérdezgetem Justint; arról a napról, amikor beleköltöztél. Bámulatos, hogy milyen hamis emlékképei maradtak! Elfogadja, hogy az óceánparton voltunk, de arra már nem emlékszik, ami ott történt.

- Az ikrek közül James viselkedett így. Nem tűnt fel neki semmi. Amikor azonban megkérdeztem tőle, hogy sikerült a randija veled a kávézóban, semmire sem emlékezett. A Starbucks, mint helyszín beugrott neki, de az események már nem.

- Talán tőled függ, mire fognak emlékezni másnap.

- Ez már nekem is eszembe jutott. Bárcsak tudnám!

A fák közé sétáltunk, megérintettük őket.

- És mi a helyzet a szerelemmel? - kérdezte Rhiannon. - Voltál már valaha szerelmes?

- Nem tudom, hogy az volt-e. Itt-ott megtetszett valaki, és előfordult, hogy sajnáltam őket otthagyni.

Aztán volt egy-két ember, akiket megpróbáltam utána felkutatni, de nem jött össze. Brennan viszont más eset volt.

- Meséj róla!

- Egy évvel ezelőtt történt. Egy moziban dolgoztam, a srác meg eljött a városba az unokatesóját meglátogatni. Amikor pattogatott kukoricáért ment, kicsit flörtöltünk, mert... mindketten éreztük a szikrát. Egyszerű kis mozi volt, előadások alatt nem is akadt dolgom. Brennan valószínűleg lemaradt a film második feléről, mert egyszer csak kisurrant hozzám dumálni. Én meg elmeséltem neki a film tartalmát,

hogy meglegyen az alibije. Végül elkérte az e-mail címemet, én pedig létrehoztam egy új postafiókot magamnak.

- Ahogyan az én esetemben is.

- Pontosan. Még akkor este írt nekem, és csak másnap utazott haza Mainzbe, ami igencsak kapóra jött nekem, hiszen így a kapcsolatunk online keretek között **maradhatott**. A moziban névvel ellátott kítűzöt kellett viselnünk, így aztán a keresztnévem adott volt, kitaláltam hozzá egy vezetéknévemet, és felállítottam egy hamis profilt az alteregóm képeivel. Úgy emlékszem, Iannek hívták.

- Ó, vagyis aznap fiú voltál?

- Igen - válaszoltam. - De hát számít ez?

- Nem - mondta bizonytalanul. - Azt hiszem, tényleg nem. - Pedig egy kicsit számított, éreztem. Rhiannonna k lesz mit átgondolnia otthon.

- Ezután szinte naponta váltottunk e-mailt. Meg chateltünk is. Nem mondhattam el neki, mi az igazság különböző helyekről küldtem neki az e-maileket -, és közben úgy éreztem, végre van valami, ami a világon csak az enyém. Ilyet addig még nem tapasztaltam. Egyetlen probléma volt csupán: a srác többet akart. Több fotót. Aztán Skype-on akart beszélgetni. Rá egy hónapra meg kitalálta, hogy találkozzunk megint. Közeledett a nyári szünet, a rokonai pedig újból meghívták.

- Hohó!

- Hohó, bizony! Nem tudtam, mit tegyek. Hiába próbáltam kitérni a téma elől, ő annál inkább erőltette. Egy idő után már nem is beszélünk másról. Ha el is **kanyarodtunk** ettől a témától, ő folyton visszatért rá. Úgyhogy véget kellett vetnem a kapcsolatunknak. Egyszerűen nem volt jövője.

- És miért nem mondtad el neki az igazat?

- Mert úgy gondoltam, hogy nem hitte volna el. Meg, nem is bíztam a srácban.

- Szóval te szakítottál vele?
- Igen. Azt mondtam neki, hogy összejöttem valakivel, és elküldtem annak a srácnak a fotóit, akiben aznap lakoztam. Megváltoztattam a profilomon a kapcsolati státuszomat is. Ezek után Brennan szóba sem állt velem.
- Szegény.
- Csúnya vége lett, az biztos. Én pedig megfogadtam, hogy többé nem bonyolodom virtuális kapcsolatokba. Mi értelme, ha a végén nem fordul át valóságosba? Nem adhatom meg ezt az esélyt senkinek, legfeljebb hamis reményt táplálhatok bennük.
- Na meg belebújhatsz a szerelmük bőrébe egy napra. De még az sem garantált - jegyezte meg Rhiannon.
- Úgy van. Viszont nem szeretném, ha elfelejtenéd, hogy veled kivételt tettem. Téged nem akarlak megtéveszteni. Te vagy az első, akinek elmeséltem a történetemet.
- Fura, hogy azt hiszed, az emberek nem szoktak álprofilok mögé rejtőzni. Fogadni mernék, hogy ezt sokan megteszik, anélkül, hogy aztán valaha is felfednék az igazságot. És még csak nem is ébrednek minden nap másik testben.
- Ezt hogy érted?
- Rhiannon a szemembe nézett. - Figyelj, teljes őszinteséget azért ne várj tőlem. Azért, mert te megbízol bennem, nekem még lehetnek fenntartásaim. A bizalmat ki kell érdemelni.
- Igazad van.
- Örülök, hogy így gondolod. De most beszéljünk másról. Például arról az időszakról, amikor harmadikba jártál.
- Így hát folytattuk az emlékek felidézését. Rhiannon megtudta, miért kell minden nap tájékozódnom az alteregóim lehetséges ételallergiájáról - nyolcévesen majdnem megfulladtam az epertől -, ő pedig elmesélte miért fél a nyusziktól - nyolcévesen egy Swizzle nevű rosszindulatú nyúl, aki éjje-

lente kiszökdösött a ketrecéből, és ráült az emberek arcára, jól megijesztette. Meséltem neki a világ legjobb anyukájáról, aki egy strandon bizonyított, Rhiannon meg beszámolt arról, milyen érzés minden nap ugyanazzal az anyukával élni, aki néha az örületbe kerget, könnyebb pillanataidban viszont rájössz, hogy senkit sem szerethetsz nála jobban. Kiderült, hogy Maryland államon kívül is jártam már, de csak akkor, ha az alteregóm is. Rhiannon viszont még sohasem ült repülőn.

Továbbra sem értünk egymáshoz. Én nem bántam volna, ő viszont tartotta a távolságot. Bár nem bújtunk össze, és a kezét sem foghattam meg, a szavaink mégis összhangban voltak, így megleégedtem ennyivel.

Visszamentünk a kocsihoz, befejeztük a pikniket, majd sétáltunk és beszélgettünk még egy darabig. Meglepődtünk, mennyi mondanivalónk, történetünk van egymás számára annak ellenére, hogy az életem nyilvánvalóan mozgalmassabbban telt. Miután Rhiannon átlagos életvitele az én szememben vonzó és idegen volt, hirtelen ő is más nézőpontból tekintett a saját életére, és érdekesebbnek látta.

Akár éjfélig is eltársalogtam volna vele, de negyed hatkor Rhiannon a telefonjára pillantott, és így szólt.

- Jobb lesz, ha indulunk. Ne várakoztassuk meg Justint.

Hoppá, majdnem elfelejtettem!

A végeredmény előre kiszámítható. Én egy veszedelmesen jó csaj vagyok. Justin pedig egy tipikus, kanos tini.

Remélem, hogy Rhiannonnak igaza lesz, és Ashley csak arra fog emlékezni, amit akár én, akár a tudata engedélyezünk. Nem mintha hagynám kibontakozni az eseményeket, csupán bizonyítékot keresek Justin gyengeségére.

Rhiannon letért a főútról egy tengeri herkentyűket kínáló étterem felé. Ellenőriztem Ashley memóriájában, hogy

ehet-e kagylót, meg hasonlókat. Érdekes módon a lány bemesélte magának, hogy egy sor táplálékra allergiás, csakis azért, hogy még keményebb diétát tarthasson. De szerencsére a kagyló nem tartozott közéjük.

Amikor beléptünk az ajtón, minden szempár Ashley-re szegeződött. Főleg a középkorú pasasok néztek rá elragadtatva, amihez ő már biztosan hozzászólt, engem viszont kirázott tőle a hideg.

Bár Rhiannon azért aggódott, nehogy megvárakoztassuk Justint, a srác végül tíz perccel utánunk érkezett. Jót mulattam magamban az arckifejezésén: mikor meglátott, leesett az álla. Nyilvánvalóan nem egy ilyen kaliberű lányt képzelt el Rhiannon barátnőjének. Odaköszönt Rhiannonnak, de a pillantásával folyton engem pásztázott.

Leültünk egy asztalhoz. Eleinte annyira lekötöttek Justin reakciói, hogy nem is vettem észre Rhiannonéit. De aztán láttam, hogy egészen magába fordult, hirtelen elcsendesedett, elkomorult. Nem tudtam volna megmondani, hogy a srác jelenléte váltotta ki ezt belőle, vagy az enyém is hozzájárult.

A nap korábbi részét olyan szimbiózisban töltöttük Rhiannonnal, hogy nem voltunk igazán felkészülve erre a találkozásra. Így amikor Justin feltette a kézenfekvő kérdést, hogyan ismerkedtünk össze, és miért nem hallott eddig rólam, kénytelen voltam rögtönözni. Rhiannon számára az efféle apró hazugságok nem magától értetődőek, nekem viszont nélkülözhetetlenek a túléléshez.

Előadtam, hogy Rhiannon anyukája meg az enyém a legjobb barátnők voltak a középiskolában. Jelenleg Los Angelesben élek (mert miért is ne?), és próbafelvételekre járok (mert ilyen külsővel megtehetem). Anyámmal látogatóba jöttünk a keleti partra egy hétre, és mialatt ő találkozgat a régi barátaival, én is beugrottam Rhiannonhoz, akivel természetesen már egy ideje nem láttuk egymást.

Justin úgy tett, mintha csüngene a szavaimon, de csak úgy tett, mintha. „Véletlenül” hozzáértem a lábához az asztal alatt. Úgy tett, mintha nem vette volna észre. Rhiannon is úgy tett.

Közvetlenül viselkedtem, de a jó ízlés határain belül maradtam. Hol Rhiannon kezét érintettem meg, hol Justinét, így elkerültem a feltűnést. Mellékesen pedig megneveztem egy hollywoodi sztárt is, akit egy partin megcsókoltam.

Rá akartam venni Justint, hogy flörtöljön velem, de nem volt rá hajlandó. Különösen, amikor kihozták a vacsoránkat. Ettől kezdve a sorrend a következő volt: kaja, Ashley, Rhiannon. Alaposan beletunkoltam a rákfalatkáimat a tar- tármártásba, és elképzelttem, hogy ordítana velem ezért Ashley.

Vacsora után Justin érdeklődése újból felém irányult. Rhiannon is felélénkült, és Justin keze után nyúlt. Nem húzódott el tőle, de látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát. Én meg ezt jó jelként könyveltem el.

Ezután Rhiannon bejelentette, hogy ki kell mennie a mosdóba. Nosza, itt kínálkozott az alkalom, hogy rávegyem a srácot valami örülségre, amivel bizonyíthatok Rhiannonnak.

Újból hozzáértem a lábához. Most viszont, Rhiannon távollétében, nem húzódott el.

- Szia - mondtam.
- Szia - felelte, és rám mosolygott.
- Mik a terveid? - kérdeztem tőle.
- Vacsora után?
- Igen, vacsora után.
- Még nem tudom.
- Csinálhatnánk együtt valamit - mondtam merészen.
- Rendben.
- Esetleg... csak mi ketten.

Hoppá. Végre leesett neki.

Közelebb húzódtam hozzá. Megérintettem a kezét. - Szerintem jól éreznék magunkat.

Azt akartam elérni, hogy megadja magát nekem, hogy előrúkkoljon a szándékával, hogy felfedje végre az igazi énjét.

Justin körülnézett: egyrészt ellenőrizte, hogy Rhiannon nincs a közelben, másrészt meg azt ellenőrizte, hogy az étteremben a fickók látják-e, mi folyik az asztalunknál.

- Nocsak - mondta.

- Részemről oké - feleltem. - Tetszel nekem.

Hátradőlt a széken. Megrázta a fejét. - Hm...nem.

Túl rámenős vagyok. El kell hitetnem veled, hogy az egész az ő ötlete.

- És miért nem? - tudakoltam.

Olyan pillantást vetett rám, mintha elment volna az eszem.

- Mégis mit gondolsz? - mondta. - Rhiannon miatt. Jézusom.

Vissza akartam neki vágni, de nem jutott hirtelen semmi az eszembe. És már nem is számított igazán, mivel Rhiannon visszatért az asztalhoz.

- Elég volt ebből - mondta. - Fejezd be!

Justin, a hülye, persze azt hitte, ez neki szól.

- Nem csináltam semmit - tiltakozott, és a lábát sürgősen maga alá húzta. - A barátnőd viszont eléggé kivetkőzött magából.

- Elég volt, nem akarom - hajtogatta Rhiannon.

- Rendben van - mondtam. - És sajnálom.

- Sajnálhatod is! - üvöltötte Justin. - Úristen, én nem tudom, hogy mennek a dolgok nálatok Kaliforniában, de itt nem viselkedhetsz így. - Felpattant. Pillantásom az ágyékára vándorolt, és azonnal észrevettem, hogy tiltakozása

ellenére mégis hatással voltam rá. De ezt mégsem mutathattam meg Rhiannonnak feltűnés nélkül.

- Mennem kell - jelentette ki Justin, aztán tüntetőleg megcsókolta a lányt pont az orrom előtt. - Kösz, kicsim - mondta neki. - Holnap találkozunk.

Tőlem el sem köszönt.

Visszaültünk a helyünkre.

- Sajnálom - kezdtem újból.

- Az én hibám - ingatta a fejét. - Tudnom kellett volna.

Vártam, mikor zendít rá... aztán tényleg megkaptam.

- Ugye, megmondtam neked előre? Nem értesz semmit. Nem értesz meg bennünket - mondta.

Kihozták a számlát. Megpróbáltam rendezni, de Rhiannon leintett.

- Nem is a te pénzed - vágta a szemembe. Ez pedig ugyanúgy fáj, mint minden más ezen az estén.

Tudtam, hogy itt van vége. Tudtam, hogy miután hazavisz, felhívja Justint, bocsánatot kér tőle, és kibékülnek.



## 6008. nap

Következő reggel, amint lehetőségem nyílt rá, már mentem is a számítógéphez. De nem érkezett e-mail Rhiannontól. Újból elnézést kértem tőle. És újból megköszöntem neki a tegnapi napot. Amikor elküldünk egy e-mailt, sokszor úgy képzeljük, hogy egyenesen a szívébe talál a címzettnek. Máskor viszont, ahogy most is, inkább olyan érzésem volt, hogy egy feneketlen kútba küldtem.

Bekukkantottam a közösségi oldalakra is, és láttam, hogy Austin és Hugo kapcsolati státuszukban egymást jelölték meg, így fellélegezhettem. Kelsea oldalát csak az ismerősei láthatták. Megbizonyosodhattam róla, hogy egy dolgot már megmentettem, egy másikat pedig megmenthetek.

Emlékeztetnem kellett magamat, hogy a helyzet nem is annyira reménytelen.

Aztán ott volt még Nathan. További híreket közöltek róla. Poole tiszteletes egyre több bizonyítékot szerzett, a hírportálok pedig mindent készpénznek vettek: WILLIAM CARLOS WILLIAMS POOLE TISZTELETESNEK: MAGA AZ ÖRDÖG VETT RÁ, HOGY MEGEGYEM A SZILVÁT.

Ha az okos emberek paródiát csinálnak belőle, ez biztos jele annak, hogy a kevésbé okosak elhiszik.

Mégis mit tehetnék? Náthán bizonyítékokat akar tőlem, nekem viszont nincs olyanom. Csupán a szavamat adhatom, de az meg mit ér?

Ma fiú vagyok, a nevem AJ. Diabéteszem van, úgyhogy meglévő problémáim mellé egy újabb társul. Néhányszor ébredtem már cukorbeteg testében; emlékszem az első alkalom ijesztő volt. Nem mintha ez a betegség irányíthatatlan lenne, inkább a szabályok fejbentartása, illetve betartása okozott nehézséget. Végül rosszul lettem, így megúsztam az egészet, anyukám otthon maradt velem. Azóta megtanultam kezelni a betegség tüneteit, viszont sokkal éberebbnek kell lennem az ilyen napokon.

AJ-nek ellentmondásos és furcsa dolgai vannak, bár fogadni mernék, hogy ő nem így látja. Nagy sportrajongó - a JV csapatában játszik -, de az igazi szerelme a baseball. A memóriája tele van statisztikákkal, tényekkel, adatokkal, kombinációkkal és elemzésekkel. Ugyanakkor a szobája valóságos Beatles-szentély, és úgy tűnik, George a favorit. Nem volt nehéz kiválasztanom az aznapi öltözékemet, mert a srác ruhatára kizárólag kék farmerből és öltönyingekből áll. Rengeteg baseballsapkája van, bár kétlem, hogy viselhetné őket a suliban.

Megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy AJ egyáltalán nem bánja, hogy iskolabuszszal kell suliba mennie, ahol egyébként sok a barátja, és csupán egy problémája van: reggeli után hamar megéhezik.

Átlagos napnak néztem elébe, így aztán lazán álltam a dolgokhoz.

Csakhogy a harmadik és a negyedik óra közötti szünetben elképedve láttam, hogy Nathan Daldry ott áll nem messze tőlem a folyosón.

Először azt hittem, tévedek, és összetéveszttem valakivel. De aztán észrevettem, hogy a többiek összesúgnak a háta mögött, kinevetik, sőt beszélgetnek neki. Nathan úgy tett, mintha nem érdekelné az egész, de látszott rajta, milyen kényelmetlenül érzi magát.

*Azt gondoltam: Megérdemli Nem kellett volna jártatnia a száját. Miért avatkozott bele?*

*Aztán azt gondoltam: Az én hibám. Miattam került ebbe a helyzetbe.*

Belenéztem AJ memóriájába, és láttam, hogy Nathannel jó barátok voltak az általánosban. Azóta is jóban vannak, így aztán, ahogy elhaladtam mellette, odaköszöntem neki. Ő pedig visszaköszönt.

Ebédnél egy asztalnál ültem a haverjaimmal. Néhányan az előző esti meccsről kérdezősködtek, én pedig AJ memóriájából olvastam ki nagy nehezen a válaszokat.

A szemem sarkából figyeltem, ahogy Nathan egyedül ebédel egy asztalnál. Az emlékeimben úgy élt, mint egy nem túl okos srác, akinek azért vannak barátai. Most viszont láthatóan már nincsenek.

- Odamegyek Nathanhez, dumálunk egy kicsit - mondtam a haverjaimnak.

Egyikük felnyögött. - Ne már! Torkig vagyunk vele.

- Úgy hallottam, mostanában talkshow-kra jár - szolt közbe egy másik haver.

- Szerintem az ördögnek fontosabb dolga is akad, mint szombat esténként Subaruval furikázni.

- Komolyan.

Mielőtt még inkább belebonyolódtunk volna, felkaptam a tálcámat, és elköszöntem tőlük.

Nathan messziről kiszúrta, hogy felé igyekszem, de így is meglepődött, mikor leültem az asztalához.

- Szabad a hely? - kérdeztem tőle.
- Persze - felelte.

Valójában nem tudom, mit csinálok. Az utolsó e-mailjére gondoltam - BIZONYÍTSD BE -, és azt kívántam, bárcsak eszébe jutnának most ezek a szavak. Hiszen most itt ülök előtte, mint maga a megtestesült bizonyíték.

- Szóval, hogy vagy? - kérdeztem tőle, miközben tettett nyugalommal felkaptam egy sült krumplit, és megpróbáltam amolyan hétköznapi, barátok közti csevejniek álcázni a beszélgetésünket.

- Kösz, megvagyok - válaszolta kissé meglepetten, hiszen mostanában nemigen tették fel neki ezt a kérdést.

- Na és, mizu veled?

Nathan vetett egy pillantást a hátam mögé. - A barátaid minket figyelnek.

Megfordultam, mire a srácok az asztalnál hirtelen elkapták a tekintetüket rólunk.

- Ne foglalkozz vele! - mondtam. - Nem számít.
- Tudom. Nem értenek semmit.
- Én megértem, hogy nem értik.
- Oké.

- Azért eléggé nyomasztó lehet neked ez a nagy érdeklődés. A blogok, a hozzászólások. Meg a tisztelendő.

Kissé tartottam tőle, hogy túl messzire merészkedem. De Nathan készségesnek mutatkozott - hiába, AJ egy rendes srác.

- Igen, ő megéri és elfogadja az egészszet. Tudta, hogy az emberek fájdalmat fognak okozni nekem, de ez semmi ahhoz képest, hogy túléltem egy démon támadását.

*Túlélni?* Sohasem gondoltam volna, hogy a jelenlételemet bárkinek is túl kellene élnie.

- Micsoda? - nézett rám Nathan.

- Kíváncsi vagyok rá, ez minden. Mire emlékszel abból, ami azon a napon történt?

Nathan arcán zavar tükröződött.

- Miért kérded?

- Csupán kíváncsiságból, hidd el. Nem kételkedem benned. Egy kicsit sem. De úgy érzem, a sok mendemonda mellett, a te véleményedet még nem hallottam. Beszélnek mindenfélét, mondanak ezt-azt, én azonban téged is meghallgatnálak.

Tudom, hogy ingoványos talajra tévedtem. Nem lehetek tolakodó, mert holnap AJ semmire sem fog emlékezni a mai nap eseményeiből, és ez gyanút kelthet Nathanben.

Nathant pedig feszítette a mondanivalója, ez tisztán látszott rajta. Tisztában van vele, hogy kilépett a komfortzónájából, amit sajnál is egy kicsit, meg nem is.

- Átlagos napnak indult - kezdte. - Eleinte nem történt semmi különös. Otthon voltam a szüleimmel, és a feladataimmal foglalatzkodtam. Aztán - nem is tudom. Valaminek történnie kellett. Azt hazudtam, hogy elmegyek megnézni az iskolai musical-előadást, és szükségem van a kocsira. Később nem is emlékeztem rá, hogy ezt mondtam volna a szüleimnek. Egyszerűen csak úgy éreztem, mennem kell - mintha magához húzott volna valami.

Elhallgatott.

- És hova mentél? - kérdeztem.

Nathan megrázta a fejét. - Nem tudom. Különös, de néhány óra kiesett az emlékezetemből. Nem éreztem azt, hogy ura lennék a saját testemnek. Vannak bizonyos emlékképeim egy buliról, de arra már nem emlékszem, hogy hol volt, és kik voltak ott. Aztán hirtelen egy rendőr felébresz-

tett. Egy korty alkoholt sem fogyasztottam, és drogot sem használtam. Ellenőrizték.

- És ha rohamod volt?

- Azért kértem volna el a szüleim kocsiját? Nem, itt valami másról lehet szó. A tisztelendő szerint magával az ördöggel harcolhattam. Akárcsak Jákob. Tudatában lehettem annak, hogy a testem démoni erőkkel küzd, és mikor az ördög rájött, hogy legyőztem, egyszerűen otthagyt az út szélén.

Nathan hisz benne. Tényleg elhiszi, amit mond.

En pedig nem mondhatom el neki az igazat, azt, ami valójában történt. Mert ha megteszem, AJ veszélybe kerül, akárcsak én.

- Nem biztos, hogy az ördög volt az - szólaltam meg.

Nathan támadó álláspontra helyezkedett. - Tudom, éskész. És nem én vagyok az egyetlen, akivel ez megtörtént. Rengetegen jelentettek hasonló eseteket. Néhányukkal csevegtem is az interneten. Ijesztő, mennyi az egyezés az egyes történetek között.

- Attól félsz, hogy újból megesik?

- Nem. Fel vagyok készülve az újabb találkozásra, tudom már, mit fogok tenni.

Ott ültem vele szemben, és őt figyeltem.

Nathan pedig nem ismert fel.

*Nem, én nem vagyok az ördög.*

*A nap hátralévő részében ez a gondolat motoszkált a fejemben.*

*Nos, nem én vagyok a Gonosz, de akár lehetnék is.*

Nathan szemszögéből nézve valóban ijesztő, ami vele történt. Akár veszélyes dolgot is művelhetek más bőrébe bújva. Milyen büntetés várna rám, ha például egy ceruzával kiszú-

rom a mellettem ülő lány szemét a kémialaborban? Vagy még rosszabbat teszek. Mert én könnyen megúszom, másnap már ott sem vagyok, viszont a szerencsétlen elkövetőt meg elkapják. Miért is nem jutott ez eddig eszembe?

Hiszen ilyen alapon akár az ördög is lehetnék.

Aztán leállítottam magam. Elég ebből. Miért különböznék én másoktól? Mindnyájunkban ott rejtőzik a potenciális gyilkos, mégsem válik mindenki azzá, mert nemet mondunk rá. Minden egyes nap. És én sem vagyok más.

Nem vagyok a megtestesült ördög.

Rhiannonról semmi hír. Akár azért nem ír, mert össze van zavarodva, akár a némaságával akar tőlem megszabadulni, nem áll módomban kideríteni.

Ezért egyszerűen csak ennyit írtam neki:

Újból látni akarlak.

A

## 6009.nap

Másnap reggel még mindig nem érkezett hír felőle. Autóba ültem, és odahajtottam.

Az autó Adam Cassidy tulajdona. A srácnak meg épp iskolában kellene lennie. Én viszont felhívtam a titkárságot, és Adam apjának hangját utánozva bejelentettem, hogy a fiamnak orvoshoz kellett mennie.

Lehet, rámegy az egész nap.

Kétórás autóút. Tisztában voltam vele, hogy Adam Cassidyt kellene alatta tanulmányoznom, de pillanatnyilag mellék- szereplőként tekintettem rá. Korábban is előfordult, hogy szinte semmit sem tudtam az alteregómról, de ez egy cseppet sem akadályozott meg abban, hogy a bőrükben, és helyettük végigcsináljam a napjaikat. Biztosra veszem, hogy nyomtalanul múltak el ezek a napok, mivel nekem is alig maradt róluk emlékem.



Vezetés közben Rhiannonon kattogott az agyam. Vajon hogyan szerezhethetném vissza? Hogyan férközhetnék újra a kegyeibe? És mindezt hogyan érjem el?

A legutóbbi kérdésre tudtam volna a legnehezebben válaszolni.

Az iskolai parkolóba érve beálltam Amy Tran helyére. A nap már javában zajlott, így amikor beléptem az ajtón, egyenesen a sűrűjében találtam magam. Éppen tanórák közötti szünet volt, és két egész percem maradt, hogy felkutassam Rhiannont.

Fogalmam sem volt, merre keressem. Azt sem tudtam, hanyadik óra következik. Átnyomakodtam a folyosókon zsibongó tömegben, miközben minden arcban őt kerestem. A srácok rám szóltak, hogy ne tolakodjak, de nem törődtem velük. Csakis Rhiannon számított nekem.

Hagytam, hogy az univerzum vezéreljen. Ösztönösen, kizárólag a megérzéseimre támaszkodtam, melyek valahonnan kívülről érkeztek.

Rhiannon éppen az osztályterembe tartott. Megtorpant. Felnézett. És akkor észrevett engem.

Nem tudom megmagyarázni. Egy sziget vagyok a körülöttem hullámzó tömegben. Rhiannon pedig egy másik sziget. Néz engem, és pontosan tudja, ki vagyok. Megérezte.

Megfordul, és elindul felém. Közben becsengetnek, a srácok eltűnnek a folyosókról. Ketten maradtunk.

- Szia - köszönt.
- Szia - köszöntem.
- Gondoltam, hogy eljössz, -mondta. - Ma ki vagy?
- A - feleltem. - Neked mindig A maradok.

Következő órában dolgozatot írnak, amit nem hagyhat ki, így az iskola udvarán maradtunk. Amikor elkezdtek körü-

lőttünk gyülekezni a kölykök, akik szintén lógtak az órától, Rhiannon arcára kiült az aggodalom.

- Justin órán van? - kérdeztem, nevéen nevezve a félelmét.
- Igen. Legalábbis ott kellene lennie.

Találtunk egy üres termet, és bementünk. A falon függő Shakespeare-nyomatokból arra következtettem, hogy az irodalom-tanteremben vagyunk. Esetleg a drámáiban.

Leültünk a hátsó sorba, ahol nem láthattak meg minket.

- Honnan tudad, hogy én vagyok az? - kérdeztem rá.
- Onnan, ahogyan rám néztél - felelte. - Nem is lehetett volna más.

Mert ezt teszi velünk a szerelem: újra akarjuk teremteni a világot. Kiválasztani a szereplőket a helyszínt, és a megfelelő cselekményt is. Itt ül veled szemben, akit szeretsz, te pedig minden tőled telhetőt megteszel, hogy ez sikerüljön. Megszűnik körülöttetek minden, és te elhiszed, hogy ez a valóság, és másmilyen nem is lehet.

A kezéért nyúltam, ő pedig hagyta, hogy megfogjam. Miért megy ez most ilyen könnyen? Talán köztünk változott valami, vagy ez egyszerűen csak a mai alteregómnak szól? Adam Cassidy kezét talán jó érzés fogni?

Bár szikrázott köztünk a levegő, szükségünk volt rá, hogy alaposan átbeszéljük a dolgokat.

- Sajnálom, ami a múltkor történt - szabadkoztam.
- Én is hibás vagyok. Nem kellett volna odahívnom Justint.
- Mit mondott neked utána?
- Folyton csak „fekete ribanc”-ként emlegetett.
- Kedves tőle.

- Szerintem érezte, hogy csapdába akarjuk csalni. Nem is tudom. De sejtette, hogy valami trükk van a dologban.

- Ezért sikerült átmennie a teszten.

Rhiannon elhúzódott. - Ez így nem fair.

- Sajnálom.

Eltűnődtem rajta, miért képes nekem nemet mondani, míg Justinnak nem.

- Most mihez kezdesz? - érdeklődtem.

Rhiannon mélyen a szemembe nézett. - Mit szeretnél, mit tegyek?

- Csak azt, amiről azt gondolod, hogy a legjobb neked.

- Nem jó a válasz - jelentette ki.

- És miért nem?

- Mert hazugság.

*Olyan közel vagy, gondoltam. Olyan közel vagy, és mégsem érhetlek él.*

- Térjünk vissza az eredeti kérdésemre - mondtam neki. - Mit fogsz tenni?

- Nem fogok eldobni mindent egy bizonytalan dologért.

- Mi az, ami bizonytalan bennem?

Rhiannon felnevetett. - Ezt most komolyan kérded? Magyarázzam el?

- Ráadásul te vagy a legfontosabb ember az életemben. Ez is biztos.

- Igen, de csak két hete.

- Többet tudsz rólam, mint bárki más ezen a világon.

- Én viszont nem mondhatom el ugyanezt rólad. Még nem.

- De azt te sem tagadhatod, hogy van valami köztünk.

- Oké, ez igaz. Amikor ma megláttalak, akkor jöttem rá, hogy rád vártam. Egy pillanat alatt átfutott rajtam valami... amiről viszont nem tudom eldönteni, mennyire valóságos.

*Tudom, mit akarok tőled, szerettem volna mondani. De aztán meggondoltam magam, mert rájöttem, hogy ez nem teljesen igaz, és Rhiannon rájönne.*

Az órájára pillantott. - Készülnöm kell a dolgozatra. Neked pedig vissza kell térned a saját életedbe.

Nem tehettem róla, és mégis megkérdeztem tőle. - Akarsz még velem találkozni?

Egy pillanatig habozott. - Igen is, meg nem is. Te azt hiszed, hogy attól a dolgok könnyebbé válnak, pedig pont ellenkezőleg: sokkal bonyolultabbak lesznek.

- Akkor többet ne keresselek hívatlanul?

- Egyelőre maradjunk a levelezésnél. Rendben?

Hirtelen feje tetejére állt a világ, minden rossz lett és kilátástalan.

Én éreztem, Rhiannon viszont nem. Vagy éppenséggel nem törődött vele.

## 6010. nap

Ma reggel négyórányi távolságra ébredtem Rhiannontól.

Ma lány vagyok, a nevem Chevelle, és egy kicsit sem akarózik suliba mennem. Így rosszullétet színlelek, mire a szüleim megengedik, hogy otthon maradhassak. Megpróbálok olvasni, videojátékokkal szórakoztatni magam, ne- tezni, meg hasonlók, de egyik sem tud lekötni. Csak az időmet vesztegetem.

Állandóan az e-mailjeimet ellenőrizgetem.

De nem jön tőle semmi.

Semmi.

Semmi.

## 6011. nap

Csupán félórányi távolságra vagyok Rhiannontól.

Hajnal van, a nővérem rázza a vállam, hogy ébredjek fel. A nevemen szólongat: ma Valeriának hívnak.

Először azt gondoltam, el fogok késni az iskolából.

De nem. A munkából fogok elkésni.

Cselédlány vagyok. Fiatalkorú, illegális bevándorló.

Valeria nem beszél angolul, így csak spanyolul jutok hozzá információkhoz. Alig fogom fel, mi zajlik körülöttem. Előbb le kell fordítanom magamban angolra.

Négyen élünk a lakásban. Felvesszük az egyenruháinkat, aztán jön értünk egy furgon. Én vagyok a legfiatalabb, mindenki nekem dirigál. A nővérem magyaráz valamit, mire bólogatni kezdek. Fájdalmat érzek, nyugtatom magam, hogy csak az izgalomtól van. Aztán rájövök, hogy valódi. Görcsök gyötörnek.

Megkeresem a kifejezést, és elpanaszolom a nővéremnek. Érti, de nem maradhatok otthon, dolgoznom kell.

A furgonba egyre több nő száll be. Egy velem egykorú lány is. Néhányan beszélgetnek, de mi a nővéremmel nem szólunk egy szót sem.

Haladunk egy darabig, majd a nők sorban kiszállnak a házaknál, ahol szolgálnak. Kettesével, hármásával vagy akár négyesével is. Engem a nővéremmel raktak párba.

Feladatom a fürdőszoba takarítása. Sikálom a vécét, ki-ráncigálom a hajszálakat a zuhanyfülke lefolyójából, és csillogóra tisztogatom a tükroket.

Mindenki a saját helyiségében tevékenykedik. Nem beszélgetünk. Nem hallgatunk zenét sem. Csak a munka.

Izzadok az egyenruhámban. A görcsök egyre jobban kínoznak. Bár a gyógyszeres szekrény tele van, nem vagyok benne biztos, hogy vehetek belőle. Valószínűleg senkinek sem hiányozna két szem görcsoldó, de nem merek kockáztatni.

Amikor a hálósobába érek, a ház asszonyát még ott találom. Éppen telefonál. Nem gondolja, hogy értek belőle valamit. Milyen megrázkódtatás is lenne számára, ha az itt tébláboló Valeria egyszer csak elkezdené ecsetelni a termodinamika törvényeit, vagy ékes angolsággal felidézne Thomas Jefferson életének főbb állomásait.

Két órával később végeztünk a ház rendberakásával. Azt hittem, mára ennyi volt, de négy további ház várt ránk. A nap végére alig bírtam megmozdulni, a nővérem viszont ezt észrevette, és segített a fürdőszobák takarításában. Egy csapatként működünk, és ez az élmény volt a nap fénypontja.

Mire hazaértünk, a kimerültségtől beszélni sem tudtam. Rá kellett vennem magamat, hogy egyek valamit. Némán megvacsoráztunk. Utána bezuhantam az ágyba, de ügyeltem arra, hogy a nővéremnek maradjon mellettem helye.

E-mailezésről nem is álmodhattam aznap.

## 6012. nap

Egyórányi távolságra voltam tőle.

Kinyitottam Sallie Svvain szemét, és azon nyomban számítógép után kutattam a szobában. Mielőtt teljesen felébredtem volna, már meg is nyitottam a postafiókomat.

**A,**

bocs, hogy tegnap nem írtam neked. Szerettem volna, de nem jött össze — más elfoglaltságom akadt. Nehéz volt veled találkozni, de megérte. Komolyan. Mégis azt gondolom, hogy tartsunk most egy kis szünetet, hogy leülepedjenek bennünk a dolgok.

Hogy telt a napod? Mivel töltötted?

**R**

Vajon igazán tudni szeretné, vagy csak udvariasságból kérdezi? Én az utóbbira tippelek. Mindig is erre a semleges,



nyugodt hangvételre vágytam - most pedig megkaptam, és csalódott vagyok.

Visszaírtam neki, és beszámoltam az elmúlt két nap eseményeiről. Aztán közöltem vele, hogy indulnom kell, nem lóghatok a suliból, mert Sallie Swain aznap terepfutó-bajnokságon vesz részt. Méltánytalan lenne vele szemben, ha kihagynám.

Futok. A véremben van a futás. Ha futsz, bárki lehetsz. Érzed a tested, kitöltőd a tested, kikapcsolod a gondolataidat és az érzelmeidet. Ha versenyzel, átveszi az irányítást a tested, és te hagyod, mert győzni akarsz. A sebesség megtöri az akaratod, semmissé teszi az ellenállásod, és átlök a célszalagon.

## 6013. nap

Másfél órányi távolságra vagyok tőle. Ma egy boldog, teljes családban ébredtem.

A Stevens család nem fecsérli el a szombati pihenőnap üres óráit. Nem bizony, mert Mrs. Stevens pontban kilenckor már ébreszti is Danielt, és közli vele, hogy készüljön fel az útra. Mire végzek a fürdőszobában, Mr. Stevens már bepakolt a kocsiba, és Daniel két húga is indulásra készen áll.

Első állomásunk Baltimore-ban van, ahol a Winslow Homer-kiállítást tekintjük meg. Az Inner Harborban ebédelünk, majd hosszasan elidőzünk a Nemzeti Akváriumban. Utána a lányok kedvéért betérünk egy IMAX moziba, egy Disney produkcióra. Vacsoránkat egy messze földön híres, tengeri étkeket kínáló étteremben fogyasztjuk.

Családi idillünket csupán néhányszor árnyékolta be apróbb feszültség - a húgaim megunták a delfinek táncát, illetve Stevens apuka morgott a zsúfolásig megtelt parkolók miatt. Egyébként minden tökéletes volt. Családom tagjai annyira elmerültek a sokféle látnivalóban, hogy fel sem tűnt nekik, hogy lélekben máshol vagyok, a periférián bolyongok. Akár a Winslow Homer-festményeken: egy helyiségben vagyok

velük, de csak fizikailag. Mint a halak az akváriumban, én is más nyelven gondolkodom, és próbálok alkalmazkodni a számomra idegen környezethez. Vagy mintha elsuhannánk egymás mellett az autópályán.

Ma jó napom van, ami egyértelműen megkönnyíti a dolgomat. Vannak pillanatok, amikor eszembe sem jut Rhiannon. Csak ülök vagy sodródok, meg száguldok, nem beszélek, nem gondolkodom, így ezer szállal tudok kötődni az engem körülvevő világhoz.

## 6014. nap

Negyvenperces út választ el Rhiannontól.

Ma vasárnap van, ezért elhatározom, hogy utánanézek, miben mesterkedik Poole tiszteletes.

Orlando, az alteregóm, vasárnaponként ritkán kel fel délelőtt, így ha halkán használom a számítógépet, a szülei békén hagynak.

Poole tiszteletes létrehozott egy honlapot, ahol az emberek közzétehetik saját, démoni erőkkkel kapcsolatos élményeiket. Rengeteg bejegyzést és videót találtam.

Nathan beszámolóját elég felületesnek találtam, mintha csak a korábbi nyilatkozatait foglalta volna össze. Videót sem csatolt hozzá. Nem tudtam meg semmi újat.

A többi történet viszont kacifántos volt. Jó néhány bejegyzés szerzője komplett idióta, akiknek sürgős orvosi beavatkozásra lenne szükségük, nem pedig egy virtuális fórumra, ahol megszellőztetik agyafúrt összeesküvés-elméleteiket. Mások valóságos tanúbizonyságot tettek. Egy asszony szerint maga a sátán lökte el őt a szupermarket pénztárától, és

kényszerítette bolti lopásra. Egy férfi pedig a fia öngyilkossága okán nevezte meg az ördögöt mint felbujtót. Szomorú esetek ezek.

Mivel kizárólag a kortársaim közül kerülnek ki az altere- góim, a tinédzserek között keresgéltem. Poole valószínűleg egyenként ellenőrizte a bejegyzéseket és a hozzászólásokat is, mert nincs köztük sem rosszindulatú, sem gúnyos. Úgyhogy tinik csak elvétve fordulnak itt elő. Habár találtam egy beszámolót Montanából, amitől kirázott a hideg. A srác szerint egyetlen napra megszállta az ördög. Nem történt vele semmi különös, de végig tudatában volt annak, hogy nem ura a testének.

Én viszont sohasem jártam Montanában. Ebben biztos vagyok.  
De a leírás meg pontosan rám illik.

Poole honlapján találtam egy linket:

HA MEGGYŐZŐDÉSED, HOGY BELÉD KÖLTÖZÖTT A GONOSZ,  
**KATTINTS IDE.** VAGY HÍVD AZ ALÁBBI SZÁMOT!

De ha az ördög valóban megszállt valakit, akkor miért kattintgatna vagy telefonálna?

Megnyitottam a postafiókomat, és láttam, hogy Nathan újból kapcsolatba akar velem lépni.

Hol a bizonyíték?

Kérj segítséget!

Még egy linket is csatolt, ami Poole honlapjához vezetett. Legszívesebben megírtam volna neki, hogy mi ketten épp a minap beszélgettünk egymással. Kérdezze meg a barátjától, AJ-tól, hogy telt a hétfői napja. Meg akartam őt félemlíteni, hogy bármikor, bárkinek a bőrébe bújhatok.

*Nem, gondoltam végül. Nem szabad így érezned.*

Sokkal egyszerűbb a dolgod, ha semmit sem akarsz.

Mert ha nem kapod meg, amire vágysz, kegyetlenné válhatsz.

Belenéztem a másik postafiókomba is, és láttam, hogy újabb levél érkezett Rhiannontól. Bizonytalanul beszámolt a hétvégéről, és legalább ennyire bizonytalanul rákérdezett az én hétvégémre is.

A nap további részében megpróbáltam aludni.

## 6015. nap

Felébredtem. Nem négyóránkra voltam tőle, nem is egyóránkra, de még csak tízpercnire sem.

Nem, mert a házukban ébredtem.

A szobájában.

Rhiannon testében.

Először azt hittem, még alszom, és csak álmodom az egészet. Kinyitom a szemem, és látom, hogy bármelyik lány szobájában lehetnék - már régóta él itt, Madame Alexander-babákkal körülvéve, melyek jól megférnek a sminkkészletével és a divatmagazinokkal. Biztosra veszem, hogy csak a képzeletem űz velem tréfát, amikor kiderítem a személyazonosságomat, és nem mást, mint Rhiannont találok ott. Álmodtam már valaha erről? Nem hiszem. Pedig érthető lenne. Rhiannon minden gondolatom, reményem és aggodalmam az ébren töltött pillanataimban, miért éppen álomban kímélne?

De nem, mégsem álmodom. Érzem, ahogy az arcom a párnához nyomódik. Érzem a lepedőt a lábam alatt. Lélegzem. Álmainkban nem ügyelünk arra, hogy lélegezzünk.

Mintha üvegbura alá kerültem volna. Törékeny minden pillanat. És kockázattal jár. Tudom, hogy nem fog nekem örülni. Rémsülten veszi majd tudomásul, hogy nem ura önmagának.

Minden, amit teszek, ártalmas lehet. Minden szavam, minden mozdulatom veszélyt hordoz.

Szemügyre veszem Rhiannon szobáját. Vannak, akik kamaszkorukra megszabadulnak az addigi emléktárgyaktól, mintha egyenesen megtagadnák korábbi lényüket. A lány azonban nem vitt véghez drasztikus változtatásokat. Családi képeket látok három-, nyolc-, és tizennégy éves korából. J.D. Salinger pedig Dr. Seuss mellett foglal helyet a könyvespolcán.

Felkaptam az egyik fényképet. Ha nagyon akarnám, kideríthetném, mikor készült. A fotón Rhiannon és a húga látható egy vidéki vásárban. A kislány valamilyen győzelemért járó szalagot viselt nagy büszkén. Ennek is könnyedén a végére járhattam volna, de nem akartam semmibe venni Rhiannon akaratát.

Azt kívántam, bárcsak mellettem lenne, és megmondaná, mit tegyek. Úgy éreztem, nélküle nincs erőm.

Egyetlen módja maradt, hogy méltón végigéljem a napot: ha azt teszem, amit Rhiannon tenne a helyemben. Ha majd rájön, hogy a testében laktam - márpedig rá fog jönni -, szeretném, ha tudná, hogy nem használtam ki. Ösztönösen ráéreztem, hogy nem így akarok tapasztalatokat és tudást szerezni.

Mintha máris veszteséggel indult volna a nap.

Ilyen érzés, amikor felemeli a kezét. Ilyen,  
amikor pislog.  
Ilyen, mikor elfordítja a fejét.



Ilyen érzés, mikor megnyalja az ajkát, és leteszi a lábát a padlóra.  
Ez a súlya. Ez a magassága. És ebből a szögből látja a világot.

Látom minden velem kapcsolatos emlékét. Most a Justinhoz fűződő emlékeit is megismerem. Tudom, miket mondott, amikor nem voltam jelen.

„Helló.”

Így szól a hangja, ha belülről hallom.

Így szól a hangja, ha fennhangon beszél magában.

Az édesanyja elcsoszogott mellettem a hallban; nemrég ébredt, és nem önszántából. Hosszú éjszakája volt, amit rövid reggel követett. Azt mondja, megpróbál visszaaludni, bár hozzáteszi, szerinte nem fog sikerülni.

Rhiannon apja a konyhában van, és készülődik a munkába. „Jó reggelt”-el köszön, szavaiban kevesebb a panasz. Késésben van, és erős a gyanúm, hogy ez minden, amit egymással kommunikálnak. Míg a kulcsait keresi, tálkába szórok némi müzlit, aztán szenttelenül elköszönünk.

Elhatározom, hogy ma reggel kihagyom a zuhanyt, és az éjszakai fehérneműmet sem cserélem le. A fürdőszobában csukva tartom a szemem. Túl meztelennek érzem magam ahhoz, hogy a tükörbe nézve Rhiannon arcába bámuljak. Ennél többet viszont nem tehetek. Még a fésülködést is intimnek éreztem. Kisminkeltem magam.

Belebújtam a cipőjébe, és megtapasztaltam, milyen érzés szó szerint a cipőjében lenni. Megérintettem az arcát - el

búvölt az intenzitása, ahogy egyszerre adtam és kaptam a simogatást. Elbúvölt a kettősség, hogy ő és én vagyok egy személyben.

A memóriájából előhívtam, merre találok a kulcsait és a suliját. Talán otthon is maradhattam volna, de nem akartam egész nap céltalanul lézengeni. A rádió egy hírcsatornára volt beállítva, amin meglepődtem. A visszapillantó tükrön a húga iskolai kitüntetése fityegett.

Az anyósülésre pillantottam, és szinte vártam, hogy Rhiannon megjelenjen, és diktálja, merre menjek.

Igyekeztem elkerülni Justint. Korán odamentem a szekrényemhez, kivettem a könyveimet, majd egyenesen az osztályterembe vonultam. Ahogy a társaim egymás után beszivárogtak óra előtt, beszédbe elegyedtem velük. Senki sem vett észre rajtam semmilyen változást - túl korán volt még hozzá. Eddig annyira el voltam foglalva Justinnal, hogy fel sem tűnt, mennyi barátja van Rhiannonnak. Pedig nyilvánvaló volt már Amy Tran látogatásának napján is, hogy Rhiannon nem az a típus, aki magányosan lézeng a suliban.

- Megírtad a bioszházit? - kérdezte tőle Rebeka. Először azt hittem, azért kérdi, mert le akarja másolni rólam. De pont ellenkezőleg: felajánlotta a sajátját. Kétségtelenül, Rhiannonnak szüksége volt némi segítségre, így megköszöntem Rebeccának, és nekiláttam a körmölésnek.

Kisvártatva bejött a tanár, és elkezdődött a tanítás.

*Emlékezz, mondtam magamban Rhiannonnak. Emlékezz rá, milyen egyszerű is ez.*

Akaratlanul is elmerültem a számomra eddig rejtve maradt részletekben: sebtében firkált fák és hegyek a füzetében; a zoknijától a bokája bőrén maradt benyomódás; apró, vörös anyajegy a bal hüvelykujja tövéénél. Ő talán észre sem vette ezeket, én azonban a saját szemszögemből tekintettem rájuk.

Ilyen érzés, mikor ceruzát fog a kezébe.  
Ilyen érzés, mikor levegő áramlik a tüdejébe. Ilyen  
ézés, mikor hátradől a széken.  
Ilyen érzés, mikor megérinti a fülét, így hallja a  
külvilág hangjait nap mint nap.

Egyetlen emléket idéztem fel - többet nem engedélyeztem magamnak. Egyszerűen csak feltört, én pedig hagytam.

Rebecca mellettem ül és rágózik. Igencsak unhatja az órát, mert egyszer csak kiveszi a szájából a rágót, és elkezd nyomkodni. Hatodikosok voltunk akkor. A tanár kiszúrta, mit művel Rebecca, aki erre riadtan elhajtotta a rágót, egyenesen Hannah Walker hajába. Hannah nem vette észre, mi történt, a többiek viszont elkezdtek nevetgélni, még inkább felbosszantva ezzel a tanárt. Én voltam az egyetlen az osztályban, aki figyelmeztette Hannát, és segített neki valahogy megszabadulni a ragacstól. Ki is szedtem mind, tisztán emlékszem rá.

Ebédidőben megpróbáltam kitérni Justin útjából, de sajnos nem sikerült.

A folyosón tébláboltam éppen az öltözőszekrények és az ebédlő között, amikor megjelent. Nem látszott az arcán sem öröm, sem bosszúság, valószínűleg olyan magától értetődőnek vette a jelenléteimet, mint az óra kezdetét és végét jelző csengőt.

- Megyünk? - kérdezte.

- Persze - feleltem, bár fogalmam sem volt róla, mibe egyeztem bele.

Aztán kiderítettem, hogy egy két sarokra lévő pizzériában fogunk ebédelni. Szeleteket kértünk és kólát. Justin ki

fizette a magáét, és hagyta, hogy az enyémet én fizessem. Hát jó.

Beszédes kedvében volt, és hamar rátért - érzésem szerint - kedvenc témájára: az őt ért igazságtalan támadások végtelen sorára. Minden és mindenki összeesküszik ellene, az autója hibás kuplungjától kezdve az apja örökös elégedetlenségéig. Alig tudtam követni, de mintha ez is lett volna a célja. Nem volt kíváncsi sem a véleményeimé, sem pedig a tanácsaimra.

Justin éppen Stephanie-t szidta, amiért az szerinte jól elbánt Steve-vel, és közben tömte magába a pizzát. Alig nézett rám. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy valami drasztikus dolgot tegyek. Bár Justin mit sem érzékel ebből, de most akár szakíthatnék is vele. Kezemben a döntés. Néhány jól megválasztott szó, aztán tőlem sírhat, őrijonghet vagy ígérgethet is, véget vetek a kapcsolatunknak.

Mindennél jobban szerettem volna megtenni, mégsem nyitottam ki a szám. Nem élhetek vissza a hatalmammal. Mert tudom, hogy visszájára fordulna a dolog. Ha megtenném, Rhiannon sohasem bocsátana meg nekem. Először is azonnal semmisé tenné a döntésemet, engem árulónak nevezne, és kizárna az életéből.

Kénytelen vagyok a megengedett határokon belül maradni. Nem térhetek le a kijelölt útvonalról, és nem okozhatok beláthatatlan károkat, még ha minden vágyam is felborítani mindent.

Egyetlen reményem marad csupán: Justin nem veszi észre a változást. Rhiannon már több testben is látott engem, és tudja, hogy én, én vagyok, Justinnak viszont fogalma sincs róla, hogy nem Rhiannon ül előtte. Egyszerűen nem látja.

Az ebéd végeztével odaszólt neki. - Induljunk, Ezüst. - Azt hittem, rosszul hallok, ezért bele kellett pillantanom a lány

memóriájába. Közös emléket találtam. Kötelező olvasmányként mindketten a *Kívülállók*at választották, és éppen Justin szobájában az ágyon fekvé olvassák. Rhiannon kicsit előrébb tart, és nincs elragadtatva a regénytől, de inkább nem szól egy szót sem, mert Justinnak meg határozottan tetszik. Miután kiolvasta, kezdi előlről, megvárja, míg Justin is végez. - Húha. Még hogy az arany nem maradandó? Ez igaz? - Rhiannon nem akarja megtörni a pillanat varázsát, újból a hallgatást választja. Meg is kapja érte a jutalmát, mert a srác egyszer csak rámosolyog. - Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy nekünk ezüstnek kell lennünk. - Később a lány távozik, ő pedig még utána szól. - Viszlát, Ezüst! - így maradt rajta a név.

Visszamegyünk a suliba. Nem fogja a kezem, nem is beszélgetünk. Amikor szétválunk, nem kíván kellemes délutánt, és nem köszöni meg, hogy neki szenteltem az időmet. Azt sem mondja, hogy majd találkozunk. Ugyan miért is mondaná? Hiszen biztos benne.

A pillangóhatás elmélete szerint a pillangó egyetlen szárnycsapása a Föld egyik oldalán tornádót idézhet elő a másikon. Ha jól belegondolunk, hatásait tekintve minden lépésünk akár hamis is lehet, és minden megnyilvánulásunk akaratlan következményekkel járhat.

Ki vagyok én, hogy felülbírálja Rhiannon akaratát? Hogy pont az ellenkezőjét tegyem annak, ami a szándéka?

Ahogy végigmegyek az iskola folyosóin, nem hallok és nem látok. Amit én látnék és hallanék, nekem nem elég, azt viszont nem tudom, ő mit látna és hallana a helyemben.

Ilyen érzés, mikor olvas.

Ilyen, mikor lapoz a könyvben.

Ilyen érzés, amikor egymásra helyezi a bokáját.

Ilyen, mikor lehajtja a fejét, és a haja elrejt az arcát. Ilyen a kézírása, és így írja alá a nevét.

Angolórán dolgozatot írunk, témája: *Thomas Hardy: Egy tiszta nő*. Én olvastam, Rhiannon is, ezért biztos vagyok benne, hogy jól sikerült.

A memóriájából kiderítettem, hogy sulis után nincs programja. Justin persze megtalált az utolsó óra előtti szünetben, és rákérdezett, lenne-e kedvem délután valamihez. Nagyjából sejtettem, miről van szó, és jobbnak láttam, ha kihagyom.

- Pontosabban? - kérdeztem.

Justin értetlenül nézett rám.

- Szerinted?

- Házi feladat?

Felhorkant. - így is nevezhetjük.

Hazudnom kell valamit. Pedig legszívesebben igent mondtam volna, hogy aztán elutasítsam. De ebből bonyodalom származott volna a későbbiekben. Úgyhogy előadtam neki, hogy az anyukámat kell orvoshoz kísérnem az álmatlansága miatt. Gyógyszert fog kapni, és talán nem lesz képes hazavezetni.

- Nem baj, írjanak csak fel neki minél többet - mondta Justin. - Imádom az anyád nyugtatóit.

Hozzám hajolt, hogy megcsókoljon, én pedig nem tudtam kitérni előle. Három hete is csókolóztunk - igaz, Justin bőrébe bújva -, és az akkori intimitást felváltotta a teljes elidegenedés, és a srácból áradó nemtörődömség.

- Ne felejtse el a tablettákat - szólt még utánam.

Remélem, Rhiannon anyukájának van pár felesleges fogamzásgátló tablettája. Justinnak az is megteszi.

Már voltunk kettesben az óceánnál, meg erdőben is. Így ma a hegyeket választottam.

Rövid keresgélés után kiválasztottam egy közeli, túrázásra alkalmas helyet. Szerintem Rhiannon még nem járt ott, így örülni fog neki.

Nem kifejezetten kiránduláshoz öltöztünk ma reggel, de nem tántoríthatott el semmi. Magamhoz vettem egy vizespalackot, meg a telefonomat, és nekivágtam az ösvénynek.

Hétfő volt megint, az erdei utak szinte kihaltak. Ritkán botlottam hozzám hasonló túrázóba, ilyenkor bólintottunk vagy köszöntünk egymásnak. Egyébként közel-távol senki. Az ösvényeket véletlenszerűen jelölték meg, vagy én nem értem hozzá. A lejtőket és emelkedőket Rhiannon láb munkáján keresztül érzékelem. Dolgoznak az izmai, és egyre szaporábban szedi a levegőt. Mindenesetre haladok tovább.

Közösen eltöltött délutánunkon ajándékként megadom Rhiannonnak a lehetőséget, hogy tökéletesen átélje az egyedüllétet. Más ez, mint otthon, letargiába süppedve heverni órákon át a kanapén, vagy matekórán teljes közönybe burkolózni. Más, mint éjszaka bóklászni az alvó házban, vagy magányosan kínlódni, miután valaki ránk csapta az ajtót. Ez az egyedüllét nem keserű, nem magányos. Érzem Rhiannon testét, de nem azért, mert a gondolatait így elhallgattathatom. Lendületesen haladok, de nem rohanok a vesztembe. Az elemekkel társalgók, nem az emberekkel. Közben izzadok, izmaim megfeszülnek, megmászom a dombokat, majd leereszkedem róluk, és vigyázok, hogy le

ne csússzak, el ne essek, el ne tévedjek. Ne tévedjek el nagyon, csak egy kicsit.

És végül a megnyugvás. A látvány a csúcson. Amint megmászod az utolsó meredek ösvényt, amint befordulsz az utolsó kanyarba, hirtelen ott találsz magad a világ tetején. Nem csak az eléd táruló látvány miatt, és nem azért, mintha az Everestet másztad volna meg. De előnt a megelégedettség: a legmagasabb pontról tekintesz szerteszét, társaid a felhők, a friss levegő és a bágyadt napsütés. Újra tizenegy éves vagyok, és a fa tetején nézelődöm. Tisztábbnak érzem a levegőt, mert amikor a világ a lábunk előtt hever, végre fellélegezhetünk. Ráadásul egyedül vagyunk, és ilyenkor hagyjuk, hogy lenyűgözzön bennünket a felfoghatatlan természet.

*Emlékezz! - esedezem Rhiannonhoz, miközben a fák tetejét nézem elakadó lélegzettel. Emlékezz erre a szenzációs élményre, amit közösen éltünk át! Emlékezz erre a helyre!*

Leültem egy sziklára, és ittam egy kis vizet. Tudtam, hogy a testében vagyok, mégis úgy érzem, mintha ő is itt lenne velem. Mint egy pár, akik megosztják a pillanatot.

A szüleivel vacsorázom. Mikor megkérdezik, mivel töltöttem a napom, elmesélem nekik. Biztos vagyok benne, hogy részletesebben adom elő, mint ahogyan Rhiannon szokta.

- Csodásán hangzik - mondta az anyukája.

- Légy óvatos a természetben - tette hozzá az apukája. Aztán témát váltott, munkahelyi témákkal hozakodott elő, az én napom pedig, rövid nyugtázás után az én napom maradt.

Legjobb tudásom szerint elkészítettem a háziját. Az e-mailjeibe viszont bele sem néztem, mert attól tartottam, hogy talán



meglátok valamit, aminek nem örülne. A saját postafiókomat sem nyitottam meg, mert Rhiannon volt az egyetlen, akitől levelet vártam. Az éjjeliszekrényén egy könyv hevert. Nem olvastam tovább, mert hátha nem fog rá emlékezni holnap, és akkor olvashatja újra az egészet. Így aztán csak néhány magazint lapoztam át.

Végül elhatároztam, hogy írok neki egy levelet. Ez az egyetlen módja, hogy tudassam vele: itt jártam. Ugyanakkor erős kísértést éreztem, hogy letagadjam az egészet, megcáfoljam az emlékeit - ha ugyan maradnak emlékei erről a napról. De nem, mégsem. Őszintének kell lennem hozzá, csak így maradhatunk kapcsolatban.

Azzal kezdtem, hogy mielőtt végigolvasná a levelet, próbáljon meg emlékezni, támaszkodjon a saját memóriájára. Megmagyaráztam, hogy nem önszántamból kerültem a testébe, ha akarnám, sem tudnám ezt kontrollálni. A nap folyamán tiszteletben tartottam őt is, meg a szokásait is, és igyekeztem minél kevesebb bonyodalmat előidézni. Ezután a saját kézírásával vázoltam neki az eseményeket és a helyszíneket. Ez volt az első alkalom, hogy írtam az alteregómnak, ami egyszerre volt különös és megnyugtató, hiszen tudtam, Rhiannon maga fogja elolvasni. A reményemet fejezem ki a levél megírásával - a hitemet őbenne, és abban, hogy a bizalom bizalmat szül, az igazmondás pedig igazmondást.

Ilyen érzés, amikor lecsukódik a szeme.

Így várja, hogy átcsússzon az öntudatlanságba, Így öleli körül a sötétség.

Így muzsikálnak neki a házból jövő hangok és zörejek, Így búcsúzik a naptól minden egyes lefekvéskor.

Ruhástul, összegömbölyödve feküdtem az ágyban. A nap végére elsötétült a világ, a pillangóhatás csökkent. Elképzéltem magunkat, ahogy mindketten az ágyon fekszünk, és az én láthatatlan testem az övéhez simul. Egyforma ritmusban vesszük a levegőt, a mellkasunk egyszerre emelkedik és süllyed. Ilyen közelségben suttognunk sem kell, a gondolatok közvetítenek. Egyszerre csukódik le a szemünk. Ugyanazt az ágyneműt érezzük, és ugyanazt az éjszakát. Egy ütemre lassul a légzésünk. Ugyanazt az álmodjuk, de másképp. Végül egyszerre alszunk el.

## 6016. nap

A,

Azt hiszem, mindenre emlékszem. Most hol vagy?  
Nem akarok hosszasan írogatni, inkább találkozunk.

R

Durván kétórányi távolságra vagyok tőle, egy Dylan Cooper nevű srác testében. Dylan a digitális dizájn megszállottja - a szobája tele van Apple-cuccokkal. A memóriájából megtudtam, hogy ha egy lány nagyon, de nagyon tetszik neki, akkor tervez egy új betűtípust, és elnevezi róla.

Válaszoló Rhiannonnak, megírom, hol vagyok. Azonnal visszaír - valószínűleg számítógépnél ül -, és megkérdezi, találkozhatunk-e suli után. A Clover Könyvtárházba beszéljük meg a randit.

Dylan valóságos charmeur. Hamar kiderítem, hogy legalább három lánynak csapja a szelet egy időben. Megpró-

bálom úgy rendezni, hogy ma egyikükkel se fussak össze. Döntse el Dylan saját maga, melyik (betű)típus kell neki.

Fél órával korábban érkezem a könyvesboltba. Ideges vagyok, nem tudok belemerülni a könyvekbe sem, ezért az emberek arcát tanulmányozom magam körül.

Rhiannon belép az üzletbe, ő is korábban jött. Nem kell felállnom vagy integetnem. Körülnéz, észreveszi, hogyan nézek rá, és már tudja is.

- Szia - mondja.
- Szia - válaszolom.

- Ez most pont olyan, mint a másnaposság.

- Igen.

Kávét hoz mindkettőnknek, aztán csak ülünk ott kezünkben a csészével.

Most már látom rajta, ami csak tegnap tűnt fel - az anyajegy, meg a pattanások a homlokán. De ezek csak apró részletek, melyek eltörpülnek a nagy egész mellett.

Rhiannon nem látszik dühösnek. Tudomásul vette, ami tegnap történt. Amikor a sokk hatása elmúlik, várjuk, hogy ránk köszöntsön a megvilágosodás. Rhiannon viszont már most eljutott ebbe a stádiumba, és a kételyei is elmúltak.

- Felébredtem, és tudtam, hogy valami más lett - kezdte.
- Tudtam, mielőtt elolvastam volna a leveledet. Nem a hagyományos értelemben vett tájékozódási zavarról van szó, és nem éreztem azt, hogy kiesett volna az emlékezetemből a nap. Felébredtem, és tudtam, hogy... valami történt. Aztán beérkezett az e-mailed, elolvastam, és kiderült belőle, hogy igazam van. Valóságos volt minden. Mielőtt végigolvastam volna, megálltam, és felidéztem a tegnapi eseményeket.

Mindenre emlékszem. A napi rutinon kívül előttem van, ahogy felmáztam a hegyre. Ahogy Justinnal ebédelünk. A szüleimmel vacsorázom. Még a leveled megírására is emlékszem. Mondjuk nem is nagyon értettem - miért is írok levelet saját magamnak másnap reggelre? Persze a tudatom megmagyarázta.

- Érezted, hogy ott vagyok veled? Az emlékeidben? Rhiannon megrázta a fejét. - Nem úgy, ahogy gondolod.

Nem éreztem azt, hogy te irányítanál, hogy ne lennék ura önmagámnak. Mintha velem lettél volna, nem pedig a helyemben.

Megáll. Újrakezdi. - Hihetetlen, amiről beszélgetünk.

Én azonban többet szeretnék tudni.

- Azt akartam, hogy minden egyes részletre emlékezz - mondom neki. - Akárhogy is, de sikerült.

- Nem is tudom. Mindenesetre örülök, hogy így történt.

Megtárgyaltuk az előző napot, és egyetértettünk abban, milyen furcsa is ez az egész. Végül így szólt. - Köszönöm, hogy nem okoztál felesleges galibát. Köszönöm, hogy nem vetted le a ruhámat. Hacsak nem intéztél el, hogy ne emlékezzek rá.

- Nem leskelődtem, esküszöm.

- Hiszek neked. Számomra is érthetetlen, de mindent elhiszek, ami történt.

Láttam rajta, hogy szeretne még valamit mondani.

- Nos? - kérdeztem.

- Csak az érdekelne, hogy vajon jobban megismertél-e. Különös, de én úgy érzem, a tegnapi után többet tudok rólad. Abból, amit tettél, és abból is, amit nem tettél meg. Különös, nem? Azt hittem, kutakodni fogsz az életemben.

- Találkoztam a szüleiddel - feleltem.

- És mi volt a benyomásod róluk?

- Azt hiszem, mindketten gondoskodnak rólad, bár a maguk módján.

Rhiannon felnevetett. - így van.

- Örülök, hogy megismerhettem őket.  
- És ha majd valóban találkozol velük? „Anyá, apa, bemutatom nektek A-t. Ne higgyétek, hogy először talákoztok velem, múltkor éppen az én bőrömben volt.”

- Biztos vagyok benne, hogy nem lesz belőle gond. Persze mindketten tudtuk, hogy ez a találkozó sohasem fog létrejönni. Nem találkozhatok a szüleivel, legalábbis önmagámként nem.

Egyikünk sem beszélt róla, Rhiannon talán nem is gondolkodott rajta a beálló csendben. Én azonban igen.

- Ez többet nem fordulhat elő, ugye? - kérdezte végül.  
- Nem bújhatsz bele kétszer ugyanannak a személynek a bőrébe.  
- Pontosan. Többé nem történhet meg.  
- Ne vedd sértésnek, de ez nagy megkönnyebbülés számomra. Nem kell úgy elaludnom, hogy másnap, ébredés után talán nem leszek ura a saját cselekedeteimnek. Egyszer meg tudtam vele birkózni, de örülök, hogy nem csinálunk rendszert belőle.

- Ezt megígérhetem. Rendszeresen szeretnék találkozni veled, de nem ilyen áron.

Tessék, hát eljutottunk ide. A múlt már mögöttünk, most élvezzük a jelent, de már a jövőről beszélünk.

- Bepillantást nyertél az életembe - mondta Rhiannon. - Szerinted, hogy fér bele ebbe a mi kapcsolatunk?

- Meg fogjuk találni a módját - feleltem.  
- Ez nem válasz. Csak egy ígéret.  
- Az ígéret és a remény vezetett minket idáig. Nem a válaszok.

Vágott egy grimaszt. - Nálad a pont. - Belekortyolt a kávéjába, én pedig tudtam, hogy újabb kérdés következik.

- Tudom, furcsán hangzik, de... folyton ezen morfondíro

zok. Te igazából fiú vagy? Vagy lány? Például, amikor az én testemben voltál... nem érezted magad otthonosabban, mint egy fiúéban?

Érdekesnek találtam a témát.

- „A” vagyok, és ennyi - válaszoltam. - Mindenhol otthon érzem magam, és sehol sem. Ez már csak így működik.

- És ha megcsókolsz valakit?

- Ugyanezt érzem.

- Szex közben is?

- Elvörösödött Dylan? - kérdeztem. - Most elvörösödött?

- Igen - felelte Rhiannon.

- Helyes. Mert én igen.

- Te még nem...?

- Nem lenne tőlem fair, ha...

- Soha!

- Örülök, hogy viccesnek találod.

- Bocsi.

- Volt egy lány.

- Tényleg?

- Igen. Tegnap. Amikor a testedben voltam. Nem emlékszel?

Lehet, hogy teherbe ejtettem?

- Ez nem vicces! - vágta rá. De azért nevetett.

- Engem csak te érdekel - mondtam.

Egyetlen rövid mondat, és a beszélgetésünk megint komolyra fordult. Mintha lehült volna a levegő, és felhő takarná el a napot. A nevetésnek vége, mi meg ott maradtunk komoran.

- „A” - kezdte. Én azonban nem akartam hallani. Nem akartam hallani Justinról, meg a többi akadályról, melyek miatt nem lehet belőlünk egy pár.

- Ne most - mondtam. - Maradjunk a szép emlékeknél.

- Rendben van - egyezett bele Rhiannon. - Legyen úgy.

Megkérdezte, mire figyeltem fel, amikor a testében voltam, mire én beszámoltam az anyajegyről, az osztálytársairól, a szülei aggodalmáról. Elmondtam neki, hogy tudok a Rebeccával kapcsolatos emlékéről, majd megesküdtem, hogy csak ennek néztem utána. Nem szóltam egy szót sem Justinról, hiszen Rhiannon is tisztában van vele, akár tagadja, akár nem. És elhallgattam előle az apróbb szépséghibákat is, mint például a szeme körüli apró ráncok, vagy az a pár folt, szeplő, amelyek miatt ő ugyan aggódna, holott még inkább kiemelik a szépségét.

Mindkettőnknek haza kellett érnie vacsorára, ezért búcsúzkodni kezdtünk. Megfogadtuk, hogy hamarosan találkozni fogunk. Akár már másnap. Vagy a rákövetkező napon.

- Hogy is mondhatnék neked nemet? - kérdezte Rhiannon. - Alig várom, hogy lássam, milyen alakot öltesz legközelebb.

Tudtam, hogy viccel, mégis így válaszoltam. - Én mindig is „A” maradok.

Erre felállt, és homlokon csókolt.

-- Igen, tudom - felelte. - Pont ezért akarlak újra látni.

Ebben maradtunk.



## 6017. nap

Két napom telt el úgy, hogy egyáltalán nem jutott eszembe Nathan. Ő azonban másképp volt vele.

Hétfő - 19:30

Még mindig bizonyítékot akarok.

Hétfő-20:14

Miért nem beszélsz velem?

Hétfő - 23:43

**TE TETTED EZT VELEM. MAGYARÁZATOT KÖVETEK!**

Kedd-06:13

Nem tudok aludni. Attól félek, hogy visszatérsz. Mit tettél velem? Mit vétettem?

Kedd - 14:30

Te magad vagy az ördög. Ilyet csak a gonosz művel az emberekkel.

Szerda - 14:12

El tudod képzelni, hogy érzem most magam?

Mázsás súllyal nehezedett rám a felelősség. Alattomosan kúszott a tudatomba, lelassított, a mélybe rántott. Ugyanakkor megmentett attól, hogy súlytalanul a felszínen lebegjek.

Reggel hat óra volt; Vanessa Martinez korán kelt. Miután elolvastam Nathan e-mailjeit, végiggondoltam, mit mondott Rhiannon, és mitől tart. Nathannek tartozom a válasszal.

Többé nem fordul elő. Szavamat adom. Nem tudom megmagyarázni, de egy biztos: csupán egyetlen alkalommal történik meg. Aztán jön a következő.

Két perc múlva már jött is a levél tőle.

Ki vagy te? És miért kellene hinnem neked?

Tudtam, hogy bármit is válaszolok, az perceken belül megjelenhet Poole tiszteletes honlapján. Nem akartam elárulni a valódi nevem. Ugyanakkor muszáj megadnom egy nevet, mert így nagyobb valószínűséggel hisz magához hasonló emberi lénynek, mint magának a sátánnak.

A nevem Andrew. Hinned kell nekem, mert én vagyok az egyetlen, aki pontosan tudja, mi történt veled.

Azonnal érkezett a válasz:

Akkor bizonyítsd be!

Jó, legyen:

Egy buliban voltál. Nem fogyasztottál alkoholt. Egy lánnyal beszélgettél, aki végül lehívott táncolni az alagsorba. Egy órán át táncoltatok. Elvesztetted az időérzékedet, ahogyan önmagadról is megfeledkeztél. Ezek voltak eddigi életed legvarázslatosabb pillanatai. Nem tudhatom, mire emlékszel az egészből, de valószínűleg eljön még az életedbe hasonló pillanat, és akkor tudni fogod, hogy már átélted egyszer.

Nem volt neki elég.

És mégis mit kerestem ott?

Megpróbáltam minél rövidebbre fogni:

Azért, hogy találkozz egy lánnyal. Hogy beszélhess vele azon a napon.

Már jött is a következő kérdés:

Hogy hívják a lányt?

Nem keverhetem bele Rhiannont. Nem fedhetem fel a kilétét. Így aztán tereltem.

Nem számít. A lényeg az, hogy azért a rövid időért is megérte találkozni vele. A számodra kiesett időben én nagyszerűen szórakoztam. De kifutottam belőle, ezért ébredtél te az út szélén. Nem piáltál. Nem volt baleseted. Csak éppen lejárt az időm a testedben.

Tudom, hogy ijesztően hangzik, és nehéz elfogadni. De többé nem fordul elő.

Ne keresd a választ, hanem lépj tovább!

Elmondtam hát az igazat, de Nathannek ez nem volt elég.

Örülneél neki, ugye? Ha szó nélkül eltűnnék az életedből.

Minden egyes válaszzal jeleztem felé, hogy felelősséget érzek iránta. Nathan össze volt zavarodva, ami érthető volt számomra, de a gonoszságával nem tudok mit kezdeni.

Nathan, bármit is teszel, az a te döntésed. Én csak segíteni próbálok. Rendes fickónak ismertelek meg. Hidd el, nem vagyok az ellenséged, és idáig sem ártottam neked. Véletlenül találkoztunk, és csak rövid időre. Most pedig elbúcsúzunk egymástól.

Most mennem kell.

Bezártam az ablakot, és megnyitottam egy másikat Rhiannonnak. Csalódottan vettem tudomásul, hogy aznap négyóránnyira van tőlem. Írtam neki, amire egy óra múlva érkezett válasz: ma amúgy sem tudnánk találkozni, próbáljuk meg inkább holnap.

Közben Vanessa Martinez igényeit is ki kellett elégítenem, aki minden reggel legalább négy kilométert fut. És már késésben vagyok. Na mindegy, ma reggel meg kell elégednie a felével - ez van. Reggelinél viszont sem a szülei, sem a testvére nem szóltak hozzám. Mintha tartanának tőle.

Ez volt az első intő jel, ami a nap folyamán aztán bizonyossággá erősödött: Vanessa Martinez nem jó ember.

A suli előtt már vártak rá a barátai, akik szintén tartottak tőle. A barátságuk elsősorban abban nyilvánult meg, hogy ha nem is teljesen egyformán öltözködtek, de majdnem.

Vanessának mérgező személyisége volt, és ha rosszindulatú megjegyzést kellett tenni, még a tanárok is várakozóan néztek rá. Éreztem, hogy sokszor már a nyelvem hegyén volt a csípős megjegyzés, főleg ha tőlünk eltérően öltözködő lányokat láttam.

*Lauren hátizsákot visel? Úgy néz ki, mint egy alsós. Felicity miért hord ilyen cicás zoknit, úristen! Azt hittem, csak a pedofilok szeretik az ilyen. Na és Kendall felsője? Szerintem nincs annál szomorúbb, mint amikor egy fiús lány nőiesen akar öltözködni. Talán gyűjtést kellene szerveznünk számára - bár neki még a rászoruló is önként átadná az adományait.*

Nem akartam ilyen gondolatokkal fertőzni sem magam, sem pedig a környezetem. De furcsa módon, hiába fogtam magam vissza, a körülöttem lévők csalódottan néztek rám. Sőt, unottan. A rosszindulat és az unalom pedig egy tőről fakad, egymásból táplálkoznak.

Vanessa barátja, Jeff, azt gondolta, a lánynak megjött, azért olyan hallgatag. Cynthia, a legjobb barátnője és legfőbb fegyverhordozója, megkérdezte tőle, hogy meghalt-e valaki a családban. Érezték, hogy valami történt Vanessával, de a valódi okát nem találták volna ki. Eszükbe sem jutott, hogy a lányt megszállta volna az ördög. Inkább azt feltételezhatték, hogy Vanessa esetében a gonosz szabadnapot vett ki.

Tisztában voltam vele, hogy butaság lenne tőlem egyetlen napra megváltoztatnom őt. Megtehetném, hogy délután elmegyek egy ingyenkonyhára, és önkéntesnek jelentkezem. De tudom, hogy holnap kinevetné a hajléktalanokat, és leszólná az ingyenesen osztott levesüket. Esetleg kompromittáló helyzetbe hozhatnám, amivel aztán zsarolni lehetne: *Láttad a videót, amin Vanessa Martinez tangóban végigsétál a*

*folyosón, miközben ovis dalokat énekel? És berohan a lányok mosdójába, hogy haját mosson a vécében? Igen, ezt megtehetném, de ezzel lesüllyednék a szintjére, és magamat is mérgezném vele.*

Ezért aztán meg sem próbálok rajta változtatni, és annyit tehetek csupán, hogy megálljt parancsolok a rosszindulatú megjegyzéseinek. Egyetlen napig.

Kimerítő dolog egy rossz embert megfékezni. Számukra sokkal egyszerűbb és szinte magától értetődő, hogy folyton gonoszkodjanak.

Szeretnék beszámolni Rhiannonnak az egésről, mert ő az, akinek el akarom mondani, ami velem történik. Ez a szerelem alapvető jele.

Megint csak az e-mailhez kell folyamodnom, de nekem ez már lassan nem elég. Belefáradtam a szavakba. A szavaknak természetesen jelentésük van, de nem közvetítik az érzékelést. Ha írok neki, az nem ugyanaz, mintha látnám az arcát, ahogy figyeli, amit mondok. Válasz érkezik tőle, de nem hallhatom a hangját. Mindig is nagy híve voltam az információs technológiának, de úgy tűnik, apró rések vannak a pajzson, melyek nem teszik lehetővé a közvetlen kontaktust a kommunikációban. Ijesztő számomra, hogy már nem elégszem meg a közvetett kapcsolatokkal: most a személyes jelenlétet igénylem.

Nathan szintén küldött levelet, számítottam is rá.

Nem tűnhetsz el, csak úgy. További kérdéseim vannak hozzád.

Nem volt szívem felvilágosítani a srácot, hogy rosszul áll hozzá a dolgokhoz. Kérdések mindig is voltak, és lesznek. Minél több a válasz, annál több lesz a kérdés.

A túlélés elengedhetetlen feltétele, hogy néhányukat hagyjuk megválaszolatlanul.

## 6018. nap

Másnap George alteregójaként nyitom ki a szemem, háromnegyed órányi távolságra Rhiannontól. E-mailben tudatja velem, hogy ebédidőben el tud jönni a suliból. Ezzel szemben én kacifántosabb nap elé nézek, mert George magántanulóként itthon van.

George szülei sem járnak el otthonról dolgozni, sőt a srác két fiútestvére is magántanuló. A családi ház hobbiszobája náluk tanulószobaként üzemel. A szülők még három padot is beállítottak a helyiségbe, ami ettől úgy fest, mint egy századfordulós falusi iskola.

Itt aztán nem szabad reggel lustálkodni! Hétkor kelünk, aztán szigorúan vett sorrendben, egymás után lezuhanyozunk. Sikerült elcsípnem néhány szabad percet, rögtön a számítógéphez mentem, és megírtam Rhiannonnak, hogy később derül ki, tudunk-e ma találkozni. Pontban nyolc órakor a padjainkban ültünk, és míg apánk a ház túlsó végében dolgozott, anyánk hozzáfogott a tanításunkhoz.



George memóriájából egyértelműen kiderült, hogy a srácok mindig is magántanulók voltak. Még az óvodában gyűlt meg a bajuk a közoktatással, pontosan George sem tudja, miért. A következményeket viszont neki kell viselnie.

Korábban is volt már részem otthoni oktatásban, de azok a szüleim elkötelezettek és megnyerő modorú tanárok voltak, akik szabadságot is hagytak a gyermekeiknek. Itt azonban más volt a helyzet. George anyukája mereven állt előttünk, szigorúan nézett ránk, ráadásul átkozottul lassan beszélt.

-Fiúk...ma... a polgárháborúhoz... vezető... eseményekről... fogunk... tanulni.

A tesóim rezignáltan vették tudomásul az elkerülhetetlent, és igyekeztek eljátszani a strébert.

- A déliek... elnökét... Jefferson... Davisnek... hívták.

Nem tűrhettem tovább, hogy túszként fogva tartsanak egy ilyen helyen - pláne most, amikor hamarosan találkozom Rhiannonnal. Így aztán, egy keserves óra elteltével - Náthán módszerét átveve - kérdésekkel kezdtem bombázni anyánkat.

Hogy hívták Jefferson Davis feleségét?

Mely államok tartoztak az Unióhoz?

Hányán haltak meg Gettysburgnál?

Lincoln saját maga írta-e a Gettysburgi Beszédet?

És még vagy három tucat ehhez hasonló kérdés.

A testvéreim úgy néztek rám, mintha be lennék szívva, az anyukám pedig idegesen keresgélte a válaszokat a könyvében.

Jefferson Davis... kétszer... nősült. Első... felesége... Sarah... Zachary Taylor... elnök... lánya volt. De Sarah...három hónappal... az esküvő... után... maláriában... elhunyt. Jefferson... ismét... megnősült...

És ez így ment még egy órán keresztül. Ekkor megkérdeztem tőle, elmeheürék-e könyvtárba, hogy jobban tájékozódjam a témában.

Anyám igennel felelt, és felajánlotta, hogy elvisz.

A tanítás még javában tartott a sulikban, így én voltam az egyetlen kölyök a könyvtárban. A könyvtáros ismert engem és a körülményeinket is. Velem nagyon kedves volt, anyámmal viszont alig állt szóba. Ezek szerint nem az óvoda az egyetlen intézmény, ahol elítélik a szüleim nevelési elveit.

Az egyik számítógépről e-mailben tudattam Rhiannonnal, hogy merre talál. Egy korábban elkezdett olvasmánnyal letelepedtem az ablaknál álló asztalhoz, és miközben próbáltam újból felvenni a cselekmény fonalát, ki-kitekintgettem az utcai forgalomba. Néhány órányi várakozás volt még előttem.

Magamról megfélemedkezve merültem bele a könyvbe - Rhiannon is így talált rám. Észre sem vettem, amint megállt mögöttem.

- Khm - köhintett végül. - Te vagy az egyetlen srác az épületben, ha nem tévedek.

Le kellett ütnöm ezt a magas ziccet.

- Parancsolsz? - kérdeztem hevesen.

- Te vagy az, ugye?

Gyanakodva néztem rá. - Ismerjük egymást?

Rhiannon ekkor visszakozni kezdett. - Bocsánat. Összetévesztettelek valakivel.

- Miért, ő hogy néz ki?

- Nem tudom. Eddig online ismerkedtünk.

Felmordultam. - Nem kellene most iskolában lenned?

- És *neked* nem kellene?

- Nem bizony. Egy csodás lányra várok éppen.

Rhiannon a szemembe nézett. - Te majom.

- Bocs, én csak...

- Te... majom.

Láttam rajta, hogy tényleg méregbe gurult.

Felálltam az asztaltól.

- Rhiannon, kérlek! Ne haragudj!

- Nem tehetsz ilyet. Ez így nem fair - jelentette ki, és hátrálni kezdett.

- Többet nem fog előfordulni. ígérem.

- Nem hiszem el, hogy épp az imént tetted meg. Nézz a szemembe, és ismételd meg, hogy többet nem fordul elő.

Belenéztem a szemébe. - Megígérem.

Nem volt elég. - Hiszek neked, de akkor is seggfej vagy - mondta végül. - Amíg nem bizonyítod az ellenkezőjét.

Vártunk, amíg a könyvtáros félrenéz, majd kisurrantunk az ajtón. Kissé aggódtam, mivel magántanulóként engedély nélkül távoztam, de csak két óránk maradt George anyukája visszatértéig.

A városban maradtunk, és a kínai vendéglőhöz hajtottunk. A személyzet nem ütközött meg rajta, hogy iskola helyett náluk üldögélünk. Rhiannon beszámolt az eseménytelen délelőttjéről - Steve és Stephanie újból összeugrottak, de a második órára már helyreállt köztük a béke -, én pedig elmondtam neki, milyen érzés volt Vanessa testében lenni.

- Ismerem ezt a típust - jegyezte meg Rhiannon, miután végeztem a beszámolómmal. - A legtipikusabbak egyben a legveszélyesebbek is.

- Ő aztán egy jól kifejlett példány.

- Akkor nem is bánom, hogy nem kellett találkoznom vele.

*Így viszont velem sem találkoztál, gondoltam. De nem szóltam.*

Az asztal alatt egymáshoz szorítottuk a térdeinket. A kezéért nyúltam, az ujjaink összefonódtak. Közben társalogtunk, mintha mi sem történt volna, holott éreztük, hogy a bőrünkön át áramlik az életerő.

- Ne haragudj rám, amiért seggfejnek neveztelek - kérte. - Én csak... hiszen te is tudod, milyen nehéz megbirkózni ezzel az egésszel. És tényleg rondán viselkedtél velem.

- Így van. Túl biztos voltam a dolgomban.

- Justin is ezt csinálja. Néha meg sem hallja, amit mondok neki. Vagy jól behúzza a csőbe, aztán kinevet. Utálok.

- Sajnálom...

- Jó, rendben van. Csak azt akarom mondani ezzel, hogy nem te vagy az első. Van bennem valami, amiért az emberek előszeretettel ugratnak. Fordított esetben valószínűleg én is ezt tenném.

Kivettem az evőpálcákat a tartójukból, és sorban az asztalra fektettem őket.

- Mit csinálsz? - kérdezte Rhiannon.

A pálcákból kiraktam egy hatalmas szívet, aztán feltöltöttem rózsaszínű édesítőszerek tasakokkal. Még a szomszédos asztaltól is hoztam, mikor kifogytam belőle.

Miután elkészültem a művel, ráböktem.

- Ez a hatalmas szív a töredékét sem fejezi ki annak, amit irántad érzek.

Rhiannon felnevetett.

- Megpróbálom nem magamra venni a célzást - mondta.

- Pedig én pontosan téged céloztalak meg vele - feleltem.

- Mivel is? Rózsaszínű, tasakos édesítőszerekkel?

Felkaptam egy tasakot, és megdobtam vele.

- Az ám! Mert nem mindén szimbólum! - kiáltottam.

Rhiannon felkapott egy evőpálcát, és elkezdte forgatni, mint egy kardot. Erre én is megragadtam egyet, és ádáz küzdelembe fogtunk.

Még akkor is elszántan vívtunk, amikor meghozták az ételt. Elfordítottam a fejem, mire egyenesen a szívembe kaptam egy döfést.

- Meghaltam ! - jelentettem be.
- Kié lesz a shu-csirke? - kérdezte a pincér.

Jókedvűen, cseverészve fogyasztottuk az ebédünket, a pincér pedig kitüntetett figyelemmel ugrált körbe bennünket. Teljesen vérprofi, aki úgy tölti tele a vizespoharadat, hogy észre sem veszed.

Vacsora végén természetesen megkaptuk a szerencsesü- tiket is. Rhiannon precízen félbetörte az övét, majd rosszállóan olvasta el az üzenetet.

- Ez nem is jóslat - jelentette ki, majd megmutatta.

### SZÉP A MOSOLYOD.

- Nem. *Szép lesz a mosolyod*, így már a jövőre vonatkozik - mondtam neki.

- Visszaküldöm.

Felvontam a szemöldököm... vagy legalábbis megpróbáltam. De inkább úgy festhettem, mint akinek gyomorgörcse van.

- Gyakran küldesz vissza szerencsesütiket?
- Nem. Ez az első alkalom. Ez egy kínai étterem, úgy- hogy...
- Ez már műhibának számít.
- Pontosan.

Rhiannon leintette a pincért, elmagyarázta a szituációt, mire a pincér megértően bólintott, majd elment, és egy halom szerencsesütivel a kezében tért vissza.

- Csupán egyet szeretnék - mondta Rhiannon. - Várjon egy pillanatot.

A pincér és én figyeltük, ahogy feltöri a másodikat is. Most azonban boldog mosoly ült ki az arcára.

Rhiannon felénk fordította a cetlit.

## HAMAROSAN KALANDOKBAN LESZ RÉSZED.

- Brávó - mondtam a pincérnek.

Ezután Rhiannon ragaszkodott hozzá, hogy én is feltörjem az enyémet. Micsoda véletlen: ugyanaz a szöveg állt a cédulámon!  
Nem küldtem vissza.

Mikor visszaértünk a könyvtárba, maradt még fél óránk az indulásig. A könyvtáros látta, hogy megérkeztünk, de nem szólt egy szót sem.

- Nos, mit javasolsz, mi legyen a következő olvasmányom? - kérdezte Rhiannon.

Megmutattam neki a *Feedet*, meséltem a *The Book Thiefről*, majd elindultunk megkeresni a *Destroy AU Carst* és a *First Day on Eartht*. Elmagyaráztam neki, hogy az évek során ezek a könyvek voltak a társaim, ők jelentették az állandóságot az életemben: a történetek, melyekhez visszatérhetek, hiszen az én életem folyton változik.

- És te melyik könyvet ajánlod nekem?

Rhiannon kézen fogott, és a gyermekirodalom polcaihoz vezetett. Néhány pillanatig nézelődött, majd egyenesen egy jól észrevehető helyre állított, zöld könyv felé vette az irányt.

- Ne! Csak azt az egyet ne! - könyörögtem fennhangon.

Rhiannon azonban nem a zöld könyvet kapta le a polcról, hanem a mellette álló *Harold and the Purple Crayont*.

- Mi kifogásod van ellene? - kérdezte.

- Bocs, azt hittem a *The Giving Tree-t* fogod leemelni.

Rhiannon csodálkozva nézett rám. - Ki nem állhatom a *The Giving Tree-t*

Megkönnyebbültem. - Hála istennek! Ez akár a szakításunk oka is lehetett volna.

- Tessék, itt a kezem! Itt a lábam!

- Itt a fejem! Itt a vállam!

- Igen erről szól a szerelem!

- Ez a kölyök a történetben az évszázad legnagyobb seggfeje - mondtam, és tudtam, hogy Rhiannon érteni fogja.

- A világirodalom legnagyobb seggfeje - tetézte, majd letette a *Haroldot*, és odalépett hozzám.

- A szerelem azt jelenti, hogy nem veszítheted el a végtagjaidat - feleltem, majd hozzáhajoltam, és megcsókoltam.

- Pontosan - mormolta beleegyezően.

Ártatlan csók volt csupán. Nem állt szándékunkban a következő pillanatban a könyvtár babzsákjain szerelmeskedni. Mégis szinte megfagyott ereinkben a vér, mikor felcsattant George anyukájának döbbsent, dühös hangja.

- Mégis mi folyik itt? - kérdezte. Először azt hittem, hozzám intézi a szavait, de aztán láttam, hogy egyenesen Rhiannon felé tart. - Nem tudom, kik a szüleid, de nem azért neveltem fel a fiamat, hogy szajhákkal fetrengjen!

- Anya! - kiáltottam rá. - Hagyd őt békén!

- Azonnal szállj be az autóba, George!

Tudtam, hogy megnehezítem George dolgát, de nem érdekelt. Nem hagyhattam ezzel a nővel Rhiannont.

- Nyugodj meg, kérlek! - mondtam George anyukájának, és a hangom kissé megbicsaklott. Aztán Rhiannonhoz fordultam, és biztosítottam róla, hogy később beszélünk.

- Az egyszer biztos, hogy nem! - jelentette ki George anyja.

Csendes kárörömmel állapítottam meg, hogy már csak nyolc óra van hátra ennek a nőnek a fennhatóságából.

Rhiannon csókkal vált el tőlem, és a fülemben súgta, hogy megpróbál eljönni otthonról hétvégére. George anyukája

ekkor már a fülénél fogva rángatta ki a fiacskáját a könyvtárból.

Ezen aztán jót röhögtem, ami tovább súlyosbította a helyzetemet.

Úgy éreztem magam, mint Hamupipőke, csak épp fordított felállásban. Táncoltam a herceggel, most pedig visznek haza vécét pucolni. Ez a büntetésem: mindegyik vécét, kádat, kukát. És ha még ez sem lenne elég, George anyja öt percenként megállt, és hosszasan prédikált a „bűnös testi vágyakról”. Remélem, hogy a srác azért nem hagyja magát megfélemlíteni. Szerettem volna vitatkozni a nővel, megmagyarázni neki, hogy ne próbáljon nyomást gyakorolni a fiára, mert ha démonizáljuk valaki vágyait, azzal átvesszük az irányítást az élete felett. El sem tudom mondani, hányszor vetették be ellenem ezt a fegyvert. Én azonban nem látok semmi rosszat egy csókban. Az ítélkezésben viszont annál többet.

Persze nem szóltam egy szót sem George édesanyjának. Ha az én igazi anyukám lett volna, akkor igen. Ha nekem kellett volna elviselnem a következményeket, akkor is. De nem szúrhatok ki George-dzsal. Már így is felforgattam az életét. Reméljük, hogy ezután jobb sora lesz, de mi van, ha mégsem?

Ilyen körülmények között szóba sem jöhetett, hogy e-mailt küldjék Rhiannonnak. Hiába, várnom kell holnapig.

A botrány után George apjától is megkaptam a magamét - mintha a felesége rágta volna a szájába a szavakat -, aztán hamar ágyba küldtek. Nem bántam, mert így legalább egyedül maradhattam, és próbáltam menteni a menthetőt. Konstruáltam egy új sztorit George számára: emlékezni fog rá, hogy a könyvtárban volt, és ott találkozott egy lánnyal. A lány idegen volt a városban, az anyukája kitette a könyv



tárnál, míg ő lebonyolít egy találkozót egy régi kollégájával. A lány szólította meg George-ot, így indult az ismeretség. Együtt mentek el ebédelni a kínai étterembe, és nagyon jól érezték magukat. George-nak tetszett a lány. A lánynak is tetszett George. Aztán visszamentek a könyvtárba, beszélgettek a *The Giving Tree* című könyvről, végül csókolóztak. Ekkor lépett közbe a srác anyja, és véget vetett ennek a váratlan és szép ismeretségnek.

A lány pedig eltűnt. Még a nevét sem tudja, és a lány sem az övét. Fogalma sincs róla, hol lakik. Néhány óra volt csupán, aztán köddé vált minden.

Vágyakkal telve hagytam el George-ot. Lehet, hogy gonoszság volt tőlem, de azt remélem, hogy a vágyai elvágódáshoz vezetnek, és egy nap elhagyja majd ezt a szűk életteret.

## 6019. nap

Másnap nagyobb szerencsével jártam, mert Surita testében ébredtem fel. A szülei elutaztak, és a kilencvenéves nagymamája vigyázott rá, aki nem sok vizet zavart, és folyton a Game Show csatornát bámulta. Csupán egyóránnyira voltam Rhiannontól, de tartva a sorozatos hiányzásokkal járó következményektől, támlás utánra beszéltem meg vele a randit, a Clover Könyvárúház hátsó részébe.

Nagyon fel volt dobva.

- Mindenkinnek azt mondtam, hogy a nagyimat megyek meglátogatni a hétvégére, a szüleimnek meg azt mondtam, hogy Rebeccához megyek. Úgyhogy most szabad madár vagyok. Ma tehát Rebeccánál alszom, de holnap este...elmehetnénk valahová.

Ez a beszéd!

Elmentünk a parkba, sétálgattunk, mászókáztunk, beszélgettünk. Észrevettem, hogy kevésbé odaadó, mikor lányként mutakozom előtte, de nem róttam fel neki. Velem van, boldog, és ez a lényeg.

Nem beszélünk Justinról. Nem beszélünk a bizonytalan jövőről, és a megoldandó problémáinkról sem.

Kizártuk a külvilágot, és feloldódtunk egymás társaságában.

## 6020. nap

Xavier Adams nem számított rá, hogy a szombati napja ilyen fordulatot vesz. Délben el is indult otthonról a színházi próbára, de amint elhagyta a házat, elővette a telefonját, és közölte a rendezővel, hogy csúnya influenza támadta meg. (Minimum egy nap dögrováson.) A rendező megértőnek mutatkozott, mivel Xavier Laertes szerepére készült a *Hamletből*, számos jelenetet elpróbálhattak nélküle. Úgyhogy szabad volt, mint a madár... és indult is rögvest Rhiannonhoz.

Nem közölte velem az úti célt, csupán az irányt árulta el. Közel négy órát vezettem Maryland nyugati csücskébe, míg végül kikötöttem egy erdei laknál. Ha Rhiannon autója nem állt volna a faház előtt, azt hihettem volna, végképp eltévedtem.

Kiszálltam a kocsiból, ő pedig az ajtónál várt. Izgatottnak látszott. Még mindig nem tudtam, hol vagyok.

- Ma nagyon jól nézel ki - állapította meg, ahogy felé igyekeztem.

- Kanadai-francia apa és kreol anya - feleltem. - De nem beszélek franciául.

- Az anyukád most nem fog ránk rontani, ugye?
- Kizárt.
- Helyes. Akkor szabad a vásár.

Szájon csókolt, én pedig visszacsókoltam. Aztán hagytuk, hogy helyettünk a testünk beszéljen. Már bent voltunk a házban, de körül sem néztem, hanem csak őt éreztem, kószoltgattam, miközben egymásnak feszültünk. Lehúzta rólam a kabátot, majd a cipőinket is lerúgtuk, és az ágy felé araszoltunk. Beütöttem a lábam az ágy sarkába, aztán ügyetlenül lezuhantunk rá, és vadul csokolóztunk tovább. Lekerült rólunk az ing, forró lett körülünk a levegő, mosoly és motyogás váltotta fel a kommunikációt.

Elhúzódtam tőle egy kicsit. Egymásra néztünk.

- Szia - mondtam.
- Szia - mondta.

Ujjaimmal felderítettem az arcát, a kulcscsontját; ujjaival felderítette a vállam, a hátam. Megcsókolta a nyakam és a fülem.

Ekkor végre körülnéztem. A faház egy szobából állt csupán, a fürdőszoba kívül lehetett. A falakon kitömött őzfejek sorjáztak, üvegszemeikkel meredten bámultak ránk.

- Mi ez a hely? - kérdeztem.
- A nagybátyám vadászháza. Most éppen Kaliforniában tartózkodik, úgyhogy biztonságban vagyunk.
- Na és hogy jutottál be? - néztem körül a betörés nyomait keresve.

- Pótkulccsal.

Rhiannon a mellkasomon borzolgatta a szőrszálakat, aztán a keze megállapodott a szívem felett. Átöleltem, és élvezettel simogattam derekán a bársonyos bőrt.

- Ezt nevezem és szívélyes fogadtatásnak! - mondtam.
- És ez még csak a kezdet - felelte, majd folytattuk, ahol abbahagytuk.

Hagytam, hogy Rhiannon irányítson. Engedtem, hogy kigombolja a farmeromat, és lehúzza rajta a cipzárt. Néztem, ahogy megszabadul a melltartójától. Élvezettel vetettem alá magam az akarátának, miközben egyre nőtt bennem a kétség. Meddig mehetünk el? Mik a határaink?

Megértettem meztelenségünk szimbólumát. Egyszerre jelentett bizalmat és sóvárgást. Ilyen, amikor nincs rejtegetni valónk egymás előtt, amikor teljesen kitárulkozunk. Akarom, nagyon is akarom őt, ugyanakkor félek is.

Eleinte hevesek a mozdulataink, mintha lázban égnénk, aztán lecsillapodunk, és álomszerűvé válik az egész. Meztelenek vagyunk, és csak a lepedő tekeredik ránk. Ráadásul ez nem is az én testem, de Rhiannonnak ez tetszett meg.

Úgy érzem magam, mint egy csaló.

És innen ered a feszültség bennem. Ezért tétovázom. Mert most még itt vagyok veled teljes valómban. De holnap már másvalaki leszek. Ma élvezek minden együtt töltött percet, de holnap már nem leszek itt.

Szeretnék veled aludni, nagyon is. De arra is vágyom, hogy holnap reggel együtt ébredjünk fel.

A test készen áll, a vágy a tetőpontra hágott. Amikor Rhiannon megkérdezi tőlem, hogy akarom-e, tudom, mit válaszolna a test.

Én mégis nemet mondok. Azt felelem, hogy nem kellene megtennünk. Még nem. És főleg nem most.

Bár a kérdés őszinte volt, Rhiannon meglepődött a válaszon. Elhúzódtól tőlem.

- Biztos vagy benne? Mert én akarom. Miattam ne aggódj. Tényleg akarom. És... felkészültem.

- Szerintem most nem lenne helyénvaló.

- Jól van - mondta, és még inkább eltávolodott tőlem.

- Nem miattad - bizonygatom. - Nem mintha nem akarom.

- Akkor mi a gond? - kérdezi.

- Nem helyes.

Rhiannon megbántottan néz rám.

- Nem kell aggódnod Justin miatt - mondja. - Csak kettőnkéről szól. Így mindjárt más.

- Nem, nem csak kettőnkéről szól - cáfolom meg a szavait. - Xavier is itt van.

- Xavier?

Magamra mutatok. - Xavier.

-Ó.

- Még nem csinálta - magyarázom Rhiannonnak. - Nem lenne tisztességes vele szemben, hogy csak úgy használjam a testét. Úgy esne át a tűzkeresztségen, hogy még csak nem is emlékezne rá. Mintha elvennék tőle valamit. Ez így nem lenne helyes, hidd el.

Fogalmam sincs róla, hogy a kifogásom igaz volt-e vagy sem, úgy döntöttem, nem ellenőrzöm Xavier memóriáját. Mindenesetre elfogadható érvnek tűnt, olyannak, amivel megóvhatom a srác méltóságát.

- Ó - mondta ismét Rhiannon. Aztán közelebb húzódott hozzám, és befészkelte magát mellém. - Szerinted ellenére lenne a dolog?

A testben felenged a feszültség. Másképp is jól érezheti magát.

- Beállítom az ébresztőt - mondja Rhiannon. - Aludhatunk.

Meztelenül heverészünk az ágyban. Lassan megnyugszunk, felvesszük a minket körülölelő természet ritmusát, átadjuk magunkat a pillanatnak, és egymásba fonódva álomba szenderülünk.

Nem az ébresztő hangjára ébredünk, hanem a kint csicsergő madarakéra, meg az eresz nyikorgására.

Emlékeztetnem kell magamat, hogy az emberek is így éreznek: mindenki szeretné meghosszabbítani a vágyott pillanatot, még ha tudjuk is, hogy hamar elszáll.

- Tudom, hogy nem szeretsz beszélni róla - szólalok meg végül. - De miért vagy vele?

- Már nem tudom - feleli. - Valamikor tudtam, de már nem is emlékszem rá.

- Ki volt a kedvenced? - kérdezi tőlem.

- A kedvencem?

- A kedvenc test, akibe költöztél. A kedvenc életed.

- Egyszer egy vak lány testében laktam - feleltem. - Tizenegy lehettem vagy tizenkettő. Többet tanultam tőle, és a helyzetéből egyetlen nap alatt, mint a többiekéből évek alatt. Megmutatta nekem, mennyire esetleges és egyéntől függő, ahogy a világot magunk körül megtapasztaljuk. A többi érzékszervünk élesebbé válik, ugyanakkor a dolgok természetéhez kell igazodnunk a tájékozódásban. Számomra mindez hatalmas kihívást jelentett, de neki az élete volt.

- Hunyd be a szemed - suttogta Rhiannon.

Behunytam a szemem, és ő is.

Így fedeztük fel egymás testét.

Nem akartam az ébresztő hangjára felriadni. Csak az idő múlására emlékeztetett.

Nem kapcsoltuk fel a villanyt sem, így lassan a faházban is besötétedett. Ránk borult az alkony, a sűrű félhomály.



- Itt maradok - mondta Rhiannon.
- Holnap visszajövök - ígértem.

- Azonnal abbahagynám - tettem hozzá. - Abbahagynám a folytonos változást, ha tehetném. Hogy veled maradhassak. - De nem teheted - válaszolta. - Tudom jól.

Nem húzhattam tovább az időt, bármennyire nem akartam tudomásul venni a múlását. A színházi próbának vége. Még ha Xavier kiruccant volna a barátaival, akkor is hamarosan haza kellene érnie. Éjfélig mindenképpen.

- Várni foglak - mondta búcsúzóul Rhiannon.

Rhiannon az ágyban feküdt, amikor felöltöztem, felkaptam a kulcsokat, és becsuktam az ajtót magam mögött. Megfordultam. Folyton megálltam, és megfordultam. Hiába választottak el tőle falak, majd kilométerek. Mindenhol őt kerestem, mindenben őt láttam.

## 6021. nap

Felébredtem, aztán egy teljes percig fogalmam sem volt róla, hogy ki vagyok aznap. Fájdalom járta át a testem. A gondolataim zavarosak voltak, és úgy éreztem, mintha satuba szorították volna a fejem. Kinyitottam a szemem, de a vakító fénytől szabályosan rosszul lettem.

- Dana - szólalt meg valaki mellettem. - Dél van.

Nem érdekelt, hány óra. Semmi sem érdekel. Csak akíngzó fájdalmamat, azt akartam megszüntetni.

Vagy mégsem. Mert amikor a szorítás alábbhagyott, iszonyú émelygés tört rám.

- Dana, nem engedhetem, hogy egész nap aludj! Csak azért, mert szobafogságban vagy, nem nyomhatod folyton az ágyat.

Háromszori próbálkozás után sikerült végre kinyitni a szemem, bár a nap fénye kegyetlenül elvakított.

Dana anyukája szánakozással vegyes dühvel nézett le rám.

- Dr. P fél óra múlva megérkezik - jelentette be. - Beszél-  
ned kellene vele.

Kétségbeesetten kutakodtam Dana memóriájában, de mintha károsodtak volna az agyamban az ingerületátvivő anyagok.

- Mindazok után, amin keresztülmentünk... te még így átejtesz bennünket apáddal? Folyton aggódunk miattad. És akkor ezt érdemeljük tőled? Elég volt, nincs tovább!

Úristen, mit tettem az éjjel? Emlékszem, Rhiannonnal voltam. Aztán Xavierként hazaértem. Telefonáltam a barátainak. Megbeszéltük a színdarab próbáját. Dana memóriájába azonban nem tudok betekintést nyerni. Ahhoz túl másnapos a csaj.

Így érezhet most Xavier is? Csak egy homályos folt maradt az emlékeiben a tegnapi napról?

Remélem, nem, mert ez szörnyű.

- Fél órád van rá, hogy lezuhanyozz és felöltözz! És ne várj tőlem segítséget.

Dana édesanyja becsapta az ajtót - a dörrenés sokáig visszhangzott a fülemben. Alig bírtam megmozdulni, mintha harminc kilométer mélyen lettem volna, a tenger fenekén. Bele kellett kapaszkodnom az ágytámlába, hogy ki tudjak végre egyenesedni.

Nem izgattam magam sem Dr. P, sem Dana szülei miatt. Ami engem illet, nem éreztem szánalmat iránta, hiszen magának csinálta a bajt, vállalja érte a következményeket. Nagyon sokat kell inni ahhoz, hogy valaki ilyen állapotba kerüljön. Nem is miatta kászálódtam ki az ágyból, hanem Rhiannon miatt, aki valahol a közelben, egy vadászházban vár rám. Egyelőre nincs ötletem, hogyan fogok eljutni hozzá, de muszáj kitalálnom valamilyen megoldást.

A halion át a fürdőszobába vonszoltam ki magam. Megnyitottam a vizet, aztán egy percig kábán álltam ott, mire eszembe jutott, miért is jöttem. A vízsugarak szó szerint életet öntöttek belém, de nehéz volt az ébredés. Könnyen

beeshettem volna a kádba, és elaludhattam volna az egyre növekvő vízben.

Visszaérve Dana szobájába, leejtettem a törülközőt a földre, és magamra kaptam a hozzám legközelebb eső ruhadarabokat. A szobában nem láttam sem számítógépet, sem pedig telefont. Egyszerűen nem találtam a módját, hogyan léphetnék kapcsolatba Rhiannonnal. Tudtam, hogy át kellene vizsgálnom a házat, de már a gondolattól is kimerültem. Le kellett ülnöm. Lefeküdnöm. Lehunyni a szemem.

- Ébresztő!

A parancs legalább olyan váratlanul ért, de sokkal közelebről jött, mint korábban az ajtócsapódás. Kinyitottam a szemem, és Dana dühös apját láttam magam mellett.

- Dr. P megérkezett - csendült fel mögötte az anyuka hangja egy fokkal szelídebben. Talán megsajnálhatott. Vagy csak nem akart botrányt egy szemtanú jelenlétében.

Szöveget ütött a fejemben a gondolat, hogy miért is jött ki az orvos a házhoz. Talán mégsem egy hétköznapi másnaposság az oka a rosszullétemnek? Amikor a doktor leült mellém, nem egy táskát vett elő, hanem egy jegyzetömböt.

- Dana - kezdte lágy hangon.

Ránéztem, majd a fejfájásom ellenére fel is ültem.

A doki a szüleimhez fordult.

- Minden rendben. Akár magunkra is hagyhatnak.

Nem kellett nekik kétszer mondani.

Még mindig nehezen igazodtam ki a lány emlékein. Éreztem, hogy ott van a magyarázat mindenre, de nem láttam át az áthatolhatatlan falon.

- Elmondod nekem, mi történt? - kérdezte Dr. P.
- Nem tudom - feleltem. - Nem emlékszem semmire.
- Olyan borzalmas volt?
- Igen. Borzalmas volt.

Ekkor megkérdezte, hogy a szüleim beadták-e már nekem a Tylenol tablettákat. Mióta ébren vagyok, még nem kaptam, válaszoltam. Kiment, majd kisvártatva két tablettával és egy pohár vízzel tért vissza.

Nem sikerült lenyelnem első nekifutásra a tablettákat, megakadtak a torkomon. Kiittam a maradék vizet a pohárból, mire lement. Dr. P kiment a szobából, hogy újból megtöltse a poharat, mintegy időt adva ezzel a gondolkodásra. Nekem viszont még mindig zavarosak voltak a gondolataim.

A doki visszatért, és belekezdett a mondandójába. - Ugye megérted a szüleidet, amiért ilyen dühösek rád?

Tök hülyén éreztem magam, de nem terelhettem tovább a témát.

- Tényleg nem tudom, mi történt - feleltem. - Nem hazudok. Bárcsak emlékeznék valamire!

- Cameron bulijában voltál. - A doki rám nézett, hátha beugrik valami. De nem. - Meglógdál itthonról, hogy elmeless - folytatta. - Amikor pedig megérkezted, elkezdted inni. Sokat ittál. A barátaid nyilvánvaló okokból aggódtak miattad. Mégsem állítottak le. Csak akkor próbáltak megállítani, mikor haza akartál vezetni.

A fejem még mindig víz alatt volt, ez az emlékem viszont már a felszínen. Tudtam, hogy ott van, tudtam, hogy a doki nem hazudik. Csak éppen nem láttam semmit belőle.

- Vezettem?

- Igen. Pedig nem lett volna szabad. Elloptad az apukád slusszkulcsát.

- Elloptam a kulcsait - ismételtem fennhangon, hátha felvillan valamilyen emlékkép.

- A barátaid megpróbálták feltartóztatni, de te kirohantál ellenük, lehordtad őket mindennek, és amikor Cameron el akarta tőled venni a kulcsot...

- Mit tettem?

- Megharaptad a kezét, és elszaladtál.

Így érezhette magát Nathan is. Másnap reggel.

Dr. P csak mondta a magáét. - Lisa, a barátnőd, hívta a szüleidet. Ők odarohantak. Mikor a papád elindult feléd, te már a kocsiban ültél, és majdnem elgázoltad.

*Majdnem elgázoltam?*

Nem jutottál messzire. Túl részeg voltál ahhoz, hogy kihajts az útra, és a szomszéd kertjében kötöttél ki. Neki mentéi egy telefonpóznának. Szerencsére senki sem sérült meg.

Fellélegeztem, ugyanakkor továbbra is Dana emlékeinek mélyén kutakodtam.

- Arra vagyunk kíváncsiak, Dana, hogy tehetél ilyet? Mindazok után, ami Anthonyval történt.

*Anthony.* A név hallatán már kezdett derengeni valami. A testemet fáj dalom járja át. Mindent legyőző fájdalom.

*Anthony.* A bátyám.

A halott bátyám.

A bátyám, aki mellettem halt meg.

A bátyám, aki a mellettem levő ülésen halt meg.

Mert ütköztünk.

Mert részeg voltam.

Miattam halt meg.

- Ó, istenem! - kiáltottam fel. - Ó, istenem!

Magam előtt látom őt. A véres holttestét. Sikítok.

- Semmi baj - mondja Dr. P. - Semmi baj.

De igen.

Nagyon nagy a baj.

Dr. P ekkor valami erősebb gyógyszert ad nekem. Ellenkezem, de hasztalanul.

- Beszélnem kell Rhiannonnal - motyogom. Nem akartam mondani, mégis kibukott belőlem.

- Kicsoda Rhiannon? - kérdezi tőlem Dr. P

Lecsukódik a szemem. Már nem tudok válaszolni.

Mialatt alszom, kezdenek visszatérni az emlékeim, és mikor újból felébredek, már többre emlékszem. Nem is any-nyira a vége - egyáltalán nem emlékszem, hogy beültem az autóba, majdnem elgázoltam a papámat, és nekimentem a telefonpóznának. Addigra már teljesen kiüthettem magam. De most már eszembe jutnak a buli képei. Összeittam mindenfélét, mert jobban éreztem magam tőle. Könny-nyebb volt. Aztán Cameronnal flörtöltem. És még többet ittam. Nem gondolkodtam, mert akkorra már nem is tudtam volna.

Szerettem volna megkérdezni Danától, hogy miért tette. Hiába vagyok a testében, nem látom a magyarázatot. A test nem tud válaszolni.

Mintha ólomból lennének a végtagjaim. De felkelek, és egészen az ajtóig botorkálok. Mivel a szobámban nincs számítógép és telefon sem, ki kell jutnom. De az ajtó zárva, és a kulcsot kivették.

A saját szobám foglya vagyok.

Most, hogy már tudják, kezdenek visszatérni az emlékeim, hagyják, hadd főjek a saját büntudatomban.

És ami a legrosszabb: működik is.

Kifogytam a vízből. Szólok, hogy vizet kérek. Anyukám egy pillanat múlva az ajtónál terem egy pohárral. Látom rajta, hogy ki van sírva a szeme. Össze van törve a lelke. Tönkretettem a saját anyámat.

- Tessék - mondja.

- Kimehetek? - kérdezem tőle. - Készülnöm kell az órákra, leckém van.

Megrázta a fejét. - Talán később, majd ebéd után. Most pedig Dr. P azt kéri tőled, hogy írd le neki a gondolataidat.

Kimegy a szobából, és kulcsra zárja az ajtót maga után. Keresek egy darab papírt és egy tollat.

Tehetetlennek érzem magam, í r o m .

Aztán megállok. Mert nem Dana gondolatait írom le, hanem a magamét.

A fejfájás és az émelygés alábbhagy. De ahogy eszembe jut, hogy Rhiarmon magányosan vár rám a faházban, újból rosszul érzem magam.

Megígértem neki. Habár tudtam, hogy kockázatot válllok vele, megígértem neki. Most pedig saját magam bizonyítottam be, mennyire megbízhatatlan vagyok.

Mennyire tehetetlen.

Dana édesanyja tálcán ebédet hoz nekem. Megköszönöm neki. Aztán végre megtalálom a szavakat, amiket már eddig is ki kellett volna mondanom, és unos-untalan ismételnem.

- Sajnálom - mondtam. - Nagyon, nagyon sajnálom.

Anyám bólint, de látom rajta, hogy már nem sokat jelentenek számára ezek a szavak.



Valószínűleg túl sokszor hallhatta tőlem. És egy ponton - talán tegnap éjjel - megtört benne valami, és már nem hisz nekem.

Még megkérdezem tőle, hol van a papám, mire azt a választ kapom, hogy elvitte az autót megjavíttatni.

A szüleim úgy döntenek, hogy holnap iskolába kell mennem, és elnézést kell kérnem a barátaimtól. Így ma használhatom a számítógépet, de csakis a leckém elkészítéséhez. Ők ott fognak ülni mögöttem, és szemmel tartanak.

Már tudom, hogy nem kiildhetek e-mailt Rhiannonnak. Sőt, ma már a telefonomat sem kapom vissza.

Az előző éjszaka eseményei végképp feledésbe merülnek. Éjfélig a feneketlen űrt bámulom a helyén. És úgy érzem, a sötétség visszanéz rám.

## 6022. nap

Terveim szerint korán felkelek - hajnali hat körül és e-mailben mindent megmagyarázok Rhiannonnak. Szerintem, egy idő után feladhatta a várakozást.

Az elképzelésem azonban meghiúsult, amikor nem sokkal öt óra előtt felráztak álmomból.

- Michael, ideje felkelni.

Michael anyukája volt az, és Dana édesanyjával ellentétben ő komolyan is gondolta.

Először azt hittem, valamiféle edzésre kell indulnom még a tanórák előtt, de amikor felkeltem, egy bőröndöt láttam a lábamnál heverni.

Közben hallom, hogy anyukám a szomszédos szobában a hűgaimat is költögeti. - Gyerünk lányok, indulunk Hawaiira! - mondja vidáman.

Hawaii.

Belenézek Michael memóriájába, és kiderítem, hogy a család ma reggel Hawaiura utazik, a srác nővérének esküvőjére. Ja, és ha már odamennek, egy hétig ott is maradnak vakációzni.

Számomra ez megoldhatatlan. Ugyanis ahhoz, hogy

aznap hazautazik Marylandbe. Ez pedig heteket vehet igénybe. Akár hónapokat is.

Vagy meg sem történik.

- Az autó negyvenöt perc múlva érkezik! - sürgetett mindenkit Michael apukája.

Semmiképpen sem utazhatok el.

Michael ruhatára főleg heavy metalos pólókból áll. Magamra kaptam egyet, hozzá meg egy farmert.

- A biztonságiak a reptéren meg fognak motozni ebben a szerkóban - jegyezte meg az egyik hűgom, ahogy elhaladt mellettem a hallban.

Lázasan gondolkodtam a megoldáson.

Michaelnek nincsen jogosítványa, és különben sem lendítene a dolgon, ha elkötném valamelyik szülője kocsiját. Az esküvő csak pénteken lesz, így nem teszem kockára Michael ottlétét az eseményen. Vagyis miről beszélek? Még ha ma este lenne is, akkor sem lehetek ott.

Tisztában vagyok vele, hogy hatalmas bajba sodrom a srácot. Magamban ezerszer bocsánatot kérek tőle, míg megírom a levelet, majd a konyhaasztalra teszem.

Nem mehetek Veletek ma. Nagyon sajnálom!

Később majd hazajövök. Utazzatok el nélkülem!

Csütörtökig valahogy odaérek.

Kivártam, míg mindenki az emeleten tartózkodik, aztán kisurrantam a hátsó ajtón.

Először azt gondoltam, hívok egy taxit, de attól tartottam, Michael szülei végigtelefonálják a taxi társaságokat, és ki

derítik, melyik sofőr fuvarozott egy rockersrácot. Legalább kétórányi autótút választott el Rhiannontól. Felszálltam egy buszra, és megkérdeztem a sofőrt, hogy juthatnék el leggyorsabban Rhiannon városába. Felnevetett, és azt mondta: - Csakis autóval. - Közöltem vele, hogy erre most nincs lehetőségem. - Akkor előbb Baltimore-ba kell utaznia, és onnan tovább.

Hétórányi út állt előttem.

A tanítás még javában tartott, mire a belvárosból másfél kilométeres séta után a sulihoz értem. Most sem tartóztatott fel senki; igaz, egy nagydarab, szőrös, izzadt, Metallica-pólót viselő fickót nem is nagyon mertek.

Megpróbáltam az emlékeimből felidézni Rhiannon óraarendjét, és a tesióra ugrott be. Bementem a tornaterembe, de üres volt. Kinéztem az udvarra is, ahol éppen gyepabdáztak. Rhiannon is köztük volt.

Láttam, hogy a szeme sarkából engem figyel. Odaintettem neki, bár nem voltam benne biztos, felismert-e. Nem akartam feltűnést kelteni, ezért visszahúzódtam az épület menedékébe. Mintha csak a tanulásban tartanék öt perc szünetet.

Rhiannon az egyik tanárhoz sétált, és mondott neki valamit. A tanár sajnálkozó képet vágott, és beállított egy másik lányt Rhiannon helyébe, aki erre elindult az épület felé. Bementem, és az üres tornateremben vártam rá.

- Szia - köszönten neki, amikor belépett.
- Hol a pokolban jártál? - szegezte nekem a kérdést.

Még sohasem láttam őt ilyen mérgesnek. Ilyen düh csak akkor árad belőlünk, ha úgy érezzük, nemcsak egyetlen személy, de az egész világegyetem elárult bennünket.

- Be voltam zárva a szobámba - mentegőztem. - Borzalmas volt. Még számítógéphez sem jutottam.

- Pedig én vártam rád - válaszolta. - Felkeltem. Beágyaztam. Megreggeliztem. Aztán vártam. Alig volt térerő azon a helyen. Elkezdtem olvasgatni a *Field and Stream* magazin régi számait, mert mást nem találtam ott. Aztán lépteket hallottam. Izgatott lettem. És amikor megállt valaki az ajtónál, odaszaladtam.

De nem te voltál az, hanem az a nyolcvanéves fickó. A vállán egy döglött szarvast cipelt. Nem is tudom, melyikünk volt jobban megdöbbenve. Felsikítottam, mire az öreg majdnem infarktust kapott. Rajtam alig volt ruha. Rettentően szégyelltem magam. Az öreg mérges volt, azt mondta, birtokháborítást követtem el. Azt feleltem, Artie a nagybátyám, de nem hitt nekem. Akkor eszembe jutott, hogy nálam van a személyim, amivel bizonyíthatom, hogy megegyezik a vezetéknevünk. A véres kezével nyúlt a kártyámhoz. Aztán annyit mondott, hogy mások is jönnek még oda. Amikor meglátta az autóm, azt hitte már meg is érkeztek.

Én pedig nem akartam elmenni onnan, mert reménykedtem benne, hogy eljössz. Felöltöztem, leültem, és végig kellett nézmem, ahogy kibelezik az őzet. Még azután is vártam rád, hogy elmentek onnan. A kunyhóban vérszag volt, A. Én mégis maradtam. Te pedig nem jöttél el.

Beszámoltam neki Danáról, majd Michaelről és a szökésemről.

Ennél nyomosabb érvet azonban nem tudtam felhozni.

- Mégis hogy történhetett ez meg? - kérdezte tőlem. - Hogyan?

Bárcsak tudnám a választ!

- Gyere ide - mondtam. Magamhoz szorítottam, mert ennél jobb magyarázattal nem szolgálhattam.

Egy percig állhattunk ott összeölelkezve. Nem tudtuk, hogyan tovább. Ám ekkor kivágódott a terem ajtaja, és nem

a tanár, nem valamelyik lány az osztályból, hanem személyesen Justin sétált be rajta.

- Mi folyik itt? - mered t ránk. - Mi? Folyik? Itt?

Rhiannon szabadkozni kezdett. - Justin...

- Lindsay küldött egy SMS-t, hogy figyelmeztessen, nem érzed jól magad. Ezért jöttem ide. De úgy látom, kutya bajod. Ne, ne szakíts félbe!

- Akkor fejezd be - szólalt meg Rhiannon.

- Mit kéne befejeznem, ribanc? - kelt ki magából Justin.

- Justin - mondtam neki.

Felém fordult. - Neked nem osztottunk lapot, öcsém.

Válaszolni akartam, de behúzott egyet. Az ökle egyenesen orron talált. A földre zuhantam.

Rhiannon felsikített, és mellém térdelt. Justin a karjánál fogva rántotta fel.

- Mindig is tudtam, hogy egy szajha vagy! - sziszegte felé dühösen.

- Elég legyen! - kiáltotta Rhiannon.

Justin elengedte Rhiannont, és odajött hozzám. Rugdosni kezdett.

- Ez az új barátod? - üvöltötte. - Szereted?

- Nem, nem szeretem! - ordította vissza Rhiannon. - De téged sem szeretlek!

A következő rúgásnál elkaptam Justin lábát, és lerántottam a földre. Nagyot csattant a tornaterem padlóján. Azt hittem, feladja, de ekkor állon ütött. Sajgott az állkapcsom.

Kintről füttyszó hallatszott, utána pedig a gyepabdás csajok beözönlöttek a tornaterembe. Mikor észrevették a bunyót, izgatottan sutyorogni kezdtek. Az egyik lány Rhiannonhoz szaladt, hogy megnézzze, nem esett-e bántódása.

Justin talpra ugrott, és a többiek előtt újból rugdalni kezdett. Kezdtém megelégni a dolgot. A következő rúgás elől

kitértem, és felpattantam. Vissza akartam vágni, nekimenni, de nem igazán tudtam, mit kéne tennem.

Ráadásul okosabb lett volna eltűnni onnan, hiszen hamar rájöttek, hogy nem abba a suliba járok. És annak ellenére, **hogy** engem kalapáltak el rendesen, a rendőrök a nyakamba varrták volna a birtokháborítás és a garázdaság büntetést.

Intettem Rhiannonnak. A barátnője védelmezően elé állt, de ő eltolta magától.

- Mennem kell - mondtam neki. - Találkozzunk a Starbucksban, ahol először is. Amikor neked jó.

Egy kéz nehezedett a vállamra. Justin próbált leszorítani. Éreztem, hogy szembe kéne néznom vele. Akár meg is üthetném, ha akarnám. Ehelyett leráztam magamról a karjait, és futásnak eredtem. Tudtam, hogy nem szalad utánam, mert nagy elégtétel ez neki, hogy engem futni láthat.

Nem állt szándékomban magára hagyni a zokogó Rhiannont, mégis ezt tettem.

Visszamentem a buszpályaudvarra, és az egyik telefonfülkéből hívtam taxit. Közel ötven dolláromba került az út a Starbucksig. A gyorsétterem közönsége egy nagydarab, szőrös, izzadt srácot látott Metallica-pólóban, akit alaposan meggyepáltak - tele volt horzsolásokkal, és vérzett. Kértem egy jegeskávét, és bedobtam húsz dolcsit a borraivalós üvegbe. Így biztos maradhatok, ameddig csak akarok. Még az ijesztő külsőm ellenére is.

Rendbe szedtem magam a mosdóban. Aztán leültem és vártam.

És vártam.

És vártam.

Rhiannon csak valamivel hat után állított be az üzletbe.

Nem mentegetőzött. Oda sem jött hozzám, hanem egyenesen a pulthoz ment, és vett magának egy kávé.

- Most erre van igazán szükségem - mondta, ahogy helyet foglalt az asztalnál. És tudtam, hogy a kávéra érti.

Én már a negyediknél tartottam, meg a második sütinél.

- Köszönöm, hogy eljöttél - szólaltam meg, a kelleténél kissé hivatalosabban.

- Pedig megfordult a fejemben, hogy nem jövök. - De aztán meggondoltam magam. - Alaposan megszemlélte az arcomat, rajta a zúzódásokkal. - Jól vagy?

- Igen.

- Ma mi is a neved?

- Michael.

A szemembe nézett. - Szegény Michael.

- Nem erre számítottam. És ő sem.

- Akkor már hárman vagyunk.

Egyre jobban eltávolodtunk beszélgetésünk igazi témájától. Ideje visszatérnünk rá.

- Akkor köztetek most mindennek vége?

- Igen. Elérted, amit akartál.

- Kár, hogy így gondolod - jegyeztem meg. - Hiszen te is ezt akartad, vagy nem?

- De igen, csak éppen nem így. Nem ilyen botrányosan, és nem mindenki előtt.

Az arcához nyúltam, hogy megsimogassam, de ő elkapta a fejét. Leengedtem a kezem.

- Végre megszabadultál tőle - mondtam neki.

Rhiannon csak a fejét ingatta. Úgy látszik, megint rosszatmondtam.

- Mindig elfelejtem, milyen keveset is tudsz te ezekről a dolgokról - felelte. - Hogy mennyire tapasztalatlan vagy te, A. Nem, nem szabadultam meg tőle. Csak azért, mert szakítottunk, még ezer szállal kötődhetünk, és kötődünk is a



másikhoz. A randizásnak vége, de attól még évekig közünk lesz egymáshoz.

*De legalább már belefogtál, szerettem volna mondani neki. Legalább már elváltál egy fontos szálat. Aztán inkább csak csendben maradtam. Rhiannon valószínűleg tudja ezt, de hallani mégsem akar róla.*

- El kellett volna utaznom Hawaiiira? - kérdeztem tőle.

Rhiannon ekkor ellágyult. Hülye kérdés volt, de ő tudta, hogy értem.

- Nem, dehogya. Azt akarom, hogy itt maradj.

- Veled?

- Velem.

Szerettem volna neki többet is ígérni, de tudtam, hogy nem tehetem.

Patthelyzetben voltunk.

Rhiannon telefonján ellenőriztük a helyi járatokat Hawaiiira, és amikor megbizonyosodtunk róla, hogy aznap már nem repül oda több gép, Rhiannon hazafuvarozott.

- Meséj nekem a lányról, akinek tegnap a bőrében voltál - kérte. Megtettem. Miután befejeztem, szomorúság telepedett ránk, ezért úgy döntöttem, további életekről és napokról is mesélek neki. Felélénkültünk. Felidéztem a pillanatokot, amikor álomba ringattak, amikor elefántokkal találkoztam az állatkertekben és a cirkuszban, majd később az első csókokat, meg a majdnem csókokat is, a barátoknál alvásokat, az ijesztő filmeket. Így szerettem volna a tudtára adni, hogy igenis vannak élettapasztalataim, és ha szokatlan módon is, de megvan a magam élete.

Egyre közelebb értünk Michael otthonához.

- Szeretnék veled találkozni holnap is - mondtam Rhiannonnak.

- Én is szeretnék - felelte. - De tudjuk mindketten, hogy ez nem csak rajtunk múlik.

- Akkor reménykedjünk benne, hogy összejön.

- Úgy van, reméljük a legjobbakat.

Szerettem volna búcsúzóul megcsókolni, de láttam rajta, hogy vonakodik a dologtól. Erőltetni meg mégsem akartam.

Így aztán megköszöntem neki a fuvart, ám egy sor dolog kimondatlan maradt.

Nem mentem be egyenesen a házba. Ógylegtem egy darabig a környéken, hogy ezzel is húzzam az időt. Tíz órakor elindultam a bejárati ajtó felé, és Michael memóriájából kiderítettem, hol tartja a család a pótkulcsot. Azonban mire megtaláltam, hirtelen feltárult az ajtó, és Michael apja állt a küszöbön.

Nem szólt semmit, csak bámult rám a lámpafényben.

- Legszívesebben jól felképnélék - szólalt meg végül. - De ahogy látom, valaki más már elvégezte ezt helyettem.

Michael anyukája és húgai elrepültek Hawaiiira, de az édesapja itthon maradt a fia miatt.

Tudtam jól, hogy magyarázattal tartozom neki. Eléggé száználmas mesével rukkoltam elő: egy koncertre akartam eljutni, és olyan váratlanul jött az egész, hogy másképp nem tudtam megoldani. Gyötört a bűntudat, amiért ilyen mélységig beleavatkozok a srác életébe, és ez a hangomon is érződhetett, mert az apa végül egészen megenyhült. Ugyanakkor

Michaelnek számolnia kell a következményekkel: a repülőjegyek cseréje miatti díjat le fogják vonni a zsebpénzéből, és Hawaiiin szigorú szobafogság vár rá - az esküvőn természetesen ott lehet. Még jobban szégyelltem magam, és csak az nyújtott némi vigaszt, hogy másnapra sikerült áttenni a foglalatást.

Aznap éjjel varázslatos koncert emlékét csempészttem a srác memóriájába. Azt hiszem, ez a legkevesebb, amivel tartozom neki.

## 6023. nap

Mielőtt kinyitottam volna a szemem, már tudtam, hogy kedvelni fogom Vicet, aki nőnek született, de férfiként definiálja magát. Szabad akaratából dönt, akárcsak én. Kortársaink közül kevesen választják ezt az utat, inkább a komfortzónájuk keretein belül maradnak. Mert ha a saját igazságod szerint akarsz élni, végig kell haladnod a kezdetben fájdalmas, ám végső soron megnyugvást hozó folyamaton.

Vic fárasztó nap elé néz. Matek- és törirdolgozat is vár rá. Aztán próbálni megy a zenekarával. Ezt várja a legjobban. És randija lesz egy Dawn nevű lánnyal.

Felkelek. Felöltözöm. Fogom a kulcsaimat, és beülök az autóba.

Amikor a kereszteződéshez érek, ahelyett, hogy letérnék a suli felé, egyenesen továbbhajtok.

Több mint háromórás autóút áll előttem. E-mailezek Rhiannonnak, tudatom vele, hogy Vic és én már úton vagyunk. Vagyis kész tények elé állítom.

Vezetés közben Vic memóriájában kutakodom. Talán nincs is nehezebb dolog annál, mint „rossz” testben születni. Ismerem a helyzetet, még ha csupán egy napig kell is szembesülnöm vele. Régebbem nem voltam ilyen elfogadó, nehezebben viseltem a naponkénti változást. Imádtam, ha hosszú a hajam, és ha következő reggelre eltűnt, akkor bizony bosszankodtam. Voltak napok, amikor úgy éreztem magam, mint egy lány, más napokon meg úgy, mint egy fiú, a testem viszont nem mindig volt ezzel összhangban. A felnőttek mondták meg, miként viselkedjek, én pedig túl kicsi voltam, hogy ezt megkérdőjelezzem. Úgy voltam vele, hogy mindkét nemhez tartozom, illetve egyikhez sem.

Borzasztó nehéz elfogadni, ha saját testünk kelepccéjébe esünk. Magányos is leszel tőle, mert nem mondhatod el másoknak. Úgy érzed, mintha közéd és az énképed közé furakodna valami. Mintha naponta harcba indulnál, amit sohasem nyerhetsz meg, és ez teljesen kimerít.

Vicnek szerencséje van a szüleivel. Nem cirkuszoltak vele, amikor szoknya helyett nadrágot akart húzni, és babázás helyett kisautókat tologatott. Csak később, a lányuk kamaszkorában estek gondolkodóba. Tudták, hogy Vic a lányokat szereti, de még magának Vicnek is időbe telt, míg beismerte, hogy a lányokat ő bizony fiúként szereti. Vic valójában fiú, és fiúként is akar élni, de véletlenül lányként született.

Halk szavú apja megértette lánya törekvéseit, és a maga módján támogatta is. Az anyja viszont nehezen nyugodott bele. Bár tiszteletben tartotta Vic döntését, nem volt könnyű elfogadnia, hogy lánya helyett hirtelen lett egy fia. Vic barátai közül néhányan már tizenhárom-tizennégy éves korukban megértették őt. Mások megrémültek - inkább a lányok, mint a fiúk. Vic amúgy is folyton a fiúkkal lógott, akik nem is tekintettek rá nőként. Úgyhogy, szinte semmi sem változott.

Dawn mindig ott volt valahol a háttérben. Óvodás koruk óta ismerték egymást, és jóban voltak. A középiskolában aztán Vic ahhoz a csoporthoz csapódott, akik az asztalfióknak írták a verseiket, míg Dawn, igazi közösségi lányként, megjelentette a verseit. Dawn, aki a középpontban szeretett lenni, és Vic, aki inkább nézőként vesz részt az eseményekben. Vicnek meg sem fordult volna a fejében, hogy akár lehetne is köztük valami, ha Dawn fel nem figyel rá.

Mert Dawn bizony kiszúrta a srácot. Egy idő után mindenütt őt látta - még ha csak a szeme sarkából is befészkelte magát a gondolataiba, álmodozott és álmodott is róla. Nem tudta pontosan mi vonzza benne - a lányos fiú vagy a fiús lány -, de nem is morfondírozott rajta igazán. Már akkor vonzódott Vichez, amikor az még észre sem vette. Nem úgy.

Dawn számára hamarosan érzelmileg tarthatatlanná vált a helyzet. Bár közös barátaik révén puhatolózhatott volna, ő az egyenes utat választotta Vichez. Így aztán egyszer a fiúcsapat után eredt a szupermarketba, és Vic mellé csapódott, mikor az lemaradt a többiektől. Vicnek először nem esett le, mit akar tőle a lány, és miért izgul ennyire, de lassan összeállt a kép, és egyáltalán nem volt ellenére. Amikor a többi srác kitért az üzletből, Vic intett nekik, és Dawnnal maradt, aki zavarában azt is elfelejtette, hogy mit akart ürügyként vásárolni. Órákig tudtak volna beszélgetni, végül Vic javasolta, hogy folytassák ezt egy kávé mellett.

Azóta jó idők, meg rosszak is jártak rájuk, de az alap erős maradt: mikor Dawn Vire néz, pontosan azt a fiút látja benne, akinek maga Vic is szeretne látszani. Vic szülei és barátai ugyanis még mindig azt a lányt keresik benne, akinek született, és akit aztán megtagadott. Dawn fejében nem volt semmiféle zavar: ő a maga valójában látta Vicet.

Ahogy végigpörgettem lelki szemeim előtt az emlékképeket, és összeállt a kép, hálát és vágyakozást éreztem, de

nem Vicét, hanem a magamét. Ezt várom Rhiannontól, és ezt akarom neki adni.

De hogy tudnám rávenni, hogy átlásson a zűrzavaron, ha még engem sem láthat soha? Egyszerűen megfoghatatlan vagyok a számára.

Az ebédidő előtti óra alatt érkeztem az iskolához, és a szokásos helyemre parkoltam.

Már kívülről fújtam Rhiannon órarendjét. Az osztályterem előtt vártam, míg kicsengetnek. A társai gyűrűjében jött ki, és Rebecával beszélgetett. Nem vett észre, fel sem tekintett. Kénytelen voltam utánamenni; követtem, akár egy kísértet a múltból, a jelenből vagy a jövőből. Végül Rebecca elköszönt tőle, én pedig odaléptem hozzá.

- Szia - mondtam.

Pillanatnyi tétovázás után megfordult, és rögtön felismert.

- Szia - köszöntött. - Hát itt vagy. Miért nem lepődöm meg ezen?

Mondjuk, nem erre a fogadtatásra számítottam, de érthető volt. Mikor kettesben vagyunk, én vagyok a célállomás, amire előtte fel tud készülni. Most viszont váratlanul lerohantam a suliban.

- Ebédelünk együtt? - kérdeztem.

- Persze - egyezett bele. - De utána mindenképpen vis- sza kell jönnöm.

Biztosítottam róla, hogy így lesz.

Csendben elindultunk egymás mellett. Észrevettem, hogy köröttünk a srácok furán néznek Rhiannonra, több volt az ellenszenves pillantás.

Rhiannon felém fordult.

- Most én vagyok itt az ügyeletes metállibanc - magyarázta. - Azt híresztelik rólam, hogy lefeküdtem a Metallica

tagjaival. Ez vicces is, meg nem is. - Aztán figyelmesen meg-nézett. - Ma valahogy teljesen más vagy. Nem is tudom, ho-gyan viszonyuljak hozzád.

- A nevem Vic. Női testben élő férfi vagyok.

Rhiannon felsóhajtott. - Nem is értem, amit mondasz.

Belefogtam a magyarázatba, Rhiannon viszont leállított.

- Ezt talán majd kint az udvaron beszéljük meg, rendben? És arra kérlek, hogy pár lépéssel mögöttem haladj. Így mindkettőnknek könnyebb lesz.

Nem maradt más választásom.

Betértünk egy étkezdébe, ahol a vendégek átlagéletkora ki-lencvenöt év volt, és az étlapon az almaszósz örvendett a legnagyobb népszerűségnek. Nem kifejezetten középiskolá-sok számára tervezett hely.

Miután leültünk, és rendeltünk, megtárgyaltuk az előző nap konklúzióit.

- Nem mondhatnám, hogy Justint megrázta a dolog - mondta Rhiannon. - És a lányok ugrásra készen állnak, hogy megvigasztalják. Szánalmas. Rebecca viszont nagyszerűen viselkedik. Mint egy profi - akár ügynökséget is nyithatna. Kiáll mellettem, és elmeséli a többieknek a sztorit az én szemszögemből is.

- Vagyis?

- Vagyis Justin igazi seggfej. És a metálossal csak beszél-gettünk, más nem történt.

Nos, az első kijelentés helytálló, a második azonban gyenge kifogás.

- Sajnálom, hogy így alakult.

- Rosszabb is lehetett volna. És fejezzük be a folytonos bocsánatkérést. Nem kezdhetünk minden mondatot azzal, hogy „bocs, de”.



Rezignáltság bujkált a hangjában, csak azt nem tudtam, mibe törődött bele ilyen szomorúan.

- Szóval, ma lány vagy, aki valójában fiú?  
- Valami olyasmi. - Láttam Rhiannonon, hogy nem igényel részletesebb magyarázatot.

- Mennyi ideig tartott, míg ideértél?
- Három órába.
- És mit mulasztasz emiatt?
- Néhány dolgozatot. És egy randit a barátnőmmel.
- Szerinted ez fair?

Egy pillanatra ledermedtem. - Ezt hogy érted? - kérdeztem.

- Nézd - kezdte Rhiannon. - Én örülök neki, hogy ilyen messziről eljöttél, de tényleg. Viszont alig aludtam az éjjel, nyugós vagyok, és amikor reggel elolvastam az e-mailedet, eszembe jutott: Vajon ez mennyire fair? Nem velem vagy veled szemben. Hanem azokkal szemben, akiknek az életét elrabolod.

- Rhiannon, tudod jól, hogy mindig körültekintően járok el...

- Igen, tudom. Meg azt is tudom, hogy csak egy napról van szó. De mi van akkor, ha valami nem várt dolog történik ma? Ha a barátnőd egy hatalmas meglepetéspartival készül neked? Ha a labortársad kap egy karót, mert te nem vagy ott, hogy segíthess neki? És még sorolhatnám. Vagy ha baleset történik, és egy kisbaba élete múlik rajtad?

- Tisztában vagyok vele - feleltem. - De fordítva is tekinthetjük a dolgot. És ha nekem kell most itt lennem valami oknál fogva? Mert ha nem jöttem volna el, az súlyos következményekkel járna? Talán most fel sem tűnne, de később annál inkább.

- De az ő élete nem előrébbvaló a tiédnél?
- Már miért lenne az?

- Mert te csak vendég vagy a testében.

Tudom, hogy ez az igazság, mégis szíven ütött éppen tőle hallanom. Rhiannon is észrevehette rajtam a megbánottságot, mert azonnal megpróbálta tompítani szavai élet.

- Ezzel nem azt akarom mondani, hogy te kevésbé vagy fontos, mint akiknek a testében vagy. Szó sincs erről, hiszen most te vagy az, akit a világon a legjobban szeretek.

- Valóban?

- Nem hiszel nekem?

- Tegnap még azt mondtad, nem szeretsz.

Pontosan tudta, miről beszélek. - A metálos fiúról beszéltem, nem rólad.

Hirtelen nem is tűnt olyan nyomasztónak ez a beszélgetés. Bár a súlypontok a helyükön maradtak.

Kihozták az ételt, Rhiannon pedig nyakon öntötte a sült krumpliját ketchuppal.

- Tudod, hogy én is szeretlek - mondtam neki.

- Tudom - válaszolta. De nem tűnt tőle vidámabbnak.

- Majd túljutunk ezen is. Kezdetben minden párkapcsolatban vannak nehézségek. Mi most szembesülünk ezzel. Nem úgy működik, mint a kirakós játék darabkái. A kapcsolatokban előbb változtatni kell az apró részleteken, hogy aztán passzoljanak az egészhez.

- De te minden nap változol - jegyezte meg.

- Csak külsőleg.

- Ez is igaz. - Felkapott egy sült krumplit. - Azt hiszem, nekem viszont változtatnom kell a hozzáállásomon. De hát annyi minden történik egyszerre. Te sem könnyíted meg a dolgom.

- Ebéd után elmegyek - feleltem.

- Nem mintha ezt akarnám. De talán tényleg jobb lesz, ha most elmész.

- Értem - válaszoltam őszintén.

- Akkor jó - mosolyodott el. - Most pedig mesélj nekem a mai randidról. Ha már én nem lehetek ott, tudni szeretném, hogy kivel találkozol.

Küldtem egy SMS-t Dawnnak, melyben tudattam vele, hogy bár hiányoztam ma a suliból, a randevúnk nem marad el. A gyeplabdaedzése után ülünk be enni valahova.

Akkor érkeztem Vic otthonához, amikor a lány haza szokott érní suli után. A szobám biztonságában aztán rám tört a szorongás az előttem álló randi miatt. Láttam, hogy Vicnek rengeteg nyakkendője van. Feltételeztem, hogy szereti az elegáns megjelenést. Így a választékos külső mellett döntöttem, mert rövid kutakodás után kiderítettem, hogy Dawn is erre szavaz.

A fennmaradó időt a neten nézelődve ütöttem el. Rhiannontól nem érkezett új e-mail, Nathantól viszont nyolc is, amiből egyet sem nyitottam meg. Aztán Vic zenéit böngésztem át, elsősorban a kedvenceit. Gyakran fedezek fel így magamnak új számokat.

Végül kevéssel hat óra előtt, kísétáltam az ajtón. Nagy izgalommal készültem a randira, a részese akartam lenni egy működő kapcsolatnak, és tanulni akartam belőle.

Dawn nem okozott számomra csalódást. El volt ragadtatva Vic megjelenésétől, és nem győzte felsorolni a nap eseményeit, miközben sűrűn kérdezgetett az én napomról is. Ingoványos talajra tévedtünk, nem szerettem volna, hogy Vic később kínos helyzetbe kerüljön, ezért elintéztam annyival az egészet, hogy vágytam egy szabadnapra. Dolgozatok nélkül, zsúfolt iskolai folyosók nélkül, egy olyan helyen, ahol előtte még sose jártam. De róla nem feledkeztem meg, hiszen most itt vagyok. Dawn megértőnek mu-

tatkozott, és nem róta fel Vicnek, amiért nem hívta el magával. Remélem, így fog rá emlékezni!

Be-ki ugráltam Vic memóriájában, hogy tudjam követni Dawn gondolatait, de így is remekül éreztem magam vele. Remekül egymásra hangolódtunk, könnyedén és fesztelenül viselkedtünk, s mindennek egyértelműen az elfogadás volt az alapja.

Persze butaság lenne az ő párosukat a miénkhez hasonlítani. De óhatatlanul is megtettem. És vágytam rá, hogy Rhiannon és én hasonló intenzitással kötődjünk egymáshoz.

Mindkettőnk autóval érkezett, de Dawn kívánságára Vic hazáig követte, hogy aztán az ajtónál búcsúcsókkal váljanak el. Elérzékenyülten kísértem a lányt a lépcsőig. Fogalmam sem volt róla, hogy a szülei itthon vannak-e, de emiatt Dawn sem izgatta magát. Egy darabig a külső ajtónál ácsorogtunk, mint az ötvenes évek szerelmespárjai. Aztán Dawn hozzám hajolt, és hevesen csókolózni kezdtünk, miközben a bokrok felé araszoltunk. Elvesztettem a fejem, nem gondolkodtam, megfeledkeztem Dawnról, Vicroól, és igen, magamról is megfeledkeztem. Mert egy óvatlan pillanatban kicsúszott a számon: *Rhiannon*. Először azt hittem, Dawn talán meg sem hallotta, de rögtön rákérdezett. Sietve magyarázkodni kezdtem, hogy ez csak egy dal szövege, ami hirtelen beugrott, és hirtelen kiszaladt a számon, mire Dawn csitítani kezdett, hogy semmi baj, amúgy is hozzá van már szokva a dilijeimhez. Megígértem neki, hogy majd eljátszom neki, de akkor már a földön hevertünk, alattunk roppantak a levelek, teli volt minden étellel, és nem törődtünk semmi mással.

Aznap éjjel egy e-mail érkezett Rhiannontól.

A;

a mai randink eléggé kínosra sikeredett, de ennek nem te vagy az oka, meg nem is én. Csak éppen összejöttek a dolgok, és ez lett belőle. Szerintem érted, mire gondolok.

Tegyünk még egy próbát — de ne az iskolában, ha lehet. Nekem az úgy túl sok. Inkább találkozzunk tanítás után. Valahol, ahol az élet nem nyúl utánunk, és csak mi ketten vagyunk.

Dolgozom rajta, miként tudnám az apró részeket a helyükre illeszteni.

Szeretettel,

R

## 6024. nap

Másnap nem az ébresztőóra hangja keltett. Helyette az anyukám - másvalaki édesanyja - gyengéden megpaskolta a lábam. Láttam rajta, sajnálja, hogy fel kellett ébresztenie, de a sajnálata elhalványult a belőle áradó végtelen szomorúság árnyékában.

- Ideje felkelned - szólalt meg halkán, hogy megkönnyítse számomra az álomból az ébrenlétbe való átmenetet. - Kitettem a ruhádat a gardrób ajtajára. Háromnegyed óra múlva indulunk. Apád... nagyon ideges. Mindannyian azok vagyunk. De ő viseli a legnehezebben, ezért... légy vele türelmes, rendben?

Míg beszélt hozzám, nem nyílt rá lehetőségem, hogy kiderítsem, ki vagyok, és egyáltalán, mi zajlik körülöttem. De miután kiment a szobámból, észrevettem a szekrényajtón lógó fekete öltönyt, és összeraktam magamban a részleteket.

A nagyapám meghalt, én pedig életem első temetésére készülök.

Az anyukámnak azt mondtam, elfelejtettem szólni a barátaimnak, hogy jegyezzék le számomra a leckét, így alkalmam

nyílt leülni a számítógép elé. Megírtam Rhiannonnak, hogy ma valószínűleg nem tudunk találkozni. A temetésig kétórányi autót áll előttünk, de legalább éjszakára hazatérünk.

Az apukám egész idő alatt szinte ki sem mozdult a hálójukból, ám amikor elküldtem az e-mailt Rhiannonnak, hirtelen felbukkant. Totál le volt sújtva, szemeiből sugárzott a fájdalom. A nyakkendője sebtében megkötve, csálén lógott a nyakában.

- Marc - mondta nekem. „Marc.” A nevem segélykérés-ként, egyszersmind hitetlenkedésként is csengett. Nem tudtam, hogy reagáljak.

Anyukám beiharzott a szobába.

- Ó, drágám - mondta apámnak, egy pillanatra átölelte, majd megigazította a nyakkendőjét. Aztán hozzám fordult, és érdeklődött, hogy elkészültem-e.

Töröltem az előzményeket, lekapcsoltam a gépet, és csak annyit feleltem, hogy máris húzom a cipőmet.

A temetésre menet leginkább csend uralkodott a kocsiban. A rádióból hírek szóltak, de egy idő után már nem figyeltünk oda. Helyette mindhárman felidéztük magunkban a nagypapához fűződő emlékeinket.

Marcnak leginkább emlékképei maradtak róla. Csendben, ugrásra készen ülnek egy halászcsonakban a kapásra várva. Aztán nagyapa hálaadásakor az asztalfőn foglal helyet, és mint családfeje, felszeleteli az ünnepi pulykát. Kicsi koromban pedig gyakran elvitt az állatkertbe, ahol tekintélyt parancsoló hangon mesélt nekem az oroszlánokról meg a medvékről, akik erre megelevenednek a képzeletemben. Sokkal inkább, mint az állatkert valódi lakói.

Nagyanyám halálakor még fel sem fogtam igazán, mi történt. Ahogy felidézem a múltat, valahol ő is ott van a

hátterben, de állítom, hogy a szüleim emlékeiben jóval elevenebben él. Gondolataim most nagyapám utolsó hónapjai körül forognak, amikor ő valósággal összement, én viszont megnyúltam, és mindezt milyen nehezen viseltük. Halála mégis váratlanul ért minket. Tudtuk, hogy közeleg, hogy bekövetkezik, de nem azon a napon. Anyukám vette fel a telefont. Nem hallottam a szavait, de éreztem, hogy baj van. Bement apu dolgozószobájába, hogy elmondja neki. Én nem voltam ott. Nem láttam semmit.

Most apámon látom, hogy összetört, megtört. Amikor valaki, aki közel áll hozzánk, meghal, hirtelen helyet cserélünk vele, és továbbéljük az életét. A halálból az életbe jutunk, a betegségből pedig az egészségbe.

Maryland közeli tavainak és folyóinak valamennyi hala biztonságban érezhette magát aznap, mert úgy tűnt, az összes horgász eljött nagyapa temetésére. Kevesen vettek fel öltönyt és nyakkendőt a szertartásra. A rokonság is jelen volt: zokogó unokatestvérek, könnyes szemű nagynénik és sztoikus nagybácsik. Láthatóan apám viselte a legnehezebben az egészet, és a gyásznép is elé járult, hogy osztozzon fájdalmában. Anya és én apa mellett álltunk, és mi is jócskán részesültünk az együtt érző pillantásokból, vállveregetésekből.

Úgy éreztem magam, mint egy szélhámos. Mindent megfigyeltem és igyekeztem átplántálni Marc memóriájába, mert tudtam, hogy itt szeretett volna lenni, és minden apró részletet megőrizni az emlékezetében.

Nem voltam felkészülve a nyitott koporsó látványára. Ahogy beléptünk a kápolnába, Marc nagyapája ott feküdt előttünk kiterítve. Az első sorban ültünk, és én képtelen voltam levenni róla a szemem. Íme, így néz ki a test, ha már nem lakozik benne a lélek. Ha képes lettem volna egy



pillanatra kilépni Marcból, és ő sincs bent, így festene ő is. Nagyon különbözik attól az állapottól, amikor alszunk - hiába is igyekezett a temetkezési vállalkozó ilyen benyomást kelteni a holttesten.

Marc nagyapja ebben a városban nőtt fel, és egész életében ennek a gyülekezetnek a tagja volt. Sok érzelem és mondanivaló gyűlt fel a szertartás alatt. Még a prédikátor is megindultál! mondta el a szokásos szöveget. Marc apja szólásra emelkedett, de képtelen volt összefüggően beszélni. Lélegzete elakadt, válla besüppedt. Marc anyja odasietett hozzá, és egy pillanatig úgy tűnt, ő fogja felolvasni a búcsúztató szövegét. Ekkor a férfi félretette a papírt, és saját szavaival idézte fel apjával közös emlékeit, hol akadozva, hol gördülékenyen, de mindenképpen őszintén és emberien. Körülöttünk a gyülekezet tagjai sírtak, nevettek vagy éppen egyetértően bólogattak.

Könnyek gyűltek a szememben és legördültek az arcomon. Először nem értettem az okát, hiszen nem ismertem az embert, akit temettek, és azokat az embereket sem ismertem, akik ott voltak a templomban. Nem tartoztam köztük... és pont ezért sírtam. Mert nem lehetek a részese soha sem a közösségnek, sem pedig az eseményeknek. Régóta tisztában voltam mindezzel, most mégis szíven ütött a felismerés. Nekem sohasem lesz családom, akik majd meggyászolnak halálom után. Nem fognak úgy megsiratni az emberek, mint ahogyan megsiratják Marc nagyapját. Miután eltávozom, nem hagyok nyomot az emberekben, mert engem senki sem ismer, nem maradnak emlékképeik rólam. Még temetésem sem lesz. Ha meghalok, egyedül Rhiannon fogja tudni, hogy egyáltalán léteztem.

Sírtam, mert irigyeltem Marc nagyapját, és mindenkit, akit ennyire szerettek, akivel ennyit törődnek.

Még apám megemlékezése után is zokogtam. Miután a szüleim visszatértek hozzám a padsorba, közrefogtak, és vigasztalni kezdtek.

Addig nem hagytam abba a zokogást, amíg biztos nem voltam benne, hogy Marc emlékezni fog a nagyapjáért hullatott könnyekre, arra viszont nem fog emlékezni, hogy én álltam itt helyette.

Milyen különös szokás, hogy a testet a földbe temetik! De én ott voltam, amikor leengedték. Akkor is, mikor elmondtuk imáinkat. Aztán beálltam a sorba a többiek után, és én is dobtam egy marék földet a koporsóra.

Egyszerre ennyi ember többé nem fog megemlékezni róla. Bár sohasem ismertem, azt kívántam, bárcsak itt lenne, és láthatná.

A temetés után nagyapá házához hajtottunk. Hamarosan széthordják a berendezést, most azonban a gyász háttéréül szolgál. Az emberek történeteket meséltek róla. Sokszor ugyanazt a történetet más-más szemszögből felidézve. Nem tudtam volna megmondani, hány ember gyűlt össze. Mindenesetre sokkal többen voltak a nagyapá életében, mint amennyit Marc számon tartott.

A halotti tor után hazaindultunk. Marc anyukája nem fogyasztott alkoholt, így ő ült a volán mögé, és vezetett a sötétségben az otthonunkig. Marc apukája a gondolataiba merült, és időnként talán el is szenderedett.

- Hosszú nap áll mögöttünk - jegyezte meg Marc édesanyja. Aztán a rádióban a félóránként ismételt hírblokkot hallgattuk hazáig.

Megpróbáltam elhitetni magammal, hogy ez az én életem, és ezek itt az én szüleim. De hamis volt a kép.

## 6025. nap

Másnap reggel alig tudtam felemelni a fejem a párnáról, a karjaimat meg az oldalam mellől, és úgy egyáltalán: alig bírtam felkelni az ágyból.

Aznapi testem legalább száznegyven kilót nyomott.

Voltam már kövér testben, de ez mindenen túltett. Mintha húskötegeket kötöztek volna a végtagjaimhoz, és a törzsemhez. Rettenetes erőfeszítésbe került bármit elvégezni. Más volt ez, mint az izmok súlya. Nem, nem nagydarab futballista vagyok, hanem hájas, pufi, kövér.

Amikor végül is körülnéztem - magamban is -, nem voltam elragadtatva a látványtól. Finn Taylor úgymond kivonta magát a forgalomból, elhízásának oka egyértelműen a hanyagságában, lustaságában keresendő, mely már patológikus méreteket ölt. A srácnak egészen biztosan vannak jó tulajdonságai, de ahhoz, hogy észrevegyem, most igencsak mélyre kell néznie.

Elvánszorogtam a zuhanyig, és ügyel-bajjal sikerült megtisztálkodnom. Hamarosan eljön az idő, amikor Finn

túl kimerítőnek találja majd az egész folyamatot, és hagyni fogja a fenébe.

Öt perccel azután, hogy kiszálltam a zuhany alól, csatagos voltam az izzadságtól.

Nem szerettem volna, ha Rhiannon ebben a testben lát. Viszont találkoznom kellett vele - nem mondhattam le zsinórban a második randit is, főleg most, hogy ilyen bizonytalan a helyzetünk.

Mindenestre előre figyelmeztettem Rhiannont, hogy ma egy kövér srácre számítson. És még ennek ellenére is találkozni akartam vele suli után. A Clover Könyvárúhához közelében voltam, így azt jelöltem meg a randi helyszínéül.

Fohászkoztam, hogy eljöjjön.

Finn memóriájában nem találtam jelét, hogy túlságosan aggódna egy iskolai hiányzás miatt, de nem akartam a tudta nélkül lelépni.

Méretei miatt sokkal jobban kellett koncentrálnom az élet legapróbb dolgaira is. Nehogy lecsússzon a talpam a gázpedálról, a folyosón óvatosan kell közlekednem - mindez erőfeszitésembe került.

És micsoda pillantásokat kaptam! Leplezetlen kíváncsiság és undor kísért, bármerre jártam. Nemcsak a diáktársaimtól, hanem a tanáraitól és idegenektől is. Az ítélet szabadon áramlott. Valószínűleg nem is annyira Finn személyének szól ez a negatív reakció, hanem inkább feltételezett akarategyengeségének. Tombolt az előítélet, és ilyenkor mindenki védekező állásba helyezkedik, mert félünk, nehogy mi is ilyenné váljunk.

Ma feketébe öltöztem, mert folyton azt halljuk, hogy ez a szín karcsúsít. Mégis úgy éreztem magam a folyosókon, mint egy drabális csatahajó a kecses yachtok között.

Ebédidőben végre kaptam egy kis haladékot, mert Ralph és Dylan csatlakoztak hozzám. Harmadik osztály óta a barátaim. Bár viccelődtek Finn méretein, mégsem volt bántó a dolog. Teljesen mindegy nekik, hogy nézek ki, ha sovány lennék, akkor meg azért ugratnának.

Elengedtem magam, feloldódtam a társaságukban.

Tanítás után hazamentem zuhanyozni és átöltözni. Míg törülköztem, az járt a fejemben, vajon ne idézzek-e elő valamilyen traumatikus élményt Finn számára, aminek hatására abbahagyná a mértéktelen evést. De aztán szégyenkezve elvettem az ötletet. Emlékeztettem magam, hogy nem vagyok feljogosítva, hogy Finn-nek tanácsokat osztogassak.

Felvettem Finn legmenőbb ruháit - egy XXXL-es inget és egy 54-es farmert - a randihoz. Még egy nyakkendővel is kísérleteztem, de elég hülyén festett, ahogy ide-oda csúszkált a hasamon.

A szék igencsak megingott alattam, ahogy leereszkedtem rá a könyvárúházz kávézójában. Jobbnak láttam, ha inkább nézelődöm a polcok között. De ott meg alig fértem el, folyton levertem valamit. Végül kimentem a bolt elé, és ott vártam Rhiannont.

Már messziről kiszúrt; mondjuk, nem is lehetett nem észrevenni. Nem volt tőlem elragadtatva.

- Szia - mondtam.
- Szia - köszönt vissza.

Sután álldogáltunk ott.

- Mi a helyzet? - tudakoltam.
- Próbálok megemészteni a látványt.
- Nem számít, hidd el. A belsőre figyelj inkább.
- Te könnyen beszélsz. Én viszont nem szoktam változtatni a külsőmet.

*Igen is, meg nem is*, gondoltam. Bár a külalakja ugyanaz, a randijainkon néha úgy érzem, valami mégis más rajta. Mintha a hangulatától függne.

- Menjünk - ajánlottam.
- De hova?
- Nos, jártunk már a parton, a hegyekben és az erdőben is. Úgyhogy ma talán megpróbálhatnánk egy vacsorát mozival.

Elmosolyodott.

- Ez már tényleg olyan, mint egy igazi randi - jegyezte meg.
- Még virágot is veszek neked, ha akarsz.

Rhiannon volt az egyetlen lány a moziban, aki mellett egy rózsacsokor hevert a széken. És ő volt az egyetlen lány, akinek a pasija lefolyt a saját székéről, és betüremkedett az övére. Megpróbáltam, tompítani a dolog élet, azaz átöleltem Rhiannont. De aztán tudatosult bennem, hogy izzadok, meg a vastag, húsos karom sem lehet kellemes érzés a nyakán. Ráadásul hangosan fújttam, zihálva vettem a levegőt. Az előzetesek után arrébb ültem egy székkal, és Rhiannon felé nyújtottam a kezem. Megfogta, de tíz perc elteltével elkapta, mintha sürgősen meg kellene vakarnia magán valamit. És nem tette vissza.

Bár szép éttermet választottam a vacsora helyszínéül, ez mégsem garantálja a teljes sikert.

Rhiannon leplezetlenül bámult rám - vagyis Finnt firkészte.

- Mi az? - kérdeztem tőle végül.

- Érdekes, hogy most nem látlak téged belül. Pedig szoktalak. A csillogást a szemedben. De most nincs ott.

Bizonyos értelemben ez hízelgő. De ahogy mondja, az inkább hervasztó.

- De hát itt vagyok.

- Tudom, de akkor is. Valami hiányzik. Nem érzek semmit irántad ebben a külsőben. Nem vagyok rá képes.

- Nem baj. Azért van, mert ez a srác teljesen más, mint én. Azért nincsenek érzéseid, mert én nem ez vagyok, akit látsz. Logikus.

- Lehetséges - mondta, és a villájára szúrt egy darab spárgát.

Nem volt túl meggyőző a hangja. De mintha nem is hagyná magát meggyőzni.

Nem sikerült a randink, és mintha a barátságunk is bűvópatakká változott volna.

Az autóink a könyváruháznál maradtak, ezért elindultunk visszafelé. Rhiannon nem ölelte magához a hosszú szálú rózsákat, hanem az oldala mellett lengette, mint egy baseballütőt.

- Mi a baj? - kérdeztem tőle.

- Ma nincs jó napom - felelte, majd az orrához emelte a virágokat, és beleszimatolt. - Előfordul az ilyesmi. Főleg most, hogy...



- Igen, főleg most.

Ha más testében léírnék, lehajolnék hozzá, és megcsókolnám. Ha másik testben lennék, talán másképp alakulna ez az éjszaka. Ha előnyösebb külsőm lenne, észrevenné az értékes belső tulajdonságaimat is. Akkor meglenne hozzá a hajlandóság, az akarat.

Így viszont kínos az egész.

Rhiannon az orrom elé tartotta a rózsákat, én pedig belélegeztem bódító illatukat.

- Köszönöm a virágot - mondta búcsúzóul.

## 6026. nap

El nem mondhatom, mekkora megkönnyebbüléssel állapítottam meg következő reggel, hogy ismét normális méretekkel rendelkezem. Bűntudatom volt, mert hirtelen ráébredtem, míg korábban nem érdekelt, mások mit gondolnak rólam, vagy miként látnak, most nagyon is a tudatában lettem ezek fontosságának, és elsősorban Rhiannon szemén keresztül tekintettem magamra. Így közelebb éreztem magam az emberekhez, de mintha el is veszítettem volna valamit.

Lisa Marshall első pillantásra Rhiannon barátnőjére, Rebeccára emlékeztetett - sötét haj, szeplős arc, kék szemek. Az a típus, akit az utcán aligha veszel észre a tömegben, de ha az osztályban melléd ül, biztosan felfigyelsz rá.

*Rhiannonnak ma nem lesz kifogása ellenem, gondoltam. Aztán jól el is szégyelltem magam, hogy már így gondolkodom.*

A postafiókomban egy üzenet várt tőle:

Mindenképpen találkozni akarok ma veled.

Eddig jó, gondoltam. De aztán folytatódott.

Beszélnünk kell.

Nem tudtam, mit higgyek.

Elkezdődött a visszaszámlálás, az idő csak vánszorgott, én pedig nem tudtam, mi vár rám. Mindenesetre az óramutatók jelezték a közeledtét. A félelmem egyre csak nőtt.

Lisa barátai ma mellőzve érezhették magukat.

Rhiannon az iskolája melletti parkot jelölte meg a randink helyszínéül. Mivel ma lány vagyok, azt hiszem, ez elég biztonságos és semleges lesz. Senki sem fog megütközni rajta, ha együtt lát bennünket. Különben is, Rhiannonról már az a hír járja, hogy a rockereket szereti.

Korán érkezem, így aztán kezemben egy Alice Hoffman-kötettel letelepszem egy padra, és időnként felpillantok a körülöttem kocogókra. Annyira elmélyülök az olvasásban, hogy már csak akkor veszem észre Rhiannont, mikor leül mellém.

Önkéntelenül is rámosolygok.

- Szia - köszöntöm.

- Szia - feleli.

Mielőtt belefogna a mondandójába, érdeklődöm, milyen volt a napja, mi volt a suliban, sőt, még az időjárás is szóba került, de tíz perc után kifogytunk a témából, és Rhiannon felsőhajtott.

- A - kezdte. - Beszélnünk kell.

Nem jól indul az egész, de még reménykedem.

Bár már korábban is mondott dolgokat, célozgatott is erre-arra, mégis a következő mondatával tette fel az i-re a pontot.

- Azt hiszem, nem fog működni.

Csupán egy pillanatra haboztam. - Nem vagy rá képes, vagy inkább nem akarod?

- De akarom, hidd el! De mégis hogyan, A? Egyszerűen nem látom, miként lehetne.

- Ezt hogy érted?

- Úgy értem, hogy te naponta más alakot öltesz, én pedig nem szerethetek bele minden nap másvalakibe. Tudom, hogy ez csak a felszín, és te ott vagy legbelül, de akkor is. Megpróbáltam, akartam, és rájöttem, hogy nem megy. Rádadásul most szakítottam Justinnal, és időre van szükségem, hogy ezt feldolgozzam. Különben is, rengeteg dolog van, amit mi ketten nem tehetünk meg. Sohasem lóghatunk a barátaimmal. Még beszélni sem szabad rólad, ami engem megőrizt. A szüleimmel sem találkozhatok. Sohasem alhatunk együtt éjjel, és ébredhetünk fel együtt reggel, mert akkor már nem te vagy ott mellettem. Tudod, hogy én hányszor próbáltam meggyőzni magam, hogy ezek a dolgok nem számítanak igazán? Aztán rá kellett ébrednem, hogy számítanak. Szembe kell néznünk végre a valósággal.

Úgy éreztem, ennél a pontnál meggyőzhetném Rhiannont, hogy másképp is lehet, hogy még ne adja fel. Nem kell hozzá más, mint élénk fantázia, melyben az álmokból valóság lesz.

- Nem, nem lehetetlen - mondom neki. - Szerinted én nem tettem fel magamnak ezeket a kérdéseket? Folyton a lehetséges megoldásokon töröm a fejem. Mit szólnál például ehhez? Azt hiszem, a távolságot legyőzhetnénk, ha nagyvárosban élnénk. Egyszerűen azért, mert ott nagyobb a választék a korosztályomból, akikbe költözhetek. Nem tudom, hogyan lépek egyik testből a másikba, abban viszont majdnem biztos vagyok, hogy a távolságnak köze van ahhoz, hogy van-e megfelelő személy a közelemben, akivé egy napra

válhatok. Ha tehát New Yorkban élnénk, valószínűleg nem kellene elhagynom a várost, mert rengeteg emberből választhatnék. Naponta találkozhatnánk, együtt lehetnénk. Tudom, örütségnek hangzik az egész. Tudom, hogy nem jöhetsz el csak úgy otthonról. De apránként, idővel megvalósíthatnánk. Nem ébredhetnék melletted reggelenként, de a napokat együtt tölthetjük. Így működne az életünk. Nem átlagos élet lenne, de egyfajta módja, hogy együtt legyünk.

Képzetelemben megjelent az otthonunk. Minden nap hazatérnék, lerúgnám a cipőmet, elkészítenénk együtt a vacsorát, majd ágyba bújnánk, éjfél közeledtével pedig kisorsrannék a hálószobából. Így nőnék fel. Együtt tapasztalnánk meg a világot.

De Rhiannon a fejét rázta. Szemeit elfutotta a könny. Álmaim szertefoszlottak, egy pillanat alatt nevetségessé váltak.

- Ugyan már, A. Ebből nem lesz semmi - mondta lágyan.  
- Bárcsak hinni tudnék neked, de nem tudok.

- De Rhiannon...

- Szeretném, ha tudnád, ha fiú lennél, ha ugyanaz a fiú lennél minden nap, és te magad lennél az a fiú, akkor jó eséllyel életünk végéig együtt maradnánk. Nem miattad nem megy, remélem, megérted. A körülmények teszik lehetlenné. Biztosan léteznek lányok, akiknek nem jelentene problémát - talán találsz is ilyet magadnak -, én azonban más vagyok. Sajnálom.

Kicsordultak a könnyeim. - Akkor ez most azt jelenti, hogy... ennyi volt? Vége?

- Szeretném, ha ezután is jelen lennénk egymás életében. De a te életed nem vezetheti vakvágányra az enyémet. Szükségem van a barátaimra, A. Iskolába kell járnom, közösségbe kell tartoznom, bálba kell járnom. Igazán hálás vagyok neked, hogy Justin már nincs mellettem. De a többi dolgról nem mondhatok le miattad.

- Szóval te nem akarsz meghozni az áldozatot miattam, amit én könnyedén meghoznék miattad? - Magam is meglepődtem, milyen keserűség áradt a hangomból.

- Nem tehetem. Sajnálom, de nem.

Bár kint voltunk a szabadban, hirtelen falak emelkedtek közénk. Úgy éreztem, kicsúszik a talaj a lábam alól.

- Rhiannon... - kezdtem. De nem volt folytatás, tudtam jól. Kifogytam a szavakból.

Rhiannon hozzám hajolt, és arcon csókolt.

- Most mennem kell - mondta. - De majd találkozunk. Néhány nap múlva beszélünk, rendben? Ha jól belegondolsz a helyzetünkbe, te is hasonló következtetésre jutsz. És később könnyebb lesz, hidd el. Aztán együtt eldöntjük, hogyan tovább. Valahogy biztos lesz. Csak éppen...

- Szerelem nem lehet belőle - fejeztem be a megkezdett mondatot.

- Szerelem, randevú, kapcsolat. Egyik sem.

Felállt, én pedig ott maradtam letaglózva a padon.

- Majd beszélünk - ígérte.

- Igen - feleltem színtelen hangon.

Rhiannon megvárta, míg valamennyire feleszmélek, míg jelzem valamiképp, hogy túléltem a megrázkódtatást.

- Szeretlek, Rhiannon - mondtam neki.

- Én is szeretlek.

Bár a szerelmünk nem kérdőjelezhető meg, nem ad sem választ, sem megoldást a problémáinkra.

Azt hittem, a szerelem mindent legyőz. De a szerelem egy-maga nem győzhet le semmit.

Minket használ fel eszközül, hogy a nevében győzedelmeskedjünk.

Amikor hazaértem, Lisa anyukája éppen főzte a vacsorát. Fenséges illata volt, de képtelen voltam asztalhoz ülni és társalogni. Senkivel sem akartam beszélni. El sem tudtam képzelni, hogy bírom ki az elkövetkező órákat sírás nélkül.

Azt mondtam anyunak, hogy rosszul vagyok, és felmentem az emeletre.

Bezárkóztam Lisa szobájába, és úgy éreztem, örökre így maradok. Bezárva egy szobába. A saját kelepcebemben.

## 6027. nap

Másnap reggel törött bokával ébredtem. Szerencsére nem friss a baleset, és a mankókat is megtaláltam az ágyam mellett. Legalább ez már gyógyulófélben van.

Nem bírtam megállni, hogy ne nézzek be a postafiókomba. De nem érkezett e-mail Rhiannontól. Magányosnak éreztem magam. És fáj a magány. Aztán rájöttem, van még egy ember a világon, aki nagyjából ismeri a helyzetemet. Hátha tőle érkezett levél.

Úgy is volt. Húsz olvasatlan üzenet sorakozott egymás alatt, mindegyik kétségbeesettebb hangvétellű az előzőnél, de hasonlóképp végződik.

Mindössze magyarázatot kérek tőled. Ígérem, utána békén

hagylak. Muszáj megtudnom az igazat.

Végül visszaírtam neki.

Rendben van. Hol találkozunk?



Kasey törött bokával nem tudott vezetni, de Nathan sem kaphatta meg az autót a múltkori kihágása óta. Így a szüleinkre hárul a feladat, hogy elvigyenek mindkettőnket. Az enyémekek randit szimatoltak a háttérben.

A gond az, hogy Nathan a korábbi levelem alapján egy Andrew nevű srácot vár. Ha viszont elmondom neki az igazat, és Kasey-ként támasztom alá a mondanivalómat, nagyobb valószínűséggel fog hinni nekem.

Egy mexikói étteremben találkozunk, a házuk közelében. Nyilvános helyre akartam menni, és a szüleimnek sem akartam fejtörést okozni. Nathan szinte kiöltözve sétált be az étterembe, mintha tényleg randink lenne. Feemeltem az egyik mankómat, és intettem neki. Előzőleg tájékoztattam, hogy baleset ért, azt viszont elhallgattam előle, hogy ma lány vagyok. Gondoltam, majd személyesen.

Zavartan közeledett felém.

- Nathan - üdvözöltem. - Foglalj helyet.
- Te vagy... Andrew?
- Mindjárt megmagyarázom. Ül le, kérlek.

A pincér feszültséget szimatolt, ezért rögtön oda is jött hozzánk. Vízét öntött a poharainkba, és felvette az italrendelést. Aztán kényszeredetten elindult köztünk a párbeszéd.

- Te lány vagy - állapította meg.

Majdnem felnevettem. Teljesen kiborult a tényről, hogy egy lány költözött a testébe. Mintha számítana valamit.

- Igen, néha az vagyok - feleltem, amitől még inkább összezavarodott.

- Ki vagy te? - szegezte nekem a kérdést.
- Mindent megmagyarázok - mondtam neki. - Megígérem. De előbb rendeljünk.

Nem bíztam meg benne különösebben, mégis megelőlegeztem számára a bizalmat, mert azt szerettem volna, hogy higgyen nekem.

- Rajtad kívül csak egyetlen ember tud róla - fogtam bele. Aztán elmondtam, ki is vagyok valójában. Elmondtam, hogy működik az egész. Felidéztem, mi történt aznap, amikor az ő testében lakoztam. És elmagyaráztam, miért nem fordulhat ez többé elő.

Tudtam, hogy Rhiannontól eltérően Nathan nem fogja kétségbe vonni a szavaimat, hiszen ő átélte, tapasztalta az élményt. Valami hasonlót gyanított, én pedig most megerősítettem a hitében.

Miután befejeztem, Náthán nem tudta, mit mondjon.

- Nos...azt hiszem... szóval, holnap már egy másik testbe fogsz költözni?

- Pontosan.

- Na és veled, mi lesz?

- Néhány emléke azért marad a napról. Például, hogy randija volt egy sráccal, de nem sikerült. Nem fog rá emlékezni, hogy te voltál az a srác. Csupán annyi marad meg benne, hogy találkozott itt valakivel.

- De akkor én honnan tudtam?

- Talán túl gyorsan távoztam a testedből, vagy nyomokat hagytam magam után, hogy megtalálj. Nem tudom.

Közben megérkezett az étel, de alig nyúltunk hozzá. - Hatalmas adag - jegyezte meg Nathan.

- Nem beszélhetsz róla senkinek - figyelmeztettem. - Szeretnék megbízni benned.

- Persze, tudom - bólogatott szórakozottan, majd neki látott az evésnek. - Kettőnk között marad.

Miután végeztünk, Nathan kijelentette, hogy sokat jelent neki, hogy már tudja az igazságot. Aztán megkérdezte, vajon találkozhatnánk-e másnap, hogy igazoltnak lássa a

napenkénti változásom. Közöltem vele, hogy semmit sem garantálhatok előre, de megpróbálom.

A szüleink értünk jöttek. Úton hazafelé Kasey anyukája rákérdezett, hogy ment a dolog.

- Egészen jól - feleltem.

Ez volt az egyetlen igaz állítás részemről egész úton.

## 6028. nap

Vasárnap reggel Ainsley Mills ágyában ébredek. Glutén-érzékeny vagyok, félek a pókoktól, viszont három skót terrierrel büszkélkedhetek, akik közül kettő velem alszik.

Rendes körülmények között azt hihetném, egy átlagos napnak nézek elébe.

Nathan küldött egy e-mailt: találkozni akar velem. Ha van autóm, inkább én menjek hozzájuk. A szülei elutaztak, nem tud eljönni otthonról.

Ainsley bejelentette a szüleinek, hogy a barátaival vásárolni megy. Nem kérdezősködtek, hanem odaadták neki az anyukája kocsijának slusszkulcsát, és kérték, hogy ne maradjon sokáig. Öt órától a hűgára kell vigyáznia.

De most még csak tizenegy van. Ainsley megnyugtatta őket, hogy addigra bőven hazaér.

Negyedórával később megérkezem Nathanhez. Szerintem, hamar végzek, hiszen csak azt kell bizonyítanom, hogy ugyanaz a személy vagyok, aki tegnap voltam. Mást nem is tehetek - a többi Nathanen múlik.

Meglepetten nyitja ki az ajtót, mintha csak most hinné el, amiről eddig papoltam neki. Idegesnek látszik, én pedig végre felfogom, hogy újból itt vagyok. Emlékeimben keverednek az eddigi otthonok, és már nem tudnék eligazodni a házban.

Nathan a nappaliba kalauzol, ahogy a vendégeket szokás, amin nem csodálkozom, hiszen csak egyetlen napig laktam itt.

- Szóval tényleg te vagy az - szólalt meg. - Csak éppen másik testben.

Bólintottam, majd leültem a kanapéra.

- Iszol valamit? - kérdezte.

Mondtam neki, hogy egy pohár víz megteszi. Nem akartam a tudtára adni, hogy sietek, és még a vizet sem fogom meginni.

Amíg a konyhában volt, szórakozottan nézegettem a családi fotókat. Nathan és az apukája kényszeredetten néztek a kamerába, az anyuka viszont sugárzott.

Hallottam, hogy Nathan visszatér a nappaliba, és fel sem pillantottam. Így aztán váratlanul ért, amikor valaki megszólalt a közelemben. - Örülök, hogy lehetőségem nyílt találkozni veled.

Egy ősz hajú férfi állt előttem szürke öltönyben. Nyakkendőt viselt, de lazán megkötte, mintha csak a szabadnapján ruccant volna ki. Felálltam, de Ainsley törékeny termete eltörpült a férfié mellett.

- Kérlek - mondta Poole tiszteletes -, nem szükséges udvariaskodni. Ülünk le, és beszéljünk.

Becsukta maga mögött az ajtót, aztán leült egy karosszékre. Pont eltorlaszolta előlem a kijáratot. A tiszteletes kétszer ak-

kora, mint Ainsley, úgyhogy gond nélkül fel tud tartóztatni. A kérdés az, hogy vajon mire készül. Mindenesetre ösztönösen jelzett bennem a vészcsengő.

Úgy döntöttem, nem adom könnyen magam.

- Vasárnap van - kezdtem. - Nem a templomban kellene lennie?

A tiszteletes elmosolyodott. - Nos, úgy tűnik, fontosabb dolgom akadt.

Így érezhette magát a mesében Piroska, amikor először találkozott a csúnya farkassal. Mintha terrorizálnának.

- Mégis mit akar tőlem? - szegeztem neki a kérdést.

Kényelmesen elhelyezkedett a székén. - Nathan elmesélt nekem egy felettébb érdekes sztorit, én pedig a végére szeretnék járni.

Nem láttam semmi értelmét a tagadásnak. - Nathannek nem kellett volna kifecsegnie! - mondtam jó hangosan, hogy Nathan is meghallja.

- Mivel múlt hónapban kétségek között hagytad Nathant, én próbáltam megnyugtató válaszokat adni neki. Természetes, hogy valakivel meg kellett osztania a titkát.

Poole ügyesen tereli a témát, csak még azt nem látom, hova akar kilyukadni.

- Nem én vagyok az ördög - feleltem. - És démon sem vagyok. Hiába is keresi, ezeket nem fogja bennem megtalálni. Ember vagyok, aki más emberek bőrébe bújik egy-egy napra.

- Tehát azt állítod, hogy ez nem az ördög műve?

Megráztam a fejem. - Nem. Sem Nathanben, sem pedig ebben a lányban itt nem az ördög lakozik. Hanem én.

- Tévedsz, barátom - jelentette ki Poole. - Mert az odáig rendben van, hogy te vagy ezekben a testekben. De benned vajon ki lakozik? Nem lehet, hogy maga az ördög?

Igyekeztem megőrizni a nyugalمامat. - Amit én teszek, althoz az ördögnek semmi köze.

Poole felnevetett.

- Nyugalom, Andrew. Nyugalom. Hidd el, mi ketten egy csónakban evezünk.

Felálltam. - Helyes. Akkor engedjen az utamra.

Elindultam volna, ő azonban, ahogy számítottam rá, elélem állt, és vállamnál fogva lenyomott a kanapéra.

- Lassan a testtel - mondta. - Még nem végeztünk.

- Egy csónakban evezünk, persze - jegyeztem meg rezignáltam. Lehervadt a mosoly az arcáról. És akkor, egy pillanatra felvillant valami a szemében, ami teljesen lebénított.

- Többet tudok rólad, mint hinnéd - mondta Poole. - Azt hiszed, véletlen az egész? Szerinted én csak egy vallási fanatikus vagyok, aki idejött kiűzni belőled a démonokat? Nem kérdezted még meg magadtól, miért érdeklődöm az ilyen esetek iránt? Miattad, Andrew. És a hozzád hasonlók miatt.

Blöfföl. Biztosan csak blöfföl.

- Nincsenek hozzáam hasonlók - nyögtem ki.

A tiszteletes szeme rám villant. - De mennyire hogy vannak, Andrew. Csak azért, mert te más vagy, még létezhetnek hozzád hasonlók.

Nem fogtam fel a szavai értelmét. Talán nem is akartam.

- Nézz rám! - parancsolta.

Megtettem. A szemébe néztem, és megértettem. Megértettem végre, miről beszél.

- Érdekes, hogy még nem jöttél rá, hogyan maradhatnál tovább egy testben. Nem vagy tudatában, mekkora hatalmad van.

Hátrálni kezdtem tőle. - Maga nem is Poole tiszteletes - mondtam rekedten.

- Ma az vagyok. Tegnap is az voltam. Holnap... ki tudja? Mérlegelnem kell, mi a legjobb számomra. De nem akartam lemaradni.

Láttam rajta, hogy újabb leleplezésre készül, és már előre tudtam, hogy nem fog tetszeni.

- Megvan ám a módja, hogy jobbá tedd az életed - folytatta. - Hadd mutassam meg neked!

Lelkesedés volt a szemében, ugyanakkor fenyegetés is. És még valami: szinte könyörgött a tekintetével. Mintha Poole tiszteletes még mindig ott lenne, és figyelmeztetni akarna a veszélyre.

- Távozzon tőlem! - kiáltottam rá, és felálltam.

Elámult. - De hiszen hozzád sem értem! Itt ülök, és békésen társalgunk.

- Távozzon! - sikítottam, és elkezdtem magamról szagogni az inget. Csak úgy repültek a gombok a szobában.

-Mi...

- HAGYJON BÉKÉN! - tomboltam, és ahogy számítottam is rá, Nathan berontott a szobába - az ajtnál hallgatózott -, és látta, hogy az elszakított ingemben zokogok, sikítok, miközben Poole a székénél áll, és gyilkos tekintettel néz rám.

Nathanben feltámadt a tisztesség és a jó szándék, amit korábban már felfedeztem benne, és ijedten rákiáltott Poole-ra: *Mit tett vele?* Nem érdekelte Poole magyarázkodása, helyette kitérte előttem az ajtót, visszatartotta a tiszteletest, én pedig kiszáguldottam a szobából, ki a házból a bejárati ajtón keresztül egyenesen az autómba. Nathan szerencsére feltartotta Poole-t addig, míg én beindítottam az autót, de még így is kiért a házból, és utánam kiáltott:

- Nincs értelme a megfutamodásnak! Később úgyis megkeresel, a többiek is ezt tették!

Remegve kapcsoltam be a rádiót, hogy a zene és a kocsi hangja elnyomja Poole baljós szavait.

Nem akartam hinni neki. Úgy gondoltam rá, mint egy színészre vagy sarlatánra vagy egy csalóra.



De amikor a közelében voltam, láttam, hogy lakik benne valaki. Felismertem őt, ahogyan Rhiannon is felismert engem. Csakhogy én a veszélyt is felfedeztem benne.

Láttam valakit, aki nem a megengedett szabályok szerint játszik.

Miközben távolodtam Nathanéktől, lecsillapodtam, és kezdtem bánni, hogy nem maradtam egy kicsivel tovább. Számtalan kérdésre szerettem volna választ kapni, és Poole talán megadhatta volna nekem.

De ha meg maradtam volna, ki tudja, hogyan végződött volna a találkozó. Ainsley-t talán még nagyobb bajba kevertem volna, mint Nathant. Fogalmam sincs róla, mit tett volna vele a tiszteletes, és közvetve én is.

Poole hazudott nekem. Emlékeztetnem kell rá magamat, hogy csak ez történhetett.

*Nem én vagyok az egyetlen.*

Jobb lesz, ha kiverem a fejemből a gondolatot. A tény, hogy léteznek hozzám hasonlók. Talán ugyanabba a suliba jártunk, közös szobán osztoztunk, vagy éppenséggel ugyanazok voltak a szüléink. És pont azért nem ismertük fel egymást, mert mélyen megőriztük a titkunkat.

Emlékszem egy srácre Montanából, akinek a története kísértetiesen hasonlított az enyémmre. Az vajon igaz lehetett? Vagy csupán egy Poole által felállított csapda volt?

*Mások is léteznek.*

De hiszen ez mindent megváltoztat.

Vagy éppen semmit.

Ahogy Ainsley-ék házához hajtottam, rájöttem, csak rajtam múlik, melyik nézőpontot fogadom el.

## 6029. nap

Másnap Darryl Drake nem volt egészen önmaga.

Igyekeztem átsegíteni őt az iskolai teendőin, és ha kérdezték, a megfelelő válaszokat a szájába adni. A barátai viszont egész idő alatt azzal zrikálták, hogy valahol máshol jár. Edzésen a trénere folyamatosan leszidta, mert Darryl képtelen volt összpontosítani.

- Hol jár az eszed? - kérdezte tőle Sasha, a barátnője, amikor hazavitte.

- Azt hiszem, ma eléggé magam alatt vagyok - felelte a srác. - De holnapra már a régi leszek.

A délutánt és az estét is a számítógép mellett töltöttem. Darryl szülei dolgoztak, a *bátyja* az egyetemen, így aztán enyém volt az egész ház.

Poole honlapját teljes egészében uralta a történetem, csak éppen elferdítve a valóságot - nem ezt mondtam Nathannek, és ő sem fedte fel a teljes sztorit.

Aztán megpróbáltam minél több információt összegyűjteni Poole tiszteletesről, de nem sok sikerrel jártam. Nathan

esete előtt nem sokat foglalkozott a démoni erőkkkel, az ördög praktikáival. Elmélyülten tanulmányoztam a régi és az újabb képeit, de nem vettem észre rajta különösebb változást. Még a tekintetében sem.

Alaposan átböngésztem a honlapot, elsősorban a rólam szóló sztorikra vadásztam, de most már a hozzám hasonló esetek is érdekelték. Újból rábukkantam néhány történetre Montanából. És olyanokra is, melyekre Poole utalt: csak az újoncok maradnak a testben egy napig, a többiek már rájöttek, hogyan lehet ezt meghosszabbítani. Esetleg véglegesíteni.

De hiszen én is erre vágyom! Hogy ugyanabban a testben maradhassak. Ugyanazt az életet élhessem nap nap után.

Ugyanakkor megrémít a gondolat. Nem vagyok tisztában vele, mi történik azzal a személlyel, akinek aztán a testében maradok. Eltűnik egy szempillantás alatt? Avagy felcserélődnek a szerepek, és az eredeti lélek lesz az örökös változás kárhózatára ítélve? Elképzelni sem tudok szomorúbbat, mint kiszakadni a testünkből, és utána minden nap újba költözni. Engem legalább vigasztal a tudat, hogy másfajta életet nem is ismerek. Máskülönben akár végeznék is magammal.

Ha csak rólam volna szó, könnyen meghoznám a döntést ebben a kérdésben. De hát nem ez áll minden döntésünk

Később érkezett egy e-mail Nathantól, amiben sajnálatát fejezi ki a tegnapi történetek miatt. Abban reménykedett, hogy Poole tiszteletes a segítségünkre lehet. De most már nem tudja, mit gondoljon.

Sietve megnyugtattam, hogy nem az ő hibája, és lehetőleg tartsa magát távol Poole-tól. Térjen vissza a normális kerékvágásba.

Azt is megírtam neki, hogy ez az utolsó e-mailem, fejezzük be a levelezést. Nem fűztem hozzá magyarázatot. Gondoltam, magától is rájön, hogy ezek után nem tudok benne megbízni.

Végül megszüntettem ezt a postafiókomat. Egy darabig szomorkodtam miatta, hiszen a múltam része volt, hozzám tartozott néhány évig. És nekem ugye nem sok személyes

Aznap éjjel Rhiannontól is érkezett egy e-mail.

Hogy érzed magad?

R

Csak ennyi.

Szeretnék neki elmesélni mindent, ami az elmúlt negyvennyolc órában történt velem. Szeretném elé tárni az elmúlt két nap eseményeit, és közben figyelni a reakcióit. Vajon megérti-e, mit jelentenek ezek számomra? Szükségem lenne Rhiannon segítségére, tanácsára, bátorítására.

Viszont nem vagyok benne biztos, hogy ő is ezt akarja. Ezért inkább rövidere zártam a témát.

Nehéz két nap áll mögöttem. Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen, akinek a lelke naponta új testbe költözik. Egyelőre nehéz szembesülnöm ezzel a ténnyel.

A

Éjfélig nem kaptam választ tőle.

## 6030. nap

Másnap csupán két város választott el Rhiannontól. És egy lány karjaiban ébredtem.

Vigyáztam, nehogy felébresszem őt. Amelia mézszínű haja a szemébe hullott, a szívverését pedig a hátamon éreztem, ahogy hozzám simulva átölelt. Amelia tegnap éjjel az ablakomon át lopózkodott a szobámba, hogy együtt legyünk.

Engem Zárának hívnak - legalábbis ezt a nevet választottam magamnak. Clementine-ként anyakönyveztek, és tízéves koromig ragaszkodtam is hozzá, de aztán Záraként kezdtem tapasztalatokat szerezni. Mindig is a „Z” volt a kedvenc betűm, a huszonhatos pedig a kedvenc számom.

Amelia mozgolódni kezdett a takaró alatt. - Hány óra van? - kérdezte kábán.

- Hét - feleltem.

Közelebb bújít hozzám.

- Légy oly jó kiscserkész, és nézd meg, merre járkál anyukád, rendben? Most nem az ablakon mennék ki, ha lehet. Éjszaka könnyebben tájékozodom, mint nappal, főleg ha egy csinos hajadon vár rám.

- Oké - mondtam, mire jutalmul kaptam egy puszit a meztelen vállamra.

A két ember közti gyengédségtől a szoba levegője, miliője és az idő is lággyá változott. Ahogy kiszálltam az ágyból, és bebújtam egy túlméretezett pólóba, éreztem magam körül a megelégedettséget. Az éjszaka varázsa megmaradt, tovább élt a két lány között.

Lábujjhegyen kitipegtem a hallba, és anya ajtajánál hallgatózni kezdtem. Szuszogáson kívül mást nem hallottam, így azt gondoltam, tiszta a levegő. Amikor visszatértem a szobába, láttam, hogy Ameliáról lecsúszott a takaró, és félmeztelenül hever az ágyon. Átfutott a fejemben a gondolat, hogy Zara biztosan élne a lehetőséggel, én viszont nem akartam visszaélni vele.

- Alszik - jelentettem.
- Akkor talán még egy zuhanyozásra is marad időnk?
- Azt hiszem, belefér.
- Külön-külön menjünk vagy együtt?
- Most inkább te menj először.

Amelia felkelt, elindult az ajtó felé, de útközben megállt, és megcsókolt. Közben becsúsztatta a kezét a pólóm alá, amit egyáltalán nem bántam. Elmerültünk a hosszú, érzéki csókban.

- Tényleg nem akarsz velem jönni?
- Először zuhanyozz te - feleltem.

Kiment a szobából, én pedig, Zarához hasonlóan, azonnal

Bárcsak Rhiannon lenne a helyében!

Mialatt zuhanyoztam, Amelia kiosont a házból. Aztán húsz perccel később újból megjelent nálunk, hogy elvigyen a su-

liba. Anyukám ekkor már a konyhában tett-vett, és mosolyogva nézte, amint a barátnőm a feljárón igyekszik hozzánk.

Kíváncsi lettem volna, vajon mennyit sejt a kapcsolatunkból.

A suliban is szinte minden időnkét együtt töltöttük, de ez nem azt jelentette, hogy kizártuk volna a többieket. Ha mást nem is tettünk, hát bevontuk a kommunikációba a barátainkat. Egyénekként és párként is működtünk, és mi is aktív részesei voltunk a körülöttünk kialakuló trióknak, négyes fogatoknak, és így tovább. Természetesnek hatott az egész.

Képtelen voltam kiverni a fejemből Rhiannont. A fülemben csengett, amit a kapcsolatunk elszigeteltségéről mondott: csak magunk lennénk, még a barátaik sem ismerhetnének meg.

Most kezdtem felfogni, mit is akart ezzel mondani, és elszomorítósnak találtam.

Még sohasem éreztem ilyet.

Hetedik órában Ameliának tanulószobája volt a könyvtárban, nekem meg tesim. Utána találkoztunk, és ő mutatott nekem egy könyvet, amit az imént vett ki, mert úgy gondolta, tetszene nekem.

Én vajon megismerhetem valaha ennyire Rhiannont?

Ameliának tanítás után kosárlabdaedzésre kell mennie. Zara megvárja őt, közben elkészíti a leckéjét. Ma azonban megváltoztattam a napirendet: a párosuk úgy felkavarta az érzéseimet, annyira hiányzott Rhiannon, hogy kölcsönkértem Amelia autóját. El kell intéznem valamit.

Szó nélkül átadta a kulcsot.

Húsz perccel később megérkeztem Rhiannon iskolájához. A szokásos helyemre parkoltam, míg a többiek már hazafelé indultak. Aztán csak ültem az autóban, és a kijáratot figyeltem. Reménykedtem benne, hogy még nem ment el a suliból.

Úgy döntöttem, nem akarok beszélni vele. Nem akarom újramelegedni a nyűglődést. Csupán látni szeretném őt.

Ötpercnyi várakozás után megjelent Rhiannon, Rebecca és még néhány barátja társaságában. Nem hallottam, miről beszélgettek, de valamennyien részt vettek benne.

Úgy vettem észre, Rhiannont nem viselte meg Justin elvesztése. Vidámnak és kiegyensúlyozottnak látszott. Egyetlen rövid pillanatra mégis felkapta a fejét, és körülnézett. És akkor megállapodott rajtam a pillantása. Gyorsan elfordítottam a fejem. Nem akartam, hogy találkozzon a tekintetünk.

Kapcsolatunk egyértelműen a végkifejlet felé közeleg.

Visszafelé az úton megálltam egy szupermarketnél. Zara jól ismerte Amelia kedvenceit, így feltankoltam belőlük a snack részlegnél. Mielőtt a sulihoz hajtottam volna, a műszerfalon kiraktam Amelia nevét a finomságokból. Zara is ezt tette volna a helyemben.

Igazságtalan vagyok. Igenis azt akartam, hogy Rhiannon is észrevegyen engem. Még ha félre is néztem, jólesett volna, ha odajön hozzám, és olyan gyengédséggel bánik velem, mint Amelia Zarával három nap távollét után.

Egyre inkább tudatosult bennem, hogy a kapcsolatunkból Rhiannonnal nem lesz semmi. Egyszerűen nem láttam a módját.



Amelia elégedetten szemlélte az ajándékát, és cserébe felajánlotta, hogy elvisz vacsorázni. Hazatelefonáltam anyukámnak a hírrel, neki pedig nem volt ellene kifogása.

Ereztem, hogy Amelia észrevette, hogy csak félig vagyok jelen, de elfogadta, ha nekem éppen erre van szükségem. Vacsora alatt megtörtént esetekkel és kitalált történetekkel szórakoztatott, majd rám bízta, döntsem el, melyik melyik.

Csupán hét hónapja alkottunk egy párt. Zara emlékeinek sokaságából nekem mégis hosszú és mozgalmas időszaknak tűnt.

*Én is egy ilyen kapcsolatra vágyom, fogalmazódott meg bennem.*

Aztán akaratlanul is arra gondoltam: *Ez az, amit nem kaphatok meg.*

- Kérdezhetek tőled valamit? - fordultam Ameliához.

- Persze. Mi lenne az?

- Ha minden egyes nap más testben ébrednék - és te sohasem tudnád előre, ki leszek másnap -, akkor is szeretnél?

Amelia egyáltalán nem ütközött meg a kérdésemre, és pillanatnyi gondolkodás nélkül rávágta. - Még akkor is szeretnék, ha kétéltű lennél, vagy éppenséggel szakállad lenne, meg fütykösöd. Akkor is, ha narancssárga szemöldököd lenne, vagy az arcodat elborító hatalmas szemölcsöd, vagy akkora orrod, hogy kiszúrnád vele a szemem valahányszor megcsókollak. Sőt, még akkor is, ha háromszáz kiló lennél, és méteres hónaljzsőr lógna ki a pólód ujjából. Akkor is szeretnék.

- És én is téged - feleltem.

Nos, könnyű ezt mondani, hiszen kicsi a valószínűsége annak, hogy ilyen változások következzenek be Záránál. Vagy akár Ameliánál.

Mielőtt elköszöntünk volna egymástól, forró és szenvedélyes csókot váltottunk. *Ez egy szép dallam*, gondoltam önkéntelenül.

De aztán szertefoszlott.

Amikor besétáltam a házba, Zara anyukája megejezte: - Tudod, hogy behívhatod Ameliát.

Bólintottam, majd gyorsan a szobám felé vettem az irányt, mert túl sok volt ez így egyszerre. Ennyi boldogság láttán mélységes szomorúságba süppedtem. Miután magamra zártam az ajtót, eleredtek a könnyeim. Rhiannonnak igaza van. Most már én is tudom. Sohasem kaphatom meg ezeket a dolgokat, és nem is adhatom meg senkinek.

Meg sem néztem az e-mailjeimet. Nem akarok tudni róla.

Később Amelia felhívott, hogy jó éjszakát kívánjon. Nem vettem fel, átirányítottam a postafiókra, mert előbb össze kellett szednem magam.

- Bocs - kezdtem, miután visszahívtam. - Anyával beszélgettem. Azt mondta, nyugodtan hívjalak be.

- A hálószoobaablakon vagy a bejárati ajtón?

- Az utóbbin.

- Hurrá, akkor nagy lépést tettünk előre!

Ásítottam egy nagyot, majd elnézést kértem érte.

- Semmi baj, te kis álomszuszék. Álmodj rólam szépeket, rendben?

- Úgy lesz.

- Szeretlek - mondta.

- Szeretlek - mondtam.

Ezek után le is tettük, mert nincs szükség további szavakra.

Vissza akarom adni Zarának az életét. Még ha megérdemelnék is hasonló boldogságot, Zara nem érdemelné meg, hogy mindezt az ő kárára tapasztaljam meg.

Úgy döntöttem, másnap mindenre emlékezni fog. De nem az én elégedetlenségemre. Hanem az elégedettségre, ami ezt nálam kiváltotta.

## 6031. nap

Lázasan ébredek, rosszul érzem magam. Fájdalmaim vannak.

July anyukája már hozza is a hőmérőt a lányának. Azt mondja, nem érti, hiszen tegnap este Julynak még kutya baja volt.

Beteg vagyok, vagy inkább a szívem fáj?

Nem tudom.

A lázmérő nem jelez hőemelkedést. Én viszont határozottan betegnek érzem magam.

## 6032. nap

E-mailem érkezett Rhiannontól. Végre.

Szeretnék veled találkozni, de nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet. Szeretném tudni, mi zajlik körülötted, de attól tartok, újra kezdődik az egész. Szeretlek, tényleg szeretlek, de nem akarom túlbonyolítani a dolgot. Mert te minden egyes napon el fogsz engem hagyni, A. Ezt nem tagadhatjuk. Mindig elhagysz.

R

Nem tudtam, mit válaszolhatnék. Ezért inkább aznapi alteregómra, Howie Middletonra koncentráltam. A barátnője ebédidőben rátámadt a sráca, amiért az szerinte nem tölt vele elég időt. Howie-nek pedig nem sok mondanivalója volt ezzel kapcsolatban. Valójában megkukult, ami még inkább felbőszítette a barátnőt.

*Mennem kell*, gondoltam. Vannak dolgok, amiket nem kaphatok meg ezen a világon, hiába is szeretném. Akkor máshol kell keresgélnem.

## 6033. nap

Másnap Alexander Lin alteregójaként ébredek. Az ébresztő zeneszóra van beállítva. Tetszik nekem. így sokkal kellemesebben kelek.

A szobája is elnyeri a tetszésemet. Rengeteg könyv sorakozik a polcon, néhányuk gerince megtört a sok használatból. A sarokban három gitárt látok, az egyik elektromos, és csatlakoztatva van. A másik sarokban egy limezöld kanapé terpeszkedik, amin viszont a haverok szoktak terpeszkedni, ha beugranak Alexanderhez. A srác post-it cédulákat bigy- gyesztett ide-oda, melyeken véletlenszerűen kiválasztott idézetek virítanak. A számítógépe tetején például ez: *A tánc a vízszintes vágyak függőleges kifejezése. (George Bernard Shaw)*. Látok köztük kézzel írottakat is, némelyik a barátoktól származik. Rozmár vagyok, egy senki - és te ki vagy? Rázzák fel az

*álmodók a nemzetet.*

Alexander Lin már akkor megnevettetett, mikor még csak ismerkedtem az életével.

A szülei örültek, mikor meglátták. Gyanítom, hogy ez minden találkozásnál így van.

- Biztos vagy benne, hogy minden rendben lesz hétvégén, szívem? - kérdezte tőle az anyukája. Kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, mire feltárult egy regimentnek elegendő élelem. - Azt hiszem, ennyivel kihúzod, de ha szükséged lenne még valamire, találsz pénzt a borítékban.

Furcsa hiányérzetem támadt. Rövid kutakodás után kiderítettem, hogy a szülők másnap ünnepük a házassági évfordulójukat. Ennek szól az utazásuk is. Alexander ajándéka pedig fent van a szobájában.

- Csak egy perc - mondtam, majd az emeletre száguldtam. A szekrényből előhúztam egy csomagot, mely körbe volt ragasztgatva post-it cédulákkal. Ezeken is idézetek sorjáztak: a szülők jó tanácsai az elmúlt évekből. *A*, mint *alma*, nehogy megfélekedjek a fogmosásról, és a többi. Visszamentem, és átnyújtottam a dobozt, amiben tízórányi zenei anyag lapult, mivel az utazás is tíz órát tesz ki. Ráadásként Alexander maga sütötte sütivel is kedveskedett a szüleinek.

Az apukája köszönetképpen átölelte a fiát, mire az anyukája is csatlakozott hozzájuk.

Egy pillanatra megfélekeztem róla, ki vagyok valójában.

Alexander öltözőszekrényét is post-it cetlik borították, rájuk firkantott idézetekkel. Mickey, a legjobb barátja, odalépett hozzám, és felajánlotta a muffinja felét. Pontosabban az alsó részét, mert Mickey a felsőt szerette. Mindennapi rutinjuk része lehetett ez a mozzanat.

Mickey elkezdett nekem mesélni Gregről, aki már régóta - három egész hete - tetszik neki. Ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy én is beszámoljak Rhiannonnról, aki aznap két várossal arrébb volt tőlem. Kiderítettem, hogy Alexander pillanatnyilag nem szerelmes, de ha az lenne, lányt

választana párjául, nem fiút. Mickey nem üti bele az orrát Alexander dolgaiba, és ez fordítva is igaz. Rövidesen újabb barátok csatlakoztak hozzájuk, és a téma a közelgő koncertekre terelődött. Alexander ugyanis egyszerre három együttesben is játszik - mintegy besegít -, igazi jó haver.

Ahogy haladtunk előre az időben, egyre inkább éreztem, hogy olyan akarok lenni, mint ez a srác. Sikereit részben annak köszönheti, hogy folyton emberek között van, és figyel az igényeikre. A barátai számíthatnak rá, és viszont - ez az egyszerű szabály teremti meg életének egyensúlyát.

Szeretnék többet tudni róla, ezért a matek helyett Alexander emlékeire összpontosítok. Mintha egy varázscsőbe néznék: megsokszorozva, különböző szemszögből látom őt. Látom a jó emlékeket és a rosszakat is.

Cara, aki a barátja, elmondja neki, hogy teherbe esett. Bár nem ő az apa, a lány mégis jobban megbízik benne. Alexander apja nem nézi jó szemmel a fia rajongását a zene és a gitárok iránt, szerinte rossz irányba halad. Alexander már a harmadik doboz energiáját issza - hajnali négykor -, mert éjfél után ért haza, és még meg kell írnia az esszéjét. Felmászik a létrán a lombházba. Megbukik a KRESZ-vizsgán, és majdnem elsírja magát az oktatója előtt. Egyedül ül a szobájában akusztikus gitárral a kezében, és ugyanazt az inspiráló dallamot játssza újra meg újra. Ginny Dulles szakít vele, arra hivatkozva, hogy csak barátként tud rá tekinteni, holott már egy ideje titokban Brandon Rogersszel jár. Hatévesen egy hintában ül, egyre feljebb és feljebb száll, szinte azt várja, mikor fog elrepülni. Pénzt csempész Mickey tárcájába, hogy az ki tudja fizetni a számla rá eső részét. Bádogembernek öltözik halloweenkor. Az anyukája megégeti a kezét a tűzhelyen, ő pedig nem tudja, mit tegyen. Miután megszerezte a jogosítványát, első dolga, hogy kihajt az óceánhoz, és megnézi a napfelkeltét. Rajta kívül nincs ott senki.



Ekkor azonban megálljt parancsolok magamnak. Vissza-  
kozom. Nem vagyok biztos benne, hogy képes vagyok erre.

Poole kérdése folyton ott motoszkál a fejemben: ha megte-  
hetném, vajon maradnék-e? Valahányszor erre gondolok,  
elbizonytalanodom. Mégsem tudok megszabadulni a kísér-  
téstől:

És ha valóban lenne rá mód, hogy maradhassak?

Mindenkiben ott van a lehetőség. Leginkább az örök roman-  
tikusok értik ezt, de mások is tisztában vannak vele, hogy  
csak így lehet boldogulni az életben. Alexander lehetőségei  
hatványozottan tükröződnek vissza az őt körülvevő világ-  
ból. Számomra sokat jelentő, szilárd alapokon állnak, mint a  
jóindulat, a kreativitás és az elköteleződés. A világba vetett  
hit. A körülötte lévő emberek képességeibe vetett hit.

A nap már a feléhez közeleg. Alig maradt időm, hogy  
mérlegeljem, vajon mit kezdhetnék az Alexanderben rejlő  
lehetőségekkel.

Az óra nem áll meg. Vannak helyzetek, amikor eszedbe  
sem jut az idő múlása, máskor pedig élesen hallod a másod-  
percmutató kattogását.

Írtam egy levelet Nathannek, melyben elkértem tőle Poole  
e-mail címét. Gyorsan válaszolt. Aztán írtam Poole-nak is, és  
feltettem néhány egyszerű kérdést.

Tőle is gyorsan megkaptam a választ.

Rhiannon következett. Tudattam vele, hogy délután meg-  
látogatom.

Megírtam, hogy fontos dologról van szó.  
Visszaírt, hogy várni fog.

Alexandernek közölnie kellett Mickey-vel, hogy délután nem tud elmenni a próbájukra.

- Randid lesz? - vigyorgott Mickey.

Alexander talányosan mosolygott, és ebben maradtak.

Rhiannon szokásos helyünkön, a könyvesboltban várt rám.

Amint beléptem az ajtón, rögtön felismert. A szemeivel követett, ahogy közeledtem hozzá. Ő nem mosolygott, én viszont igen. Hálás voltam neki, hogy eljött.

- Szia - mondtam.

- Szia - felelte.

El akart jönni, de nem biztos benne, hogy jól tette.

Most ő is hálás, de később meg fogja bánni.

- Van egy ötletem - mondtam neki.

- Éspedig?

- Játsszuk azt, hogy most találkozunk először. Eljöttél, hogy vásárolj egy könyvet, itt meg egymásba botlunk. Beszélgetni kezdünk. Megtetszünk egymásnak. Most pedig leülünk egy kávéra. Minden oké. Te mit sem tudsz arról, hogy én naponta más testet öltök. Én nem tudok a volt barátodról, meg egyebekről. Egyszerűen csak ismerkedünk.

- De hát, mire jó ez?

- Mert így élvezhetjük az előttünk álló délutánt. Nem kell semmit megbeszelnünk. Foglalkozunk egymással.

- Még mindig nem értem...

- Felejtjük el a múltat és a jövőt is. Létezzünk csak a mában. Próbáljuk meg.

Rhiannon habozott. Aztán tenyerébe támasztotta az állát, rám nézett, és döntött.

- Örülök, hogy megismertelek - mondta. Még nem érti, de eljártssza.

Rámosolygok. - Én is örülök. Hova menjünk?

- Döntsd el te - feleli. - Melyik a kedvenc helyed?

Alexandertől várom a választ, és meg is kapom. Szélesen elmosolyodom.

- Már tudom is - válaszoltam. - De előbb vásároljunk be.

Mivel ez az első randink, nem kell beszélünk sem Nathanról, sem Poole-ról, sem pedig a múlt vagy akár a jövő eseményeiről. Azok meglehetősen bonyolultak, a jelen viszont egyszerű. Ez a keresetlen egyszerűség a díszlet, mi ketten pedig a főszereplők.

Bár csupán pár dologra volt szükségünk, egy bevásárlókocsival jártuk végig az egyes sorokat. Rhiannon felállt a kocsi elejére, én meg végére, és hajtottuk, amilyen gyorsan csak tudtuk.

Megállapodtunk, hogy minden sorban elmesélünk egymásnak egy sztorit. Így aztán az állateledeleknél Swizzle, a gonosz nyuszi újabb kalandjai elevenedtek meg. A gyümölcsöknél egy cserkésztabori emlék ugrott be: zsírral bekent görögdinnyével ökörködtünk a medencében, és az egyik dobásnál a dinnye ezer darabra robbant. A meccs számomra a kórházban ért véget, ugyanis az egyik darab az arcomba csapódott, és a helyét három öltéssel kellett összevarrni. Ilyet sem láttak még az orvosok. A müzlik sorában felidéztük, melyik fajtát melyik életkorunkban fogyasztottuk, pontosan emlékezve az évszámra, amikor a

kék színezéssel dúsított müzlit már nem mulatságosnak, hanem cikinek találtuk.

Végül sikerült kiválogatni az alapanyagokat egy vegetáriánus lakomához.

- Fel kell hívnom anyát. Azt fogom neki mondani, hogy Rebeccánál vagyok - mondta Rhiannon, és elővette a telefonját.

- Mondd meg azt is, hogy nála alszol - tettem hozzá.

Tétovázott. - Komolyan?

- Igen.

Nem mozdult.

- Nem tartom jó ötletnek.

- Bízz bennem! - mondtam neki. - Tudom, mit teszek.

- És azt is tudod, mit gondolok erről az egészről.

- Így van. Mégis arra kérlek, hogy bízz bennem. Nem foglak megbántani. Sohasem tennék ilyet.

Végül aztán felhívta az anyukáját, és azt mondta, Rebeccánál marad. Utána persze Rebeccával is beszélnie kellett, hogy összeálljon a fedősztori. Rebecca rákérdezett, hogy mi történik valójában. Rhiannon megnyugtatta, hogy később beszámol mindenről.

- Mondd el neki, hogy talákoztál egy fiúval - mondtam, miután befejezte a telefonálgatást.

- Épp most talákoztam?

- Igen - feleltem -, éppen most.

Alexanderekhez mentünk. Alig találtunk helyet a hűtőben a zöldségeinknek.

- Nem is kellett volna bevásárolnunk - jegyezte meg Rhiannon.

- Csakhogy reggel nem néztem át a tartalmát, és azt szerettem volna, hogy legyen itthon minden, amit szeretünk.

- Tudsz főzni?
- Nem igazán. És te?
- Én sem.
- Akkor majd ketten összehozzuk. De előbb hadd mutassak neked valamit.

Rhiannonnak is tetszett Alexander szobája. Láttam rajta. Elmerült a post-it cédulák tanulmányozásában, és kedvtelve futtatta végig ujjait a könyvek gerincén. Arcán megelégedettség tükröződött.

Aztán megfordult, és rám nézett. „Itt vagyunk kettesben egy hálósobában” - mondta a tekintete. De én nem ezért hoztam ide őt.

- Ideje vacsorázni - mondtam, majd kézen fogva kivezettem a szobából.

A vacsora készítése közben zenét hallgattunk, ritmusára összehangolódtunk, összedolgoztunk. Mintha egy tandemként tekertünk volna. Úgy éreztem, elértem azt a magától értetődő állapotot, amire mindig is vágytam - békésen, teljes egyetértésben múlatjuk az időt. A szüleim elutaztak, a barátnőm pedig átjött, és most együtt főzőcskézünk. Éppen most aprítja a zöldségeket, és látom rajta, hogy nincs tudatában szépségének, és még azt sem veszi észre, milyen elragadtatással bámulom. Kint leszállt az éj, látom a konyhaablakon keresztül, amin kirajzolódik Rhiannon előrehajló alakja. Minden apró részlet a helyére került, ujjong a szívem, és hinni akarja, hogy így is marad. Mégis valami homályos előérzet azt súgja, hamis a kép, amit most látok.

Kilenc is elmúlt mire elkészültünk a vacsorával.

- Megterítsek? - kérdezte Rhiannon, és az ebédlő felé intett.

- Ne. Gyere, elviszlek a kedvenc helyemre.

Tálcákra rendeztem az ételt, melléjük pakoltam még egy tucatnyi gyertyát is, majd elindultunk a hátsó ajtó felé.

- Hova megyünk? - kérdezte Rhiannon, mikor kiértünk a kertbe.

- Nézd csak - feleltem.

Először nem vette észre. A konyhából kiszűrődő fényhez azonban hamar alkalmazkodott a szemünk, és felderengett Alexander lombháza.

- Szép - mondta, ahogy odasétáltunk.

- Van itt egy felvonó a tálcákhoz - mondtam. - Felmegyek, és leengedem.

Felkaptam két gyertyát, és felmásztam a létrán. A házikó pontosan úgy festett belülről, mint ahogyan Alexander emlékeiben láttam. Tágas volt, itt is állt egy gitár a sarokban, meg egy jegyzetfüzet tele dalszövegekkel és kottával. Bár egy lámpát is felszerelt az apukája, én inkább a gyertyákra szavaztam. Leeresztettem az ételliftet, majd egymás után felhúztam a tálcákat. Miután a második tálca is felkerült, Rhiannon felkapaszkodott a létrán.

- Ugye, milyen klassz? - kérdeztem tőle.

- Igen, nagyon tetszik.

- És ez csak Alexanderé. A szülei nem jönnek ide.

- Imádni való hely.

A lombházban nem voltak sem asztalok, sem székek, ezért törökülésbe ereszkedtünk, és a gyertyák fényénél vacsoráztunk. Lassan, ráérősen ettünk, és kiélveztünk minden pillanatot. Meggyújtottam még néhány gyertyát, de Rhiannon szépsége túlragyogta a fényüket. De még a napét és a holdét is.

- Mi van? - nézett rám.
- Hozzáhajoltam, és megcsókoltam.
- Csak ez - mondtam.

Ő az első és egyetlen szerelmem. Az emberek többsége tisztában van vele, hogy az első szerelem után majd jön a többi. De nem nekem. Ez az egyedüli alkalom, hogy magamat adjam. Soha többé nem lesz rá módom.

A lombházban nincs óra, én viszont érzékelem az idő múlását. Ha máson nem is, a gyertyák hosszúságán látom. Folyton emlékeztetnek rá.

Szeretném, ha ez lenne az első találkozásunk. Két kamasz első randevúja. Azt szeretném, ha már most a második randevún járna az eszem. Meg a harmadikon.

De muszáj más dolgokról is beszélnem, és sok még az elintéznivalóm.

Vacsora végeztével félretoltuk a tálcákat. Rhiannon közelebb csúszott hozzám. Először azt gondoltam, meg akar csókolni, ehelyett benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy post-it tömböt, meg egy tollat. Rajzolt egy szívet a legfelső lapra, majd letépte, és a mellkasomra ragasztotta, a szívem fölé.

- Tessék - mondta.

Lenéztem a szívre, majd vissza Rhiannonra.

- El kell mondanom neked valamit - kezdtem.

Mindent el kell mondanom.

Beszéltem neki Nathanról. És Poole-ról is. Elmondtam, hogy talán nem én vagyok az egyetlen, aki így él. Hogy talán lenne rá mód, hogy ne csak egy napig lakjak valaki testében. Talán nem kéne távoznom.

A gyertyák csonkig égtek. Túlságosan elhúztam az időt. Tizenegy felé járt, mire befejeztem a mondandómat.

- Tehát akár maradhatnál is? - kérdezte a végén. - Erről van szó?

- Igen. - Bólintottam. - De mégsem.

Amikor az első szerelem véget ér, az emberek tudomásul veszik, és tudják, hogy jön még az életükbe új. Ők nem végeztek még a szerelemmel, és az sem végzett velük. Igaz, az utána következő már nem lesz olyan, mint az első, más szempontból viszont jobb lesz.

De nekem nincs vigaszom. Ezért ragaszkodom ennyire hozzá. Ezért ilyen nehéz.

- Igen, van rá mód, hogy maradhassak - mondtam Rhiannonnak. - De nem tehetem. Ilyen áron nem szabad.

Gyilkosság. Gyilkosság árán maradhatnék csak, azt pedig nem ellensúlyozhatja egyetlen szerelem sem.

Rhiannon elhúzódott tőlem. Felállt. És nekem támadt.

- Nem teheted ezt velem! - kiáltott rám. - Nem csaphatsz le rám, hogy aztán elhozz ide, elhalmozz minden jóval

- aztán kijelentsd, hogy mégsem fog működni. Ez kegyetlenség, A. Kegyetlenség!

- Tudom - ismertem el. - Ezért ez az első randevúnk. Most találkozunk először.

- Hogy mondhatasz ilyet? Hogy veheted el tőlem az emlékeinket?



Felálltam. Odamentem hozzá. Átöleltem. Először ellenkezett, el akart húzódni tőlem. De aztán engedett.

- Ő egy rendes fickó - mondtam suttogó, rekedtes hangon. Nem akartam, mégis végig kellett csinálnom. - Még az is kiderülhet, hogy nagyszerű srác. Ma találkoztatok először. Ma volt az első randitok. Emlékezni fog rá, hogy járt a könyvesboltban. Rád is emlékezni fog, és nemcsak azért mert gyönyörű vagy, hanem a belőled sugárzó erő is vonzani fogja. Látni fogja rajtad, milyen fontos számodra, hogy a világ részének érezd magad. Emlékezni fog rá, milyen könnyedén társalogsz és odaadóan figyelsz. Nem akarja, hogy véget érjen, több időt akar veled tölteni. Elhoz a lombházba is, mert azt szeretné, hogy lásd a kedvenc helyét. A szupermarket, a sztorik a sorokban, az első látogatás a szobádban - mindenre emlékezni fog, és nem is kell rajta változtatnom. Az ő pulzusa az én szívverésem. Egyformán ver a szívünk. Tudom, hogy meg fog érteni téged. Pont olyan jólelkű vagy, mint ő.

- És mi lesz veled? - kérdezte Rhiannon feldúltan.

- Megtalálok benne azokat a dolgokat, amiket bennem is megtaláltál - mondtam neki. - A bonyodalmak nélkül.

- De én nem tudok csak úgy váltani.

- Tudom. Ezért kell neki először bizonyítania. Aztán minden nap bizonyítania kell, hogy megérdemel téged. Ha pedig mégsem, akkor nem kell mellette maradnod. De kétfélek, hogy ez történne.

- Miért csinálsz ezt?

- Mert mennem kell, Rhiannon. Most valóban el kell mennem innen. Méghozzá messzire. Válaszokat kell kapnom a kérdéseimre. És veled sem tehetem meg, hogy ki-be járkáljak az életedben. Többet érdemelsz ennél.

- Akkor most búcsúzunk?

- Búcsúzunk valamitől, és üdvözlünk valami mást.

Szeretném, ha Alexander emlékezne rá, milyen érzés átölelni Rhiannont. Milyen érzés vele felfedezni a világot. Szeretném, ha emlékezne rá legbelül, mennyire szeretem Rhiannont. És főleg azt szeretném, hogy a saját érzéseivel szeresse őt, ha én már nem leszek itt neki.

Meg kellett tudnom Poole-tól, hogy valóban lehetséges-e. Hogy tényleg képes megtanítani rá.

És azt ígérte, hogy igen. Együtt meg fogjuk oldani.

Nincs értelme további tétovázásnak. Több életet nem tehetek tönkre.

Muszáj elmenekülnöm.

Rhiannon nem akart elengedni. Szorosan magához ölelt.

- Szeretlek - mondtam neki. - Senkit sem szerettem még így, mint téged.

- Mindig ezt mondod - felelte. - De hát nem érted, hogy én is így érzek? Én sem éreztem így még senki iránt.

- De te még fogsz - mondtam. - Újból fogsz szeretni.

Ha az univerzum közepébe tekintünk, hidegséget látunk ott. Ürességet. Végtére is, az univerzum nem törődik velünk. Az idő sem törődik velünk.

Ezért kell nekünk, embereknek törődnünk egymással.

Gyorsan múlnak a másodpercek. Közeleg az éjféli.

- Melletted akarok elaludni - suttogom.

Ez az utolsó kívánságom.

Rhiannon kedvesen bólint.

Elhagyjuk a lombházat, visszaszaladunk a sötétben a ki-  
világított házba, ahol még mindig szól a zene. 23:13. 23:14.  
Bemegyünk a hálószobába, és lehúzzuk a cipőnk. 23:15.  
23:16. Lefekszünk az ágyra, és eloltjuk a villanyt.

Én a hátamon fekszem, ő odabújik hozzám. Mint annak-  
idején a parton, az óceánnál.

Rengeteg mondanivalónk maradt egymás számára, de  
már nincs értelme a szavaknak. Anélkül is értjük egymást.

Megfogja az arcom, és maga felé fordítja. Megcsókol.  
Hosszú percekre belemerülünk a csókba.

- Szeretném, ha holnap emlékeznél rá - mondja.

Végül levegőhöz jutunk. Visszafekszünk. Közeleg  
azálom.

- Mindenre emlékezni fogok - szólok meg.

- Én is - ígéri.

Sohasem lesz róla fotóm, amit a zsebemben hordhatnék.  
Sohasem lesz tőle levelem a kézírásával. Közös emlékköny-  
vünk. Sohasem fogunk összeköltözni egy kis lakásban a bel-  
városban. Nem fogom megtudni, ha ugyanakkor, ugyanazt a  
zenét hallgatjuk a rádióban. Nem fogunk együtt megöreg-  
gedni. Nem engem fog hívni, ha bajba kerül. Nem őt fogom  
hívni, ha el akarom valakinek mondani, mi történt velem  
aznap. Nem maradt tőle semmim.

Figyelem, ahogy elalszik mellettem. Figyelem, ahogy lé-  
legzik. Figyelem, ahogy álmodni kezd.

Csak ez az egy emlékem marad róla.

Az viszont örökre.

Alexander is emlékezni fog rá. Érezni fogja. Tudni fogja, mi-  
lyen remek délutánja és estéje volt.

Holnap Rhiannon mellett ébred, és nagyon-nagyon szerencsésnek érzi magát.

Múlik az idő. A világegyetem tágul. Leveszem a post-it szívet a mellkasomról, és az övére teszem.

Lehunyam a szemem. Búcsúzom. Végül én is elalszom.

## 6034.nap

Ma kétórányi távolságra ébredek, Katie testében.

Katie nem tudja, hogy a mai napot messze innen fogja tölteni. Megszokott dolgaitól, ha rövid időre is, de búcsút kell vennie, és az élete fenekestül felfordul. Utána azonban bőven lesz alkalma helyrehozni mindent. Élete sodrában ez a nap csak egy apró fodrozódásnak tűnik majd.

Számomra azonban a mai nap valóságos hullámverés; a jelen kezdete, melyben benne van a múlt és a jövő is.

Életemben először szaladok.

## KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Legtöbb regényem születését jól körülhatárolt kezdőpont előzi meg - kipattan egy szikra, egy ötlet, amelyből aztán összeáll a történet. Általában emlékszem erre a kiindulóponttra. Kivéve most. Fel tudok idézni azonban három, nagy hatású, inspiráló eseményt. Az első egy beszélgetés volt John Greennel az egyik közös turnénkon. A második szintén egy beszélgetés volt, ez alkalommal Suzanne Collinsszal, az ő turnéján. A harmadik pedig egy emlékezetes délután Billy Merrell lakásán, amikor is felolvastam neki a könyv addig elkészült első fejezetét, és alaposan megfigyeltem a reakcióit. Mindnyájuknak köszönöm, hogy megadták nekem a kezdő lökést - valamint köszönettel tartozom a férfinak is, aki a regény megírása alatt ösztönzően hatott rám, és Johnnak, aki ígéretéhez híven nem nyúlta le tőlem a könyvem ötletét.

Természetesen most is köszönet illeti a családomat és a barátaimat. A szüleimet. Adamet, Jent, Paige-t, Matthew-t és Hailey-t. A nagynéniket, nagybácsikat, nagyszülőket, íróbarátaimat. A Scholastic csapatát. Régi iskolatársaimat. Barátaimat a könyvtárból. Barátaimat a Facebookról. Leg

jobb barátaimat. Barátaimat, akikkel összeültünk, aztán mindenki írta a saját regényét (Eliot, Chris, Dániel, Marié, Donna, Natalie). Na jó, volt köztünk egy, Náthán, aki festett.

Hálás köszönetem mindenre elszánt ügynökömmek, Bili Cleggnek, csakúgy, mint a WMEE fantasztikus csapatának, beleértve Alicia Gordont, Shaun Dolant és Lauren Bonnert. Köszönet jár második otthonom, a Random House szerkesztőségének, kreatív- és értékesítési csoportjának. (Külön köszönet illeti Adrienné Waintraubot, Tracy Lemert és Lisa Nadelt a közel egy évtizedes munkavacsorákért, Jeremy Medinát körültekintő munkájáért, és Elizabeth Zajacot a pontos ütemtemekért.) Üdvözlöm az Egmont Kiadó bajnokait az Egyesült Királyságban, a Text Kiadóét Ausztráliában, továbbá e könyv valamennyi nemzetközi kiadóvállalatát.

Végezetül, minden nap hálát rebegek kitűnő szerkesztőmért, Nancy Hinkelért, aki lovat ad alám, én pedig Pegazust

